

Bro*Sis

VELLAHT
PRENSES
KIERA CASS

Zekiysen prenses sensin...

DE
X

Prenses Eadlyn, annesiyle baharın peri masalına benzeyen
aşk hikâyesini dinleyerek büyüdü.

Ancak kendisinin bu peri masalını tekrarlamaya pek niyeti yoktu.

Ne yazık ki, ülkede büyük bir kaos yaşanmaya başlayınca,
bir prenses düğünüyle halk sakinleştirilmek istendi.
Ve piyango, tahtın varisi büyük çocuk olan Eadlyn'e vurdu!

Seçim kaçınılmaz olunca, Eadlyn otuz beş adayı taraya davet etmeye
mecbur kaldı. Annesi America da Prens Maxon'un kalbini
yirmi yıl önce böyle bir Seçim'de kazanmıştı.

Tüm ülkenin sorumluluğunu alacak,
geleceğin kraliçesi Eadlyn kolay kolay pes etmeyecekti.

ISBN 978-605-09-3079-5

9 786050 930795

2013 04 19 14:00:00

Tamam
Etilen
Sahip
Fiyat

25

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

DE
X

Veliaht Prenses

Özgün adı: *The Heir*

© 2015, Kiera Cass

Yazan: Kiera Cass

Çeviri: Derya İmer Aydınlik

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2015

ISBN: 978-605-09-3079-5

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

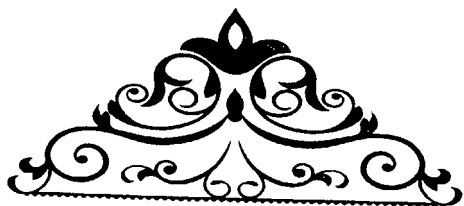
Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

VELLAHT PRENSES

KIERA CASS

*Jim ile Jennie Cass'e.
Birçok nedenle ama en çok da
Callaway'i yaptığınız için.*

1. Bölüm

Nefesimi yedi dakika boyunca tutamıyordum. Bir dakika boyunca bile tutamıyordum. Bir keresinde bazı atletlerin dört dakikada bir kilometre koşabildiklerini duyunca ben de yedi dakikada koşmaya çalışmış ancak yarı yolda elbiseimin yan tarafındaki dikiş beni sakatlayınca feci derecede başarısız olmuşum.

Fakat çoğu insanın epey etkileyici olduğunu söyleyeceği bir şeyi yedi dakikada yapmayı başarmıştım: Kraliçe olmuşum.

Yedi küçük dakikayla kardeşim Ahren'ı dünyaya gelme konusunda yenmiştim, böylece onun olacak taht benim olmuştu. Bir önceki jenerasyonda doğmuş olsaydım, önemi kalmazdı. Ahren erkekti, yani Ahren vâris olurdu.

Heyhat, annem ile babam talihsiz ama epey hoş memeleri yüzünden ilk doğan çocuklarının bu sıfattan soyutlanmasını görmeye katlanamamışlardı. Böylece yasayı değiştirmişler, halk da coşkuyla karşılamıştı ve ben, günbegün Illéa'nın yeni hükümdarı olmak için yetiştirilmiştim.

Anlamadıkları şey, hayatımı adil kılma çabalarının bana gayet *adaletsiz* geldiğiydi.

Şikâyet etmemeye çalıştım. Sonuçta ne kadar talihli olduğumu biliyordum. Ancak bazı günler, hatta bazı aylar boyunca omuzlarıma çok fazla yüklenildiğini, gerçekten herhangi birine de çok fazla geleceğini hissettiğim oluyordu.

Gazetenin sayfalarını karıştırırken bir diğer ayaklanmayı gördüm, bu kez Zuni'de olmuştu. Yirmi sene önce babamın kral olarak ilk hamlesi kastları dağıtmaktı ve bu eski sistem, hayatım boyunca yavaş yavaş yok olup gitmişti. Hâlâ bir zamanlar insanların sırtlarında bu kısıtlayıcı ama keyfi etiketlerle yaşamalarının garip olduğunu düşünüyordum. Annem, Beş'ti; babamsa Bir. Hiç mantıklı gelmiyordu, özellikle de dışarıdan ayrımı gösterecek bir işaret olmadığı için. Bir Altı'nın ya da Üç'ün yanında yürüdüğümü nasıl bilebilirdim ki? Ayrıca bunun ne önemi vardı?

Babam kastların ortadan kalktığını duyurduğu anda ülkenin her köşesindeki insanların keyfi yerine gelmiş. Babam, Illéa'da yaptığı değişikliklerin bir jenerasyon süresince yoluna gireceğini beklemişti, yani bugünlerde her an her şey rayına oturabilirdi.

Böyle bir şey gerçekleşmiyordu ve bu yeni ayaklanma, bir süredir devam eden huzursuzluğun sadece sonuncu göstergesiydi.

Neena, "Kahveniz Prenses Hazretleri," diyerek içeceği masama koydu.

"Teşekkür ederim. Tabakları alabilirsin."

Makaleyi gözlerimle taradım. Bu sefer, sahibi garsonlardan birini şefliğe yükseltmediği için bir restoran yakılmıştı. Garson, terfi edileceğinin sözünün verildiğini

ancak bunun asla gerçekleşmediğini ve sebebinin ailesinin geçmişi olduğundan da emin olduğunu belirtiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, binanın kapkara kalıntılarına bakarken kimin tarafını tuttuğumu bilmiyordum. Restoran sahibinin dilediğini terfi ettirme ya da kovma hakkı vardı ve garsonun da teknik olarak artık var olmayan bir şeyin parçası olarak görülmemeye hakkı.

Kâğıdı ittirip içeceğimi elime aldım. Babamın moralini bozulacaktı. Şimdiden nasıl düzeltebileceğini anlamaya çalışarak senaryoyu kafasında evirip çevirdiğinden emindim. Sorun şu ki bir sorunu çözsük dahi post-kast ayrımcılığının her şekline engel olamazdık.

Kahvemi masaya bırakıp dolabıma doğru yürüdüm. Güne başlama vakti gelmişti.

“Neena,” diye seslendim. “Şu şeftali rengi elbisenin nerede olduğunu biliyor musun? Kuşaklı olan?”

Yardım etmeye gelirken dikkatini toplamak için gözlerini kıstı. Her şey hesaba katılırsa, Neena da sarayda yeniydi. Benimle sadece altı aydır çalışıyordu, iki hafta boyunca hasta olan sonuncu hizmetçimin yerini almıştı. Neena ihtiyaçlarıma kesinlikle uyum sağladığından ve geçinmesi çok daha kolay biri olduğundan onu yanımdan ayırmamıştım. Ayrıca moda zevkine de hayrandım.

Neena devasa boşluğa baktı. “Belki de yeniden düzenleme yapmalıyız.”

“Vaktin varsa yapabilirsin. Benim ilgimi çeken bir proje değil.”

“Kıyafetlerinizi sizin adınıza halledebildiğim için tabii,” diyerek bana takıldı.

“Kesinlikle!”

Neşeme işini yaparken karşılık verdi, elbiselerle pantolonları hızlıca düzenlerken kahkahayı bastı.

“Bugün saçını beğendim,” diyerek yorumda bulundum.

“Teşekkür ederim.” Tüm hizmetçiler şapka takardı ama Neena saç stili konusunda yaratıcıydı. Bazen birkaç kalın, siyah bukle yüzünü çevrelerdi ve diğer zamanlarda da hepsi şapkanın altına girene kadar saç tellerini büküp toplardı. Şu anda başını çevreleyen geniş belikler vardı, saçının geri kalan kısmı da şapkanın altındaydı. Üniformasıyla çalışmanın bir yolunu bulması, her gün kendine özel bir şeyler yapması gerçekten hoşuma gidiyordu.

“Ah! Arkada.” Neeena, dize kadar gelen elbiseyi çıkarıp kolunun siyah tenine yatırdı.

“Mükemmel! Peki, gri blazer ceketimin nerede olduğunu biliyor musun? Kolları biraz kısa olanı?”

Allak bullak olan yüzüyle bana öylece baktı. “Kesinlikle yeniden düzenleme yapacağım.”

Kıkır kıkır güldüm. “Sen ara; ben giyineyim.”

Kıyafetimi üstüme geçirdim ve saçımı fırçalayıp monarşinin gelecekteki yüzü olarak bir diğer güne hazırlandım. Kıyafet, beni yumuşatacak kadar feminendi ama ciddiye alınabileceğim kadar da güçlüydü. Yürümesi incelik gerektiriyordu ama ben bunu her gün yapıyordum.

Aynaya gözlerimi dikerek aksimle konuştum.

“Sen, Eadlyn Schreave’sin. Bu ülkeyi yönetecek bir sonraki kişinin ve bunu kendi başına yapacak tek kız olacaksın. Hiç kimse,” dedim, “senin kadar kudretli değil.”

Babam halihazırda ofisindeydi, haberleri dinlerken ederken kaşları çatılmıştı. Gözlerim hariç ona pek benze-

miyordum. Ya da anneme, aslına bakılırsa.

Koyu renk saçım, oval yüzüm ve yıl boyu kaybolmayan hafif yanık tenimle, herkesten çok büyükanneme benziyordum. Taç giyme töreninde yapılmış resmi, dördüncü kattaki koridorda asılıydı ve ben küçükken resmi inceleyip büyüyünce nasıl görüneceğimi tahmin etmeye çalışırdım. Portredeki yaşı artık benimkine yakındı ve tıpatıp benze-mesek de bazen kendimi onun yansıması gibi hissederdim.

Odada ilerleyip babamın yanağını öptüm. "Günaydın."

"Günaydın. Gazeteleri gördün mü?" diye sordu.

"Evet. En azından bu kez kimse ölmedi."

"Buna şükürler olsun." En kötüsü onlardı; insanların sokakta ölü bırakıldığı ya da kaybolduğu haberleriydi. Sırf ailelerini daha iyi bir mahalleye taşıdıkları için öldürülen genç erkeklerin veya geçmişte onlara sunulma-yacak bir işe girmeye çalıştığı için saldırıya uğrayan ka-dınların isimlerini okumak berbatı.

Bazen bu suçların arkasındaki motivasyonu ve kişiyi bulmak hiç vakit almıyordu ama genellikle insanlar par-maklarını birbirlerine doğrultuyordu ve gerçek cevaplara ulaşamıyorduk. Ben izlerken bitap düşüyordum ve babam için bin beter olduğunu biliyordum.

"Anlamıyorum." Okuma gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Artık kastları istemiyorlardı. Herkes uyum sağlasın diye acele etmeden, yavaş yavaş ortadan kaldırdık. Şimdiyse binaları yakıyorlar."

"Bunu düzene sokmanın bir yolu var mı? Mağduriyet-lerin giderilmesi için bir kurul toplayamaz mıyız?" Bir kez daha fotoğrafa baktım. Köşede restoran sahibinin genç oğlu, her şeyini kaybettiği için ağlıyordu. İçten içe

şikâyetlerin kimsenin yetişemeyeceği kadar hızlı geleceğini biliyordum ama babamın hiçbir şey yapmadan oturmaya katlanamayacağını da biliyordum.

Babam bana baktı. “Sen öyle mi yapardın?”

Gülümsedim. “Hayır, ben babama ne yapardı diye sordurdum.”

İç çekti. “Her zaman bu seçeneğin olmayacak Eadlyn. Güçlü, kararlı olman gerekiyor. Bu olayı nasıl çözerdin?”

Düşündüm. “Çözebileceğimizi sanmıyorum. Eskiden kast sınıfında olanlara garsonun neden terfi ettirilmediğini kanıtlamanın imkânı yok. Yapabileceğimiz tek şey, yangını kimin çıkardığına dair soruşturma başlatmak. O aile bugün geçim kaynağını yitirdi ve birilerinin sorumlu tutulması gerekiyor. Kundağıyla adalet dağıtamazsın.”

Başını gazeteğe doğru salladı. “Sanırım haklısın. Onlara yardım edebilmek isterim. Fakat daha ziyade bu olayın bir daha yaşanmaması için neler yapabileceğimizi öğrenmeliyiz. İşler kontrolden çıkmaya başladı Eadlyn ve çok korkutucu.”

Babam gazeteyi çöpe fırlattı, sonra da kalkıp pencereye gitti. Ne kadar stresli olduğunu vücudunun duruşundan anlayabiliyordum. Bazen işi ona çok keyif veriyordu, geliştirmek için yılmak bilmeden çalıştığı okulları ziyaret ettiği ya da savaşımlara son verdiği bu çağdaki toplulukların gelişimini gördüğü zamanlarda... Ancak bu örnekler gittikçe azalıyordu. Çoğu gün, ülkenin içinde bulunduğu durumdan endişeleniyor ve muhabirler geldiğinde sakin halinin bir şekilde herkese yayılmasını umarak sahte gülücükler dağıtıyordu. Annem destek vermeye çalışıyordu ama nihayetinde ülkenin kaderi tamamıyla omzundaydı. Bir gün benimkinde olacaktı.

Nafile olsa da erken yaşta saçlarımın beyazlayacağından endişe ediyordum.

“Benim için not al Eadlyn. Zuni’deki Vali Harpen’a yazacağımı hatırlat. Ah, bir de babasına değil Joshua Harpen’a yazacağımı ekle. Son seçimde seçilenin o olduğunu unutup duruyorum.”

Babamın daha sonra baktığında ne kadar gururlanacağını düşünerek, zarif el yazımıyla direktiflerini yazdım. Eskiden el yazımdan ötürü bana sıkıntı yaşatırdı.

Kendi kendime sırtarak ona tekrar baktım ama bu sorunlara umutsuzca bir çözüm ararken alnını ovuşturduğunu görünce aniden yüzüm asıldı.

“Baba?”

Dönüp içgüdüsel olarak, benim önümde bile güçlü rolü yapması gerekiyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi.

“Sence neden oluyor bunlar? Hep böyle değildi.”

Kaşlarını kaldırdı. “Kesinlikle değildi,” dedi, neredeyse kendi kendine konuşur gibi. “İlk başlarda herkes memnun görünüyordu. Ne zaman yeni bir kast sınıfını kaldırsak, insanlar parti yapıyorlardı. Tüm etiketler resmi olarak silineli sadece birkaç sene oldu ve her şey birden tepetaklak gitmeye başladı.”

Yine gözlerini pencereden dışarıya dikti. “Tek düşünebildiğim, kastlar varken büyüyenlerin artık işlerin çok daha iyi olduğunun farkında olması. Eskiye kıyasla evlenmek ya da çalışmak daha kolay. Bir ailenin geliri, tek bir mesleğe dayanmıyor. Konu eğitimse, daha fazla seçenek var. Fakat kastlar yokken büyüyenler ve hâlâ zıtlaşanlar... Sanırım başka ne yapacaklarını bilmiyorlar.”

Bana bakıp omuz silkti. “Zamana ihtiyacım var,” diye

mırıldandı. “Bir yolunu bulup durdurma tuşuna basmalı, düzeltmeli ve sonra tekrar ilerletme tuşuna basmalıyım.”

Kaşlarının iyice çatıldığını fark ettim. “Baba, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Kıs kıs güldü. “Daha önce yaptık. Hatırlayabiliyorum...”

Gözlerindeki bakış değişti. Bana bir an baktı, sanki sözlere dökmeden bir soru sormak istiyordu.

“Baba?”

“Evet.”

“İyi misin?”

Birkaç kere göz kırptı. “Evet canım, gayet iyiyim. Neden gidip şu bütçe kısıtlamaları üzerinde çalışmıyorsun? Öğleden sonra fikirlerinin üzerinden geçeriz. Annenle konuşmam gerekiyor.”

“Tabii.” Matematik, doğal olarak edindiğim bir yetenek değildi, bu nedenle bütçe kısıtlamaları ya da finansal planlar hakkındaki sunumlarda iki kat daha fazla çalışmam gerekiyordu. Fakat babamın danışmalarının ellerinde birer hesap makinasıyla arkama geçip saçmalığımı düzeltmelerini kesinlikle istemiyordum. Tüm gece uyanık kalmam gerekse de daima yaptığım işin doğru düzgün olmasını garanti ederdim.

Tabii ki Ahren doğal olarak matematikte iyiydi ama o asla bütçeler veya bölge ya da sağlık planlaması için zorla toplantılara sokulmuyordu. Yedi aptal dakika sayesinde bunlardan muaftı.

Babam odadan fırlayıp gitmeden önce omzuma vurdu. Sayılara odaklanmak normalden daha uzun bir zaman aldı. Yüzündeki ifade ve bunun besbelli benimle ilgili olduğu gerçeği, elimde olmadan dikkatimi dağıtıyordu.

2. Bölüm

Bütçe raporunun üzerinde birkaç saat boyunca çalıştıktan sonra bir molaya ihtiyacım olduğuna karar verip Neena ellerime masaj yapsın diye odama çekildim. Gün içinde tattığım bu küçük lüks kırıntılarına bayılıyordum. Tam üstüme göre dikilmiş elbiseler, sırf günlerden perşembe diye sunulan egzotik tatlılar ve güzel şeylerin sonsuz kaynağı artılardandı ve işin açık ara en sevdiğim kısımlarıydı.

Odam, bahçeye bakıyordu. Gün değişirken ılık, ılık bir bal rengine dönüşüp yüksek duvarları aydınlattı. Dikkatimi sıcaklığa ve Neena'nın ihtiyatlı parmaklarına verdim.

"Her neyse, yüzü bir tuhaf oldu. Sanki bir anlığına boşlukta kalmış gibiydi."

Babamın bu sabahki karakterine zıt düşecek şekilde odadan çıkışını açıklamaya çalışıyordum ama anlatması zordu. Bir daha ofise dönmediğinden, annemi bulup bulmadığını bile bilmiyordum.

"Sizce hasta mı? Bugünlerde gerçekten yorgun görünüyor." Neena konuşurken, elleri de sihrini konuşturuyordu.

Babamın tam manasıyla yorgun görünmediğini düşünerek, “Öyle mi?” diye sordum. “Muhtemelen sadece stresli. Vermesi gereken bunca kararlar nasıl strese girmesin ki?”

“Ve bir gün onun yerinde siz olacaksınız,” diye yorumda bulundu, ses tonu içten endişeyle şakacı neşenin bir karışımıydı.

“Bunun anlamı da bana iki kat daha fazla masaj yapacağın.”

“Bilemiyorum,” dedi. “Sanırım birkaç sene içinde yeni bir şey denemek isteyebilirim.”

Suratımı buruşturdum. “Başka ne yapacaksın ki? Sarayda çalışmaktan daha iyi bir iş pek yok.”

Kapıya vurulunca soruya cevap verecek fırsatı olmadı.

Ayağa kalkıp derli toplu görünmek için blazer ceketimi tekrar sırtıma geçirdim ve misafirimi içeri alması için Neena’ya başımı salladım.

Annem kapıdan içeri girdi, gülümsüyordu, babam da halinden memnun bir edayla peşindeydi. Hep böyle olduğunu düşünmeden edemedim. Resmi davetlerde ya da önemli yemeklerde annem hep babamın yanındaydı veya hemen arkasında dururdu. Ancak sadece karı koca oldukları anlarda -kral ile kraliçe değil- babam her yere onun peşinden gidiyordu.

“Selam anne.” Ona sarılmak için yanına gittim.

Annem saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp bana gülümsedi. “Hoş olmuşsun.”

Gururla geri çekilip ellerimle elbisemi düzelttim. “Bilezikler gerçekten bir hava katıyor, sence de öyle değil mi?”

Kıkır kıkır güldü. “Detaylara karşı müthiş dikkatlisin.” Ara sıra annem onun adına mücevher ya da ayak-

kabı seçmeme müsaade ederdi ama bu nadiren oluyordu. Annem, bundan benim kadar keyif almıyordu ve güzellik için ekstra şeylere bel bağlamıyordu. Durumuna bakılırsa, buna gerçekten muhtaç da değildi. Bu sadeliği hoşuma gidiyordu.

Annem dönüp Neena'nın omzuna dokundu. Usulca, "Gidebilirsin," dedi.

Neena anında eğilerek selam verip bizi yalnız bıraktı.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordum.

"Hayır tatlım. Sadece seninle özel olarak konuşmak istiyoruz." Babam tek elini kaldırıp hepimizi masaya yönlendirdi. "Seninle konuşmak istediğimiz bir fırsat çıktı."

"Fırsat mı? Yolculuğa mı çıkıyoruz?" Yolculuğa çıkmaya deli oluyordum. "Lütfen bana nihayet deniz tatiline çıkacağımızı söyleyin. Sadece böyle altı kişi gidemez miyiz?"

Annem, "Pek sayılmaz. Bir yere gidecek değiliz ama misafirlerimiz olacak," diyerek açıkladı.

"Ah! Misafir! Kim geliyor?"

Birbirlerine baktılar, sonra da annem konuşmaya devam etti. "Şu sıralar vaziyetin karışık olduğunu biliyorsun. İnsanlar huzursuz ve mutsuzlar; biz de nasıl bu gerilimi dindirebileceğimizi bilemiyoruz."

İç çektim. "Biliyorum."

Babam, "Moral yükseltecek bir yol arıyoruz," diye ekledi.

İçim açıldı. Moral yükseltmek genellikle bir kutlama içerirdi. Ben de parti yapmaya hep hevesliydim.

"Aklından neler geçiyor?" Kafamda yeni bir elbise tasarlamaya başladım ama başladığım kadar da çabuk vazgeçtim. Şu anda dikkatimi vermem gereken şey o değildi.

Babam, "Eh," diyerek lafa başladı, "halk en iyi tepkiyi ailemizde yaşanan olumlu şeylere veriyor. Annenle evlendiğimizde ülkemizdeki en iyi sezonlardan biri yaşanmıştı. Osten'ın yolda olduğunu öğrendiklerinde de nasıl sokaklarda partiler düzenlediklerini hatırlıyor musun?"

Gülümsedim. Osten doğduğunda sekiz yaşındaydım ve herkesin sırf duyurudan dolayı ne kadar heyecanlandığını asla unutmamıştım. Resmen şafak vaktine dek, yatak odamdan çalınan müziği duymuştum.

"Şahaneydi."

"Öyleydi. Şimdi de insanlar seni izliyorlar. Kraliçe olman çok yakın." Babam duraksadı. "Belki halka açık bir şey yapmaya gönüllü olursun diye düşündük; insanlar için heyecan verici ama ayrıca senin de işine yarayacak bir şey."

Lafın nereye gideceğinden emin olamayarak gözlerimi kısıtım. "Dinliyorum."

Annem boğazını temizledi. "Geçmişte prenseslerin uluslararası ilişkilerimizi kuvvetlendirmek adına diğer ülkelerin prensleriyle evlendirildiklerini biliyorsun."

"Geçmiş zaman eki kullandığınızı duydum, doğru mu?"

Kahkaha attı ama ben eğlenmiyordum. "Evet."

"İyi. Çünkü Prens Nathaniel bir zombiye benziyor, Prens Hector bir zombi gibi dans ediyor ve Alman Federasyonu'ndaki prens Noel partisine kadar kişisel hijyen kurallarını kabullenmezse, davet edilmeyecek."

Annem rahatsız olarak şakaklarını ovdu. "Eadlyn, sen hep çok seçici oldun."

Babam omuz silkti. "Belki de kötü bir şey değildir," deyince, annemin öfkeli bakışına maruz kaldı.

Kaşlarımı çattım. "Siz neden bahsediyorsunuz böyle?"

Babam, "Annenle nasıl tanıştığınızı biliyorsun," diyerek söze başladı.

Gözlerimi devirdim. "Herkes biliyor. Siz pratikte perimasalı sayılırsınız."

Bu sözlere karşılık bakışları yumuşadı ve gülücükler yüzlerini kapladı. Vücutları hafifçe yaklaştı ve babam anneme bakarken dudağını ısırıldı.

"Pardon. İlk çocuğunuz odada, kendinize dikkat edermisiniz?"

Annem kızarıırken babam boğazını temizleyip konuşmaya devam etti. "Seçim süreci, bizim için çok başarılı oldu. Üstelik ebeveynlerimin sorunları olmakla birlikte onların da işine yaramıştı. Yani... Biz umuyoruz ki..." Tereddüt edip gözlerime baktı.

İpuçlarını kavramakta yavaş kalmıştım. Seçim'in ne olduğunu biliyordum ama asla, bir kez bile ne bana ne de herhangi birimize bir seçenek olarak sunulmamıştı.

"Hayır."

Annem beni uyarak ellerini kaldırdı. "Bir dinle..."

"Seçim mi?" diye haykırdım. "Delilik bu!"

"Eadlyn, mantıksız davranıyorsun."

Öfkeyle ona baktım. "Beni asla birlik kurulsun diye biriyle evlendirmeyeceğine söz vermiştin, söz vermiştin. Bunun nesi daha iyi?"

"Söyleyeceklerimizi dinle," diye ısrar etti annem.

"Hayır!" diye bağırdım. "Yapmayacağım."

"Sakinleş aşkım."

"Benimle böyle konuşma. Ben çocuk değilim!"

Annem iç çekti. "Kesinlikle çocuk gibi davranıyorsun."

“Hayatımı mahvediyorsun!” Parmaklarımı saçımda gezdirip düşünmeme bir faydası olur diye birkaç kere derin nefes aldım. Olamazdı. Benim başıma gelemezdi.

Babam, “Bu büyük bir fırsat,” diye diretti.

“Beni tanımadığım birine kelepçelemeye çalışıyorsunuz!”

Annem babama, “Dik kafalılık edeceğini söylemiştim sana,” diye mırıldandı.

O da gülümseyerek, “Bu özelliğini kimden almış merak ediyorum,” diyerek karşılık verdi.

“Sanki odada yokmuşum gibi hakkımda konuşmayın!”

Babam, “Özür dilerim,” dedi. “Sadece bunu düşünmen gerekiyor.”

“Peki ya Ahren? O yapamaz mı?”

“Ahren gelecekte kral olmayacak. Ayrıca, onun Camille’i var.”

Prences Camille, Fransız tahtının vârisiydi ve birkaç sene önce kirpiklerini kırparak Ahren’in kalbine girmeyi başarmıştı.

“O halde evlenmelerini sağlayın!” diye yakardım.

“Camille, zamanı geldiğinde kraliçe olacak ve tıpkı senin gibi eşine evlenme teklif etmesi gerekecek. Bu Ahren’in seçimi olsaydı düşünürdük ama değil.”

“Ya Kaden? Ona yaptıramaz mısınız?”

Annem neşeden yoksun bir kahkaha attı. “On dört yaşında! Bizim o kadar vaktimiz yok. Halk şimdi heyecanlanacak bir şeye gereksinim duyuyor.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Üstelik seninle birlikte yönetime katılsın diye birini aramanın vakti cidden gelmedi mi?”

Babam başıyla onayladı. “Doğru. Tek başına yüklenilecek bir görev değil.”

“Ama ben evlenmek istemiyorum,” diye yalvardım. “Lütfen bana bunu yaptırmayın. Daha on sekiz yaşımdayım.”

Annem, “Babanla evlendiğimde ben de o yaşıydım,” diye belirtti.

“Ben hazır değilim,” diye ısrar ettim. “Koca istemiyorum. Lütfen bana bunu yapmayın.”

Annem masanın üzerinden uzanıp elini elimin üstüne koydu. “Kimse sana bir şey yapmayacak. Sen, halkın için bir şeyler yapacaksın. Onlara bir armağan vereceksin.”

“Ağlamayı tercih ederken yalandan gülmek gibi mi?”

Kısa bir an kaşlarını çattı. “Bu hep işimizin bir parçası olmuştur.”

Sessizce daha iyi bir cevap bekleyerek bakışlarımı ona diktim.

Babam sakince, “Eadlyn, neden bunu düşünmek için kendine biraz zaman tanıyorsun?” dedi. “Senden büyük bir şey istediğimizi biliyorum.”

“Bu bir seçeneğim olduğu anlamına mı geliyor?”

Babam derin bir nefes alıp düşündü. “Eh aşkım, aslında otuz beş seçeneğin olacak.”

Sandalyemden fırlayıp kapıyı gösterdim.

“Defolun!” diye emrettim. “Defolun!”

Tek bir kelime etmeden odamdan çıktılar.

Kim olduğumu, beni ne için yetiştirdiklerini bilmiyorlar mıydı? Ben, Eadlyn Schreave’dim. Kimse benden daha kudretli değildi.

Yani, savaşmadan pes edeceğimi sanıyorlarsa fena halde yanılıyorlardı.

3. Bölüm

Akşam yemeğini odamda yemeye karar verdim. O anda ailemle görüşmek içimden gelmiyordu. Hepsine kızgındım. Mutlu oldukları için ebeveynlerime, on sekiz sene önce elini çabuk tutmadığı için Ahren'a, çok küçük oldukları için de Kaden ile Osten'a.

Neena, etrafımda dolanıp fincanımı doldururken konuştu. "Bunu atlatabileceğinizi düşünüyor musunuz hanımefendi?" diye sordu.

"Hâlâ bir çıkış yolu arıyorum."

"Zaten birine âşık olduğunuzu söylemeniz nasıl olur?"

Yemeğimi dürterken başımı sağa sola salladım. "En muhtemel üç adayımı gözlerinin önünde yerin dibine soktum."

Masanın ortasına ufak bir tabak dolusu çikolata koydu, havyar soslu somon balığındansa bunları tercih edeceğimi doğru bilmişti.

"O halde, belki de bir muhafıza? Hizmetçilere pek sık olur," diye önerip kıkırdadı.

Burun büktüm. “Aferin onlara ama ben o kadar umutsuz değilim.”

Gülücüğü soldu.

Anında onu kırdığımı anladım ama gerçek buydu. Yaşlı insanlarla birlikte olamazdım, kaldı ki bir muhafızla. Düşünmek bile vakit kaybıydı. Tüm bu durumdan kurtulacak bir yol bulmalıyım.

“Öyle demek istemedim Neena. Sadece insanlar benden bazı şeyler bekliyorlar.”

“Tabii ki.”

“Yeterli. Bu gecelik gidebilirsin; yemek arabasını koridora bırakırım.”

Başıyla onaylayıp tek bir kelime etmeden gitti.

Çikolatalara şöyle bir baktıktan sonra yiyeceklerden tamamıyla vazgeçip geceliğimi üstüme geçirdim. Annemle babama şu anda laf anlatamazdım ve Neena da anlamıyordu. Benim bakışımı görebilecek, bazen diğer yarımımış gibi hissettiren tek insanla konuşmaya ihtiyacım vardı. Ahren’a ihtiyacım vardı.

Kapısını aralayıp, “Meşgul müsün?” diye sordum.

Ahren masasına oturmuş yazı yazıyordu. Sarı saç gün-sonu dağınıklığındaydı ama gözleri yorgunluktan fersah fersah uzaktı ve babamın gençlik fotoğraflarına o kadar çok benziyordu ki tüyler ürperticiydi. Hâlâ akşam yemeğindeki kıyafetiyleydi ama ceketıyla kravatını çıkarmış, geceye hazırlanmıştı. “Kapıya vur, Tanrı aşkına.”

“Biliyorum, biliyorum ama acil durum.”

“O halde bir muhafız bul,” diye lafı yapıştırıp kâğıtlarına geri döndü.

Kendi kendime, "Bu zaten önerildi," diye mırıldandım. "Ciddiyim Ahren; yardımına ihtiyacım var."

Ahren omzunun üstünden bana şöyle bir baktı; şimdiden pes etmeyi planladığını anladım. Rahat bir tavırla yanındaki sandalyeyi itirmek için ayağını kullandı. "İçeri gir."

Otururken iç çektim. "Ne yazıyorsun?"

Hızla üzerinde çalıştığı kâğıdın üstünü diğerleriyle kapattı. "Camille'e mektup."

"Biliyorsun, ona kolayca telefon edebilirsin."

Sırıttı. "Ah, edeceğim. Ama sonra ona bunu da göndereceğim."

"Hiç mantıklı değil. Tüm bir telefon görüşmesini ve bir mektubu kapsayacak kadar ne konuşabilirsin?"

Başını eğdi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, farklı amaçlara hizmet ediyor. Telefonlar güncellemeler ve gününün nasıl geçtiğini öğrenmek içindir. Mektuplar ise her zaman yüksek sesle söyleyemeyeceğim şeyler için."

"Ah cidden mi?" Eğilip kâğıda uzandım.

Ben daha yaklaşmadan Ahren'm eli bileğimi kavradı. "Seni öldürürüm," diye ant içti.

"İyi," diye lafı yapıştırdım. "O zaman vâris olabilir, Seçim'e katlanır ve biricik Camille'ine hoşça kal öpücüğü verebilirsin."

Alnını kırıştırdı. "Ne?"

Sandalyeme yayıldım. Yalandan vatansever havalarında, "Annemle babamın moral yükseltmesi gerekiyor. Illéa'nın iyiliği için, bir Seçim'den geçmem gerektiğine karar verdiler," dedim.

Abartılı bir dehşet ifadesi bekliyordum. Belki omzuma

anlayışla vurabilirdi. Ancak Ahren, başını geri atıp kahkahayı patlattı.

“Ahren!”

Ulumaya devam etti, kendini öne atıp dizine vurdu.

“Takım elbiseni kırıştıracaksın,” diye uyardım ki bu sadece daha çok gülmesine neden oldu. “Tanrı aşkına kes şunu! Ne yapacağım ben?”

“Nereden bileyim! Bunun işe yaracağını düşündüklerine inanamıyorum,” diye ekledi, gülücüğü soldu.

“Bu da ne demek?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Bir gün evlenecek olursan, bunun erkenden olmayacağını düşünmüştüm. Sanırım herkes böyle sanıyordu.”

“Peki ya *bu* ne demek?”

Elime dokunduğunda, beklediğim sıcak dokunuşa sonunda kavuştum. “Haydi ama Eady. Sen hep bağımsız oldun. İçindeki kraliçe bu. Kontrolün elinde olmasını, kendi başına bir şeyler yapmayı seviyorsun. En azından bir süre halka hükmetmeden, birinin eşi olacağını sanmıyordum.”

“Zaten seçim hakkım da yok,” diye geveleyip başımı önüme eğdim ama hâlâ kardeşime bakıyordum.

Bana bakarak biraz dudak büktü. “Zavallı küçük prenses. Dünyayı yönetmek istemiyor musun?”

Elini vurarak ittirdim. “Yedi dakika. Benim yerimde sen olmalıydın. Tüm bu aptal evrak işlerini yapmaktansa oturup karalama yapmayı tercih ederim. Bir de bu gülünç Seçim saçmalığı çıktı! Ne kadar korkunç olduğunu göremiyor musun?”

“Sen bu işe nasıl bulaştın ki? Artık tedavülden kaldırdıklarını sanıyordum.”

Yine gözlerimi devirdim. “Benimle kesinlikle hiçbir ilgisi yok. En kötü kısmı da bu. Babam, halkın isyanıyla karşı karşıya, yani dikkatlerini dağıtmak istiyor.” Başımı sağa sola salladım. “Gerçekten kötü bir hal alıyor Ahren. İnsanlar evleri ve işyerlerini yok ediyorlar. Bazıları öldü. Babam, kaynağın tam olarak ne olduğundan emin değil ama buna büyük oranda, kast olmadan büyüyen bizim neslin sebep olduğunu düşünüyor.”

Suratı şekilde şekle girdi. “Mantıklı gelmiyor. Bu kısıtlamalar olmadan büyümenin nesi insanı üzebilir ki?”

Durup düşündüm. Sadece tahmin yürütebildiğimiz bir şeyi nasıl açıklayabilirdim? “Eh, bir gün kraliçe olacağım söylenerek büyütüldüm. Hepsi buydu. Seçenek yoktu. Sen, seçeneklerin olduğunu bilerek büyüdün. Orduya girebilirdin, elçi olabilirdin, birçok şey yapabilirdin. Ama ya gerçekler böyle olmasaydı? Ya sahip olacağını düşündüğün tüm fırsatlar olmasaydı?”

Sözlerimi dinleyerek, “Hah,” dedi. “Yani onlara iş mi verilmiyor?”

“İş, eğitim, para. Eski kastlar yüzünden insanların çocuklarının evlenmelerine izin vermediklerini duydum. Hiçbir şey babamın umduğu gibi gerçekleşmiyor ve kontrol etmesi de neredeyse imkânsız. İnsanları adil olmaya zorlayabilir miyiz?”

Şüpheyle, “Ve babamın şimdi anlamaya çalıştığı şey bu mu?” diye sordu.

“Evet ve ben, o bir plan yaparken göz boyayacak gösteriyim.”

Kıs kıs güldü. “Aniden romantik bir ilişkiye girmenden daha mantıklı geldi.”

Başımı kaldırdım. “Üstüme gelme Ahren. Evlilik ilgimi çekmiyor işte. Ne önemi var bunun? Bazı kadınlar bekâr kalabilirler.”

“Ama bazı kadınların bir vâris üretmesi beklenmiyor.”

Ona bir kez daha vurdum. “Yardım et bana! Ne yapacağım?”

Gözleri, gözlerimi dikkatle inceledi ve hislerini kolayca okuyabildiğimden, onun da ödümün patladığını görebildiğini anladım. Rahatsız olmuş ya da sinirlenmiş değildim. Küplere binmiş ya da tiksiniş de değildim.

Korkuyordum.

Hükmetmemin, milyonlarca insanın yükünü ellerimde tutmamın beklenmesi başka bir şeydi. Bir işti, görevdi. Listedenden bir şeyleri işaretleyebilir, yetki verebilirdim. Fakat bu çok daha kişiseldi, hayatımın bana ait olması gereken bir diğer parçasıydı ama bana ait değildi.

Neşeli gülücüğü yok oldu ve sandalyesini benimkine yaklaştırdı. “İnsanların dikkatini dağıtmak istiyorlarsa belki sen diğer... Fırsatları sunabilirsin. Muhtemel bir evlilik tek seçenek değil. Bunu dedikten sonra belirtirim, eğer annemle babam bu sonuca varmışsa, demek ki diğer tüm seçenekleri tüketmişlerdir.”

Başımı ellerimin arasına aldım. Alternatif olarak onu sunduğumu ya da Kaden’in bile kabul edilebilir olacağını düşündüğümü ona söylemek istemiyordum. Seçim’in son umutları olduğu konusunda haklı olduğunu hissettim.

“Bir de şu var Eady. Tahtı tamamıyla elinde tutacak tek kız olacaksın. Ayrıca insanlar senden çok şey bekliyorlar.”

“Sanki bunu bilmiyorum.”

“Ama,” diye devam etti, “bu ayrıca sana pazarlık imkânı tanıyor.”

Başımı biraz kaldırdım. “Ne demek istiyorsun?”

“Gerçekten bunu yapmana muhtaçlarsa, o halde anlaşma yoluna git.”

Dimdik oturdum, zihnim dönüp doluyor, neler isteyebileceğimi düşünmeye çalışıyordu. Bunu hızlıca halletmenin, evlenme teklifi olmadan sonlandırmanın bile bir yolu olmalıydı.

Evlenme teklifi olmadan!

Yeterince hızlı konuşsaydım, muhtemelen babam Seçim’ine kavuştuğu sürece pratikte dediğim her şeyi kabul ederdi.

“Anlaşma!” diye fısıldadım.

“Kesinlikle.”

Ayağa kalkıp Ahren’i kulaklarından tuttum ve alnına bir öpücük kondurdum. “Resmen kahramanımsın!”

Gülümsedi. “Senin için her şeyi yaparım kraliçem.”

Kıkırdayıp onu ittirdim. “Teşekkürler Ahren.”

“İşe koyul.” Eliyle beni kapıya yönlendirdi; aslında benim için bir plan yapmaktan çok mektubuna dönmeye hevesli olduğundan şüphelendim.

Odadan fırlayıp kâğıt almak için kendi odama gittim. Düşünmem gerekiyordu.

Köşeden dönerken birine çarptım, gerisingeri halının üstüne düştüm.

“Aaah!” diye yakınıırken Kile Woodwork’ü, Bayan Marlee’nin oğlunu gördüm.

Kile ve diğer Woodworkler, ailemle aynı katta kalıyorlardı; bu başlı başına büyük bir onurdu. Ya da kişinin Wo-

odworklere bakış açısına göre sinir bozucu bir durumdu.

“Dikkatli olabilir misin?” diyerek onu tersledim.

Düşürdüğü kitapları toplarken, “Koşan ben değildim,” diyerek karşılık verdi. “Nereye gittiğine bakmalısın.”

“Şu anda bir beyefendi elini uzatırdı,” diyerek ona hatırlattım.

Bana bakarken Kile’ın saçı gözlerinin üstüne düştü. Saçını kestirmeye ve tıraş olmaya fena halde muhtaçtı ve gömleği fazla büyüktü. Kimin adına daha çok utandığını bilemiyordum: Bu kadar paspal görüldüğü için onun adına mı, yoksa böyle bir felaketle yan yana görülmek zorunda kalan ailem adına mı?

Özellikle sinirime dokunan, hep pejmürde haline rağmen şu anda böyle olmasıydı. Saçına bir fırça değdirmek ne kadar zor olabilirdi?

“Eadlyn, asla bir beyefendi olduğumu düşünmedin.”

“Doğru.” Yardım almadan ayağa kalkıp sabahlığımı silkeledim.

Son altı aydır Kile’ın hiç de heyecan verici olmayan arkadaşlığından kurtulabilmiştim. Hızlandırılmış bir kursa katılmak için Fennley’ye gitmişti ve annesi gittiği günden itibaren yasını tutmuştu. Ne üzerinde çalıştığını bilmiyordum ve pek de umurumda değildi. Ancak şimdi geri dönmüştü ve varlığı sürekli büyüyen listedeki bir diğer stres faktörüydü.

“Hem bir leydiyi böyle koşturan da nedir?”

“Zayıf aklının alamayacağı konular.”

Kahkahayı bastı. “Doğru çünkü ben beyinsizin tekiyim. Banyo yapabilmeyi başarmam bir mucize.”

Gerçekten banyo yapıyor mu diye sormak üzereydim

Babam, “Eh,” diyerek lafa başladı, “halk en iyi tepkiyi ailemizde yaşanan olumlu şeylere veriyor. Annenle evlendiğimizde ülkemizdeki en iyi sezonlardan biri yaşanmıştı. Osten’ın yolda olduğunu öğrendiklerinde de nasıl sokaklarda partiler düzenlediklerini hatırlıyor musun?”

Gülümsedim. Osten doğduğunda sekiz yaşındaydım ve herkesin sırf duyurudan dolayı ne kadar heyecanlandığını asla unutmamıştım. Resmen şafak vaktine dek, yatak odamdan çalınan müziği duymuştum.

“Şahaneydi.”

“Öyleydi. Şimdi de insanlar seni izliyorlar. Kraliçe olman çok yakın.” Babam duraksadı. “Belki halka açık bir şey yapmaya gönüllü olursun diye düşündük; insanlar için heyecan verici ama ayrıca senin de işine yarayacak bir şey.”

Lafın nereye gideceğinden emin olamayarak gözlerimi kıstım. “Dinliyorum.”

Annem boğazını temizledi. “Geçmişte prenseslerin uluslararası ilişkilerimizi kuvvetlendirmek adına diğer ülkelerin prensleriyle evlendirildiklerini biliyorsun.”

“Geçmiş zaman eki kullandığınızı duydum, doğru mu?”

Kahkaha attı ama ben eğlenmiyordum. “Evet.”

“İyi. Çünkü Prens Nathaniel bir zombiye benziyor, Prens Hector bir zombi gibi dans ediyor ve Alman Federasyonu’ndaki prens Noel partisine kadar kişisel hijyen kurallarını kabullenmezse, davet edilmeyecek.”

Annem rahatsız olarak şakaklarını ovdu. “Eadlyn, sen hep çok seçici oldun.”

Babam omuz silkti. “Belki de kötü bir şey değildir,” deyince, annemin öfkeli bakışına maruz kaldı.

Kaşlarımı çattım. “Siz neden bahsediyorsunuz böyle?”

Babam, “Annenle nasıl tanıştığınızı biliyorsun,” diyerek söze başladı.

Gözlerimi devirdim. “Herkes biliyor. Siz pratikte peri masalı sayılırsınız.”

Bu sözlere karşılık bakışları yumuşadı ve gülücükler yüzlerini kapladı. Vücutları hafifçe yaklaştı ve babam anneme bakarken dudaklarını ısırdı.

“Pardon. İlk çocuğunuz odada, kendinize dikkat eder misiniz?”

Annem kızarıırken babam boğazını temizleyip konuşmaya devam etti. “Seçim süreci, bizim için çok başarılı oldu. Üstelik ebeveynlerimin sorunları olmakla birlikte onların da işine yaramıştı. Yani... Biz umuyoruz ki...” Te-reddüt edip gözlerime baktı.

İpuçlarını kavramakta yavaş kalmıştım. Seçim’in ne olduğunu biliyordum ama asla, bir kez bile ne bana ne de herhangi birimize bir seçenek olarak sunulmamıştı.

“Hayır.”

Annem beni uyararak ellerini kaldırdı. “Bir dinle...”

“Seçim mi?” diye haykırdım. “Delilik bu!”

“Eadlyn, mantıksız davranıyorsun.”

Öfkeyle ona baktım. “Beni asla birlik kurulsun diye biriyle evlendirmeyeceğine söz vermiştin, söz vermiştin. Bunun nesi daha iyi?”

“Söyleyeceklerimizi dinle,” diye ısrar etti annem.

“Hayır!” diye bağırdım. “Yapmayacağım.”

“Sakinleş aşkım.”

“Benimle böyle konuşma. Ben çocuk değilim!”

Annem iç çekti. “Kesinlikle çocuk gibi davranıyorsun.”

“Hayatımı mahvediyorsun!” Parmaklarımı saçımda gezdirip düşünmeme bir faydası olur diye birkaç kere derin nefes aldım. Olamazdı. Benim başıma gelemezdi.

Babam, “Bu büyük bir fırsat,” diye belirtti.

“Beni tanımadığım birine kelepçelemeye çalışıyorsunuz!”

Annem babama, “Dik kafalılık edeceğini söylemiştim sana,” diye mırıldandı.

O da gülümseyerek, “Bu özelliğini kimden almış merak ediyorum,” diyerek karşılık verdi.

“Sanki odada yokmuşum gibi hakkımda konuşmayın!”

Babam, “Özür dilerim,” dedi. “Sadece bunu düşünmen gerekiyor.”

“Peki ya Ahren? O yapamaz mı?”

“Ahren gelecekte kral olmayacak. Ayrıca, onun Camille’i var.”

Prences Camille, Fransız tahtının vârisiydi ve birkaç sene önce kirpiklerini kırparak Ahren’in kalbine girmeyi başarmıştı.

“O halde evlenmelerini sağlayın!” diye yakardım.

“Camille, zamanı geldiğinde kraliçe olacak ve tıpkı senin gibi eşine evlenme teklif etmesi gerekecek. Bu Ahren’in seçimi olsaydı düşünürdük ama değil.”

“Ya Kaden? Ona yaptıramaz mısınız?”

Annem neşeden yoksun bir kahkaha attı. “On dört yaşında! Bizim o kadar vaktimiz yok. Halk şimdi heyecanlanacak bir şeye gereksinim duyuyor.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Üstelik seninle birlikte yönetime katılsın diye birini aramanın vakti cidden gelmedi mi?”

Babam başıyla onayladı. “Doğru. Tek başına yüklenilecek bir görev değil.”

“Ama ben evlenmek istemiyorum,” diye yalvardım. “Lütfen bana bunu yaptırmayın. Daha on sekiz yaşımdayım.”

Annem, “Babanla evlendiğimde ben de o yaşıydım,” diye belirtti.

“Ben hazır değilim,” diye ısrar ettim. “Koca istemiyorum. Lütfen bana bunu yapmayın.”

Annem masanın üzerinden uzanıp elini elimin üstüne koydu. “Kimse sana bir şey yapmayacak. Sen, halkın için bir şeyler yapacaksın. Onlara bir armağan vereceksin.”

“Ağlamayı tercih ederken yalandan gülmek gibi mi?”

Kısa bir an kaşlarını çatı. “Bu hep işimizin bir parçası olmuştur.”

Sessizce daha iyi bir cevap bekleyerek bakışlarımı ona diktim.

Babam sakince, “Eadlyn, neden bunu düşünmek için kendine biraz zaman tanıyorsun?” dedi. “Senden büyük bir şey istediğimizi biliyorum.”

“Bu bir seçeneğim olduğu anlamına mı geliyor?”

Babam derin bir nefes alıp düşündü. “Eh aşkım, aslında otuz beş seçeneğin olacak.”

Sandalyemden fırlayıp kapıyı gösterdim.

“Defolun!” diye emrettim. “Defolun!”

Tek bir kelime etmeden odamdan çıktılar.

Kim olduğumu, beni ne için yetiştirdiklerini bilmiyorlar mıydı? Ben, Eadlyn Schreave’dim. Kimse benden daha kudretli değildi.

Yani, savaşmadan pes edeceğimi sanıyorlarsa fena halde yanılıyorlardı.

3. Bölüm

Akşam yemeğini odamda yemeye karar verdim. O anda ailemle görüşmek içimden gelmiyordu. Hepsine kızgındım. Mutlu oldukları için ebeveynlerime, on sekiz sene önce elini çabuk tutmadığı için Ahren'a, çok küçük oldukları için de Kaden ile Osten'a.

Neena, etrafımda dolanıp fincanımı doldururken konuştu. "Bunu atlatabileceğinizi düşünüyor musunuz hanımefendi?" diye sordu.

"Hâlâ bir çıkış yolu arıyorum."

"Zaten birine âşık olduğunuzu söyleseniz nasıl olur?"

Yemeğimi dürterken başımı sağa sola salladım. "En muhtemel üç adayımı gözlerinin önünde yerin dibine soktum."

Masanın ortasına ufak bir tabak dolusu çikolata koydu, havyar soslu somon balığındansa bunları tercih edeceğimi doğru bilmişti.

"O halde, belki de bir muhafıza? Hizmetçilere pek sık olur," diye önerip kıkırdadı.

Burun büktüm. “Aferin onlara ama ben o kadar umutsuz değilim.”

Gülücüğü soldu.

Anında onu kırdığımı anladım ama gerçek buydu. Yaşlı insanlarla birlikte olamazdım, kaldı ki bir muhafızla. Düşünmek bile vakit kaybıydı. Tüm bu durumdan kurtulacak bir yol bulmalıyım.

“Öyle demek istemedim Neena. Sadece insanlar benden bazı şeyler bekliyorlar.”

“Tabii ki.”

“Yeterli. Bu gecelik gidebilirsin; yemek arabasını koridora bırakırım.”

Başıyla onaylayıp tek bir kelime etmeden gitti.

Çikolatalara şöyle bir baktıktan sonra yiyeceklerden tamamıyla vazgeçip geceliğimi üstüme geçirdim. Annemle babama şu anda laf anlatamazdım ve Neena da anlamıyordu. Benim bakışımı görebilecek, bazen diğer yarımımış gibi hissettiren tek insanla konuşmaya ihtiyacım vardı. Ahren’a ihtiyacım vardı.

Kapısını aralayıp, “Meşgul müsün?” diye sordum.

Ahren masasına oturmuş yazı yazıyordu. Sarı saç gün-sonu dağınıklığındaydı ama gözleri yorgunluktan fersah fersah uzaktı ve babamın gençlik fotoğraflarına o kadar çok benziyordu ki tüyler ürperticiydi. Hâlâ akşam yemeğindeki kıyafetiyleydi ama ceketıyla kravatını çıkarmış, geceye hazırlanmıştı. “Kapiya vur, Tanrı aşkına.”

“Biliyorum, biliyorum ama acil durum.”

“O halde bir muhafız bul,” diye lafı yapıştirip kâğıtlarına geri döndü.

Kendi kendime, “Bu zaten önerildi,” diye mırıldandım. “Ciddiyim Ahren; yardımına ihtiyacım var.”

Ahren omzunun üstünden bana şöyle bir baktı; şimdiden pes etmeyi planladığını anladım. Rahat bir tavırla yanındaki sandalyeyi ittirmek için ayağını kullandı. “İçeri gir.”

Otururken iç çektim. “Ne yazıyorsun?”

Hızla üzerinde çalıştığı kâğıdın üstünü diğerleriyle kapattı. “Camille’e mektup.”

“Biliyorsun, ona kolayca telefon edebilirsin.”

Sırıttı. “Ah, edeceğim. Ama sonra ona bunu da göndereceğim.”

“Hiç mantıklı değil. Tüm bir telefon görüşmesini ve bir mektubu kapsayacak kadar ne konuşabilirsin?”

Başını eğdi. “Bilgin olsun diye söylüyorum, farklı amaçlara hizmet ediyor. Telefonlar güncellemeler ve gününün nasıl geçtiğini öğrenmek içindir. Mektuplar ise her zaman yüksek sesle söyleyemeyeceğim şeyler için.”

“Ah cidden mi?” Eğilip kâğıda uzandım.

Ben daha yaklaşmadan Ahren’in eli bileğimi kavradı. “Seni öldürürüm,” diye ant içti.

“İyi,” diye lafı yapıştırdım. “O zaman vâris olabilir, Seçim’e katlanır ve biricik Camille’ine hoşça kal öpücüğünü verebilirsin.”

Alnını kırıştırdı. “Ne?”

Sandalyeme yayıldım. Yalandan vatansever havalarında, “Annemle babamın moral yükseltmesi gerekiyor. Illéa’nın iyiliği için, bir Seçim’den geçmem gerektiğine karar verdiler,” dedim.

Abartılı bir dehşet ifadesi bekliyordum. Belki omzuma

anlayışla vurabilirdi. Ancak Ahren, başını geri atıp kahkahayı patlattı.

“Ahren!”

Ulumaya devam etti, kendini öne atıp dizine vurdu.

“Takım elbiseni kırıştıracaksın,” diye uyardım ki bu sadece daha çok gülmesine neden oldu. “Tanrı aşkına kes sunu! Ne yapacağım ben?”

“Nereden bileyim! Bunun işe yaracağını düşündüklerine inanmıyorum,” diye ekledi, gülücüğü soldu.

“Bu da ne demek?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Bir gün evlenecek olursan, bunun erkenden olmayacağını düşünmüştüm. Sanırım herkes böyle sanıyordu.”

“Peki ya *bu* ne demek?”

Elime dokunduğunda, beklediğim sıcak dokunuşa sonunda kavuştum. “Haydi ama Eady. Sen hep bağımsız oldun. İçindeki kraliçe bu. Kontrolün elinde olmasını, kendi başına bir şeyler yapmayı seviyorsun. En azından bir süre halka hükmetmeden, birinin eşi olacağını sanmıyordum.”

“Zaten seçim hakkım da yok,” diye geveleyip başımı önüme eğdim ama hâlâ kardeşime bakıyordum.

Bana bakarak biraz dudak büktü. “Zavallı küçük prenses. Dünyayı yönetmek istemiyor musun?”

Elini vurarak ittirdim. “Yedi dakika. Benim yerimde sen olmalıydın. Tüm bu aptal evrak işlerini yapmaktansa oturup karalama yapmayı tercih ederim. Bir de bu gü-lünç Seçim saçmalığı çıktı! Ne kadar korkunç olduğunu göremiyor musun?”

“Sen bu işe nasıl bulaştın ki? Artık tedavülden kaldırdıklarını sanıyordum.”

Yine gözlerimi devirdim. “Benimle kesinlikle hiçbir ilgisi yok. En kötü kısmı da bu. Babam, halkın isyanıyla karşı karşıya, yani dikkatlerini dağıtmak istiyor.” Başımı sağa sola salladım. “Gerçekten kötü bir hal alıyor Ahren. İnsanlar evleri ve işyerlerini yok ediyorlar. Bazıları öldü. Babam, kaynağın tam olarak ne olduğundan emin değil ama buna büyük oranda, kast olmadan büyüyen bizim neslin sebep olduğunu düşünüyor.”

Suratı şekilde şekle girdi. “Mantıklı gelmiyor. Bu kısıtlamalar olmadan büyümenin nesi insanı üzebilir ki?”

Durup düşündüm. Sadece tahmin yürütebildiğimiz bir şeyi nasıl açıklayabilirdim? “Eh, bir gün kraliçe olacağım söylenerek büyütüldüm. Hepsi buydu. Seçenek yoktu. Sen, seçeneklerin olduğunu bilerek büyüdün. Orduya girebilirdin, elçi olabilirdin, birçok şey yapabilirdin. Ama ya gerçekler böyle olmasaydı? Ya sahip olacağını düşündüğün tüm fırsatlar olmasaydı?”

Sözlerimi dinleyerek, “Hah,” dedi. “Yani onlara iş mi verilmiyor?”

“İş, eğitim, para. Eski kastlar yüzünden insanların çocuklarının evlenmelerine izin vermediklerini duydum. Hiçbir şey babamın umduğu gibi gerçekleşmiyor ve kontrol etmesi de neredeyse imkânsız. İnsanları adil olmaya zorlayabilir miyiz?”

Şüphyle, “Ve babamın şimdi anlamaya çalıştığı şey bu mu?” diye sordu.

“Evet ve ben, o bir plan yaparken göz boyayacak gösteriyim.”

Kıs kıs güldü. “Aniden romantik bir ilişkiye girmenden daha mantıklı geldi.”

Başımı kaldırdım. “Üstüme gelme Ahren. Evlilik ilgimi çekmiyor işte. Ne önemi var bunun? Bazı kadınlar bekâr kalabilirler.”

“Ama bazı kadınların bir vâris üretmesi beklenmiyor.”

Ona bir kez daha vurdum. “Yardım et bana! Ne yapacağım?”

Gözleri, gözlerimi dikkatle inceledi ve hislerini kolayca okuyabildiğimden, onun da ödümün patladığını görebildiğini anladım. Rahatsız olmuş ya da sinirlenmiş değildim. Küplere binmiş ya da tiksiniş de değildim.

Korkuyordum.

Hükmetmemin, milyonlarca insanın yükünü ellerimde tutmamın beklenmesi başka bir şeydi. Bir işti, görevdi. Listedenden bir şeyleri işaretleyebilir, yetki verebilirdim. Fakat bu çok daha kişiseldi, hayatımın bana ait olması gereken bir diğer parçasıydı ama bana ait değildi.

Neşeli gülücüğü yok oldu ve sandalyesini benimkine yaklaştırdı. “İnsanların dikkatini dağıtmak istiyorlarsa belki sen diğer... Fırsatları sunabilirsin. Muhtemel bir evlilik tek seçenek değil. Bunu dedikten sonra belirteyim, eğer annemle babam bu sonuca varmışsa, demek ki diğer tüm seçenekleri tüketmişlerdir.”

Başımı ellerimin arasına aldım. Alternatif olarak onu sunduğumu ya da Kaden’in bile kabul edilebilir olacağını düşündüğümü ona söylemek istemiyordum. Seçim’in son umutları olduğu konusunda haklı olduğunu hissettim.

“Bir de şu var Eady. Tahtı tamamıyla elinde tutacak tek kız olacaksın. Ayrıca insanlar senden çok şey bekliyorlar.”

“Sanki bunu bilmiyorum.”

“Ama,” diye devam etti, “bu ayrıca sana pazarlık imkânı tanıyor.”

Başımı biraz kaldırdım. “Ne demek istiyorsun?”

“Gerçekten bunu yapmana muhtaçlarsa, o halde anlaşma yoluna git.”

Dimdik oturdum, zihnim dönüp doluşuyor, neler isteyebileceğimi düşünmeye çalışıyordu. Bunu hızlıca halletmenin, evlenme teklifi olmadan sonlandırmanın bile bir yolu olmalıydı.

Evlenme teklifi olmadan!

Yeterince hızlı konuşsaydım, muhtemelen babam Seçim’ine kavuştuğu sürece pratikte dediğim her şeyi kabul ederdi.

“Anlaşma!” diye fısıldadım.

“Kesinlikle.”

Ayağa kalkıp Ahren’i kulaklarından tuttum ve alnına bir öpücük kondurdum. “Resmen kahramanımsın!”

Gülümsedi. “Senin için her şeyi yaparım kraliçem.”

Kıkırdayıp onu ittirdim. “Teşekkürler Ahren.”

“İşe koyul.” Eliyle beni kapıya yönlendirdi; aslında benim için bir plan yapmaktan çok mektubuna dönmeye hevesli olduğundan şüphelendim.

Odadan fırlayıp kâğıt almak için kendi odama gittim. Düşünmem gerekiyordu.

Köşeden dönerken birine çarptım, gerisingeri halının üstüne düştüm.

“Aaah!” diye yakınırken Kile Woodwork’ü, Bayan Marlee’nin oğlunu gördüm.

Kile ve diğer Woodworkler, ailemle aynı katta kalıyorlardı; bu başlı başına büyük bir onurdu. Ya da kişinin Wo-

odworklere bakış açısına göre sinir bozucu bir durumdu.

“Dikkatli olabilir misin?” diyerek onu tersledim.

Düşürdüğü kitapları toplarken, “Koşan ben değildim,” diyerek karşılık verdi. “Nereye gittiğine bakmalısın.”

“Şu anda bir beyefendi elini uzatırdı,” diyerek ona hatırlattım.

Bana bakarken Kile’ın saçı gözlerinin üstüne düştü. Saçını kestirmeye ve tıraş olmaya fena halde muhtaçtı ve gömleği fazla büyüktü. Kimin adına daha çok utandığımı bilemiyordum: Bu kadar paspal görüldüğü için onun adına mı, yoksa böyle bir felaketle yan yana görülmek zorunda kalan ailem adına mı?

Özellikle sinirime dokunan, hep pejmürde haline rağmen şu anda böyle olmasıydı. Saçına bir fırça değdirmek ne kadar zor olabilirdi?

“Eadlyn, asla bir beyefendi olduğumu düşünmedin.”

“Doğru.” Yardım almadan ayağa kalkıp sabahlığımı silkeledim.

Son altı aydır Kile’ın hiç de heyecan verici olmayan arkadaşlığından kurtulabilmiştim. Hızlandırılmış bir kursa katılmak için Fennley’ye gitmişti ve annesi gittiği günden itibaren yasını tutmuştu. Ne üzerinde çalıştığını bilmiyordum ve pek de umurumda değildi. Ancak şimdi geri dönmüştü ve varlığı sürekli büyüyen listedeki bir diğer stres faktörüydü.

“Hem bir leydiyi böyle koşturan da nedir?”

“Zayıf aklının alamayacağı konular.”

Kahkahayı bastı. “Doğru çünkü ben beyinsizin tekiyim. Banyo yapabilmeyi başarmam bir mucize.”

Gerçekten banyo yapıyor mu diye sormak üzereydim

Çünkü sabuna benzeyen her Şeyden kaçıyormuŐ gibi görünüyordu.

“Umuyorum ki o kitaplardan biri adabımuāŐeret kılavuzudur. Cidden hatırlamaya ihtiyacın var.”

“Henüz kraliçe değilsin Eadlyn. Burnunu biraz indir.” Yürüyüp gitti ve ben son sözü söylemediğim için kendime kızdım.

İlerlemeye devam ettim. Őu anda Kile’ın tavırlarından daha büyük sorunlarım vardı. İnsanlarla tartışmakla ya da Seçim’i yok edemeyecek bir Şeyle dikkatimi dağıtarak vakit kaybedemezdim.

4. Bölüm

Babamın ofisinde otururken, “Net olmak istiyorum,” dedim. “Evlenmeye yönelik bir arzum yok.”

Başıyla onayladı. “Bugün evlenmek istemediğini anlıyorum ancak bu hep yapman gereken bir şey olacak Eadlyn. Kraliyet soyunu devam ettirmekle yükümlüsün.”

Geleceğimden bu şekilde bahsetmesinden nefret ediyordum; seks ve aşk ve bebekler mutlu mesut şeyler değilmiş de ülkenin sürekliliği için yerine getirilen görevlermiş gibi... Olayın tüm zevkini kaçıırıyordu.

Hayatımdaki her şeyi göz önüne alırsak, bunların gerçek zevkleri, en iyi kısımları oluşturması gerekmez miydi?

Endişeyi kafamdan atıp elimdeki işe odaklandım.

“Anlıyorum. Ve önemli olduğu konusunda hemfikirim,” diyerek diplomatik bir cevap verdim. “Ama Seçim yaptığın dönemde havuzdaki kimsenin senin için doğru kişi olmadığından hiç endişelenmedin mi? Ya da yanlış sebeplerle orada bulunduklarından?”

Dudakları kıvrılarak bir tebessümü oluşturdu. “Uyanık olduğum her an ve uyuduğum anların yarısında.”

Bana, çok saf olduğu için zar zor katlanabildiği bir kız ile eline geçen her fırsatta hileye başvuran bir başkasına dair bir avuç belli belirsiz öykü anlatmıştı. İsimlerin ya da detayların çoğunu bilmiyordum ve bu benim için sorun teşkil etmiyordu. Babamın annemden başkasına âşık olabileceğini düşünmek hiçbir zaman hoşuma gitmemişti.

“Peki ya sence tacın kontrolünü tamamıyla elinde bulunduracak ilk kadın için... Yanımda yönetime katılacak kişiye yönelik bazı standartların konulması gerekmez mi?”

Başını eğdi. “Devam et.”

“Eminim ki gerçek bir psikopatın saraya girmemesi için bir tür güvenlik önlemi alınmıştır, doğru mu?”

“Tabii ki.” Geçerli bir endişe değilmiş gibi sırtıttı.

“Ama ben bu görevi benimle birlikte yapması için herhangi birine güvenemem. Yani” -derin derin iç çektim- “birkaç ufak şey için söz verirsen, bu gülünç gösteriye katlanmayı kabul edeceğim.”

“Gösteri değil. Şu ana dek muhteşem bir performans sergilendi. Ama bana lütfen ne istediğini söyle canım kızım.”

“Öncelikle yarışmacıların kendi arzuları doğrultusunda ayrılma hakkı olmasını istiyorum. Beni ya da sarayda sürdürmek zorunda kalacakları hayatı önemsemiyorlarsa, kimseye zorla burada kalması gerektiğini hissettiremem.”

Şevkle, “Tamamıyla katılıyorum,” dedi. Bam teline dokunmuş gibiydim.

“Muhteşem. Ayrıca bu fikre karşı çıkabileceğini biliyorum ama bu işin sonunda uygun birini bulamazsam, yarışmayı bitireceğiz. Prens yok, evlilik yok.”

“Ah!” dedi, sandalyesinde öne eğilip ölçüp tartarcasına parmağını bana uzattı. “Buna izin verirsem, ilk günden hepsini reddedersin. Denemezsin bile!”

Durup düşündüm. “Peki ya sana bir süre tanıyacağımın garantisini verirsem? Seçim’in devam etmesini, bir bakalım, üç ay sağlayacağım ve en azından bu süre içinde seçeneklerimi gözden geçireceğim. Sonrasında uygun bir eşleşme olmazsa, tüm yarışmacılar gönderilecek.”

Elini ağzının üstünde gezdirip sandalyesinde biraz kıpırdandıktan sonra gözlerini gözlerime dikti. “Eadlyn, bunun ne kadar mühim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Ne kadar ciddi olduğunun gayet farkında olarak anında, “Tabii ki,” diye karşılık verdim. Tek bir yanlış hamlenin hayatımı asla düzeltmeyeceğim bir yöne sokacağını hissettim.

“Bunu yapmalı hem de doğru düzgün yapmalısın. Herkesin hatırı için. Hayatlarımız, hepimizin hayatı, halkımıza hizmete adanmıştır.”

Gözlerimi kaçırdım. İlla öyle olacaksa, annem, babam ve ben burada fedakârlık üçlüsü olarak bulunuyor gibiydik, diğerleri ne isterlerse onu yapıyorlardı.

“Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım,” diye söz verdim. “Yapman gerekeni yap. Planlar yap, halkı teskin etmek için bir yol bul ve ben de tüm bunları yapabilmen için sana makul bir süre tanıyayım.”

Gözleri düşünceyle tavana kaydı. “Üç ay mı? Peki deneyeceğine yemin ediyor musun?”

Elimi kaldırdım. “Sana söz verdim. İstersen imza da atarım ama sana âşık olacağımın sözünü veremem.”

Bilmiş bir edayla, “Senin yerinde olsam, o kadar da

emin olmazdım,” dedi. Ancak ben o değildim ve annem de değildim. Bunun ne kadar romantik olduğunu düşünürse düşünsün benim tek düşünebildiğim otuz beş gürültücü, iğrenç, garip kokan oğlanın evimi istila etmek üzere olduğuydu. Bunun büyüğü bir yanı yoktu.

“Anlaştık.”

Ayağa kalktım, resmen dans etmeye hazırdım. “Cidden mi?”

“Cidden.”

Elini tutup geleceğimi tek bir kez tokalaşarak mühürledim. “Teşekkür ederim baba.”

O ne kadar çok güldüğümü göremeden odadan çıktım. Şimdiden erkeklerin kendi istekleriyle ayrılmalarını nasıl sağlayabileceğimi tasarlamıştım. İhtiyaç duyduğum anlarda göz korkutucu olabiliyor ya da sarayı huzursuz bir ortama çevirebiliyordum. En yaramazımız olan ve istediğimde muhtemelen minimum teşvikle bana yardım edecek Osten da gizli silahımdı.

Sıradan bir oğlanın, prens olma mücadelesine girişecek kadar cesur hissetmesi düşüncesine hayrandım. Fakat ben hazır olmadan kimse beni kendine bağlayamazdı ve bu zavallı enayilere kesinlikle neye kalkıştıklarını öğretecektim.

Stüdyoyu soğutuyorlardı ama ışıklar yandığında bu çabalarıyla bir fırına girseydik de olurdu. Seneler önce Rapor için seçtiğim kıyafetlerin salaş olması gerektiğini öğrenmiştim, o yüzden bu geceki elbisem omuzlarımdan düşüyordu. Görünüşüm her zamanki gibi klastı ama kavrulmama neden olacak bir şey de değildi.

Annem, kollarımdaki fırırları çekiştirerek, "İşte mükemmel bir elbise," diye yorumda bulundu. "Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de öyle."

Elbisemi düzeltmeye devam ederken gülümsedi. "Teşekkür ederim tatlım. Biraz bunaldığını biliyorum ama bence Seçim herkes için iyi olacak. Çok yalnız kalıyorsun ve sonunda düşünmek zorunda kalacağımız bir şeydi ve..."

"Ve halkı mutlu edecek. Biliyorum."

Sesimdeki ıstırapı gizlemeye çalıştım. Teknik olarak kraliyet ailesi kızlarını satmaya son vermiştik ama... Bu durum, ondan pek de farklı görünmüyordu. Bunu anlayamıyor muydu?

Gözleri elbisemden yüzüme kaydı. Bana üzgün olduğunu anlatır gibiydi.

"Bunun bir fedakârlık olduğunu hissettiğini biliyorum ve hizmete adanmış bir hayatı yaşarken de istediğin için değil yapmak zorunda olduğun için yaptığın birçok şey oluyor gerçekten." Yutkundum. "Ancak bu yoldan geçerek babanı ve en yakın arkadaşlarımı buldum ve sandığımdan daha güçlü olduğumu öğrendim. Babanla yaptığın anlaşmayı biliyorum ve doğru kişiyi bulmadan biterse bitsin. Ama lütfen burada kendine bir şeyleri deneyimleme fırsatı tanı. Kendini geliştir, bir şeyler öğren. Bir de senden bunu yapmanı istediğimiz için bizden nefret etmemeye çalış."

"Sizden nefret etmiyorum."

Sırtarak, "Bunu önerdiğimizde en azından aklından geçirdin," dedi. "Öyle değil mi?"

"On sekiz yaşındayım. Genetik kodumda ebeveynlerimle kavga etmek var."

“Sonunda seni ne kadar çok sevdiğimi bildiğin sürece, iyi bir kavgayı dert etmem.”

Ona sarılmak için uzandım. “Ben de seni seviyorum. İnan bana.”

Bana bir anlığına sarıldıktan sonra geri çekilip hâlâ kusursuz görüldüğümünden emin olmak için elbisemi düzeltti ve babamı bulmaya gitti. Dalga geçer gibi bana kaşlarını oynatan Ahren’in yanına oturmak için yerime gittim. “İyi görünüyorsun kardeş. Pratikte gelin sayılırsın.”

Elbisemin etek kısmını yayıp zarifçe oturdum. “Tek bir kelime daha edersen, uyurken kafanı tıraş ederim.”

“Ben de seni seviyorum.”

Gülümsememeye çalıştım ama başarısız oldum. Hep biliyordu işte.

Oda sarayda yaşayanlarla doluydu. Bayan Lucy tek başına otururken General Leger görev başındaydı ve Bay Woodwork ile eşi kameraların arkasında, Kile ile Josie’yle birlikte oturuyorlardı. Woodworklerin sadece bu iki çocuğu vardı ve Bayan Marlee’nin annem için dünyalar kadar değerli olduğunu bildiğimden, çocuklarının kesinlikle berbat olduğunu dile getirmiyordum. Kile, Josie kadar iğrençti ama onu tanıdığım seneler içinde ağzından dik-kate değer tek bir kelime bile çıkmamıştı. Yani, uykusuzluk başıma musallat olsaydı odamda oturup konuşması için onu görevlendirebilirdim. Sorun çözülmüştü. Josie’ye gelince... O kızın ne kadar rezil olduğunu kelimelerle anlatamazdım.

Babamın danışmanları selam vererek içeri girdiler. Babamın kurulunda sadece tek bir kadın vardı: Leydi Brice Mannor. Minyon ve çok hoş bir kadındı; böylesine

ölçülü bir insanın politik arenada nasıl dibe batmadığını hiç anlamıyordum. Sesini yükselttiğini ya da sinirlendiğini hiç duymamıştım ama insanlar onu dinliyorlardı. Ben sert olmadıkça erkekler beni dinlemezdi.

Varlığı beni meraklandırmıştı gerçi. Tüm konseyi kraliçe sıfatıyla ben kadınlardan oluştursaydım ne olurdu?

Bu, ilginç bir deney olurdu.

Başkanlar ve danışmanlar duyurularla gelişmeleri aktardılar ve nihayet Gavril bana döndü.

Gavril Fadaye'nin geriye yatırılmış gümüş saçları vardı ama yüzü çok yakışıklıydı. Son zamanlarda emeklilikten bahseder olmuştu ama bu kadar büyük duyurunun ardından bir müddet daha buralarda takılmak zorunda kalacaktı.

"Bu gece Illéa, programımızın kapanışı için çok heyecan verici bir haberimiz var. Ve bu haberi, gelecekteki kraliçemiz güzeller güzeli Eadlyn Schreave'den daha iyi sunacak kimse yok."

Elini havalı bir şekilde bana doğru uzattı, ben de halı kaplı sahnede nazik alkışlar eşliğinde yürürken iyice gülümsedim.

Gavril bana hızlıca sarılıp yanaklarımdan öptü. "Prenses Eadlyn, hoş geldiniz."

"Teşekkürler Gavril."

"Şimdi dürüst olmam gerek. Seninle erkek kardeşin Ahren'ın doğumunu sanki dün duyurmuş gibiyim. On sekiz seneden fazla geçtiğine inanamıyorum!"

"Doğru. İkimiz de büyüdük." Aileme döndüm, birbirimize sıcakık gülümsedik.

"Tarih yazmak üzeresin. Tüm Illéa'nın birkaç sene

içinde kraliçe olduğunda neler yapacağını merakla beklediğini düşünüyorum.”

“Kesinlikle heyecan verici günler yaşanacak ama tarih yazmak için o kadar bekleyeceğimden emin değilim.” Şakadan dirseğimle onu dürttüm ve o da şaşırmış gibi yaptı.

“Neden bize aklınızdan neler geçtiğini söylemiyorsunuz Prens Hazretleri?”

Kamera C’nin önünde omuzlarımı dikleştirip gülümsedim. “Şanlı ülkemiz, seneler içinde birçok değişikliğe sahne oldu. Ebeveynlerimin hayatı boyunca ülkemizdeki asilerin resmen yok olduğunu gördük ve hâlâ mücadelelerle karşı karşıya kalsak bile kast sistemi artık halkımızı hayali sınıflara bölmüyor. Sıra dışı özgürlüklerin yaşandığı bir dönemdeyiz ve ulusumuzun olabileceği her şeye dönüşmesini hevesle bekliyoruz.”

Gülümsemeyi ve anlaşılır biçimde konuşmayı hatırlamıştım. Halka hitap edebilmem için senelerce aldığım dersler bana doğru düzgün bir teknik kazandırmıştı ve duyurumu yaparken her noktaya temas ettiğimi biliyordum.

“Bu da harika bir şey... Ancak ben yine de on sekiz yaşında bir kızım.” Konuklardan ve danışmanlardan oluşan ufak seyirci grubu güldü. “Gününün çoğunu ofiste babanla geçirmek biraz sıkıcı olabiliyor. Alınmayın Majesteleri,” diye ekleyerek babama döndüm.

“Alınmadım,” diye seslendi.

“Ve ben de artık bir değişiklik yapma vaktinin geldiğine karar verdim. Sadece bu çok çaba gerektiren işi benimle birlikte yürütecek birini değil, hayatta adım adım

yanımda yürüyecek bir eş aramanın vakti geldi. Bunun için Illéa'nın en büyük arzumu -bir Seçim yapma arzumu- gerçekleştirmeme müsaade edeceğini umuyorum."

Danışmanların ağızı açık kaldı, mırıldandılar. Hizmetlilerin şoka girmiş suratlarını gördüm. Bundan haberdar tek kişinin Gavril olduğu ortaya çıktı ki bu da beni şaşırttı.

"Yarın mektuplar, Illéa'da katılmaya müsait tüm genç erkeklere gönderilecek. Benimle birliktelik kurma amacıyla yarışmak isteyip istemediğinize karar vermek için iki haftanız olacak. Bunun keşfedilmemiş topraklara girmek anlamına geldiğinin farkındayım elbette. Daha önce asla bir kadın tarafından yönetilen bir Seçim yapmamıştık. Üç erkek kardeşim olsa da Illéa'nın bir diğer prensiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ve umuyorum ki tüm Illéa da bunu benimle birlikte kutlayacaktır."

Hafifçe eğilerek selam verip yerime çekildim. Annemle babam gururla bana gülümsüyorlardı ve kan damarlarımdan titrermiş gibi geçtiği halde kendime tepkilerinin yeterli olduğunu söylemeye çalıştım. Bir şeyleri unuttuğumu, kendimi düşürecek bir hataya yol açmış olabileceğimi düşünmeden edemedim.

Fakat yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Az önce kendimi uçurumun kenarından atmıştım.

5. Bölüm

Sarayda, hizmetimizde dünya kadar insanın olduğunu biliyordum ama bugüne kadar çoğunun saklandığına ikna olmuştum. Bu beklenmedik Seçim'in duyurusu yayıldıkça, hazırlık amacıyla sadece hizmetçiler ve uşaklar değil hayattımda hiç görmediğim insanlar da koşuşturmaya başladı.

Günlük raporları okuma ve toplantılarda oturma işlerim, Seçim hazırlığının odak noktası olduğumda değişti.

"Bu biraz daha ucuz Prenses Hazretleri ama inanılmaz derecede rahat ve şu anki dekorla da uyumlu olacak." Adam, önceki iki seçeneğin üzerine yaydığı çok büyük bir kumaş örneğini uzattı.

Dokunurken genellikle olduğu gibi kumaşın dokusu beni büyüledi, gerçi bu besbelli giymek için tasarlanmamıştı.

"Bunu neden yaptığımızı anladığımdan emin değilim," diyerek itirafta bulundum.

Saray dekoratörlerinden biri olan adam dudaklarını sıktı. "Bazı misafir odalarının biraz feminen olduğu ve

adaylarınızın böyle bir şeyle daha rahat edecekleri fikri önerilmişti,” diyerek bir diğer seçeneği çıkardı. “Basit bir yatak örtüsüyle bir odayı tamamen farklı gösterebiliriz,” diyerek bana güvence verdi.

Birkaç yatak örtüsü için bu kadar çırpınmanın biraz gereksiz olduğunu düşünerek, “İyi,” dedim. “Ama bu kararı benim mi vermem gerekiyor?”

Nazikçe gülümsedi. “Parmak izleriniz Seçim’i tepeden tırnağa kuşatacak hanımefendi. Seçmeseniz dahi insanlar seçtiğinizi varsayacaklar. Her şeyde onayınızı alsak da aynısı olacak.”

Kumaşa gözlerimi dikip biraz daha bunalarak tüm bu aptalca detayların nasıl bana mal edileceğini düşündüm. “Bu.” En ucuz olan seçeneği tercih ettim. Koyu yeşildi ve üç aylık konaklama için mükemmel derecede uygundu.

Dekoratör, “Çok zekice Prenses Hazretleri,” diyerek iltifat etti. “Şimdi yeni tablolar eklemeyi de düşünmeli miyiz?” Ellerini çırpı ve bir hizmetçi ordusu, ellerinde resimlerle içeri girdi. Öğleden sonramın bana kalmayacağına anlayanca iç çektim.

Ertesi sabah yemek odasına çağırıldım. Annem de benimle birlikte geldi ama babam işlerini bırakamadı.

Baş şefimiz olduğunu düşündüğüm bir adam bizi selamladı, karnı yüzünden pek fazla eğilemedi. Yüzü beyazdan çok kırmızıya yakındı ama terlememişti ki bu bana mutfakta geçirdiği bunca senenin onu pişirdiğini düşündürdü.

“Bize katıldığınız için teşekkür ederim Majesteleri, Prenses Hazretleri. Mutfak görevlileri, adaylarınız gelir gelmez yenecek ilk akşam yemeği için uygun seçenekleri

bulmak adına gece gündüz çalışıyorlar. Tabii ki yedi çeşit sunmak istiyoruz.”

Annem, “Elbette!” diye karşılık verdi.

Şef ona gülümsedi. “Doğal olarak, mönünün son hali için onayınızı almak istedik.”

İçimden homurdandım. Yedi adımda yenecek gerçek bir öğün, ilk kokteyl yudumundan çikolatadan alınacak son ısırtığa kadar altı saat sürerdi. Her adım için birçok farklı seçeneği tatmak ne kadar sürerdi?

Bunun yaklaşık sekiz saat olduğu ortaya çıktı ve gün boyu öyle korkunç bir mide ağrısı çektim ki bu beni, ilk akşam yemeği için müzik seçkisi sormaya gelen birisine karşı pek hevesli kılmadı.

Koridorlar kalabalık sokaklar gibiydi ve sarayın her köşesi telaşlı hazırlıklar nedeniyle gürültülüydü. Bir gün, yanından geçerken babam beni durdurana dek elimden geldiğince buna katlanmaya çalıştım.

“Seçilmişler için özel bir oda yapmayı düşünüyorduk. Peki, sen bu konuda ne...”

“Yeter!” İç çektim, bitap düşmüştüm. “Umurumda değil. Bir oğlanın eğlence alanında ne olmasını isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yok, yani biraz testosteronu olan birine sormanı öneririm. Bana gelince, bahçede olacağım.”

Babam patlama noktasına yaklaştığımı fark edip kavgaya etmeden gitmeme müsaade etti. Bir anlık paydosa şükrettim.

Ormandan hemen önce başlayan çimenliğe serdiğim bir battaniyenin üstüne bikinimle yüzükoyun yattım. Birçok sefer olduğu gibi yine keşke bir havuzumuz olsaydı diye düşündüm. İstediklerimi yaptırmakta çok iyiydim ama

babam asla havuz konusunda taviz vermiyordu. Bu, saray benim olduğunda yapılacaklar listemin ilk sırasındaydı.

Defterime elbiseler çizerek rahatlamaya çalıştım. Güneş beni ısıtırken kalemimin hızlı hareketi kıpırdayan yaprakların sesiyle karışıp ortaya hoş, huzur veren bir şarkı çıkardı. Hayatımdaki huzurun kayboluşuna yandım. Üç ay diye tekrarlardım. Üç ay ve sonra her şey normale dönecek.

Kulak delen bir kahkaha bahçenin huzurunu lekeledi. Kendi kendime, "Josie," diye söylendim. Elimle gözlerime gölge yapıp döndüm ve bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yanında arkadaşlarından biri vardı, sadece saraydakiler ona yetmiyor diye birlikte olmayı seçtiği üst sınıftan bir kızdı.

Defterimi kapatıp tasarımlarımı sakladım ve güneşi içime çekmek için sırtüstü döndüm.

Josie'nin arkadaşına, "Herkes için iyi bir deneyim olacak," dediğini duydum. "Erkeklerle pek etkileşime geçme fırsatım olmuyor, yani birileriyle konuşma fırsatının çıkması hoş olacak. Bir gün düğünüm planlandığında, sohbet edebilecek durumda olmak isterim."

Gözlerimi devirdim. Bu oğlanlara karşı içimde en ufak bir bağ hissetseydim, buraya onun için geldiklerini düşünmesi sinirimi bozardı. Fakat Josie zaten her şeyin kendisi için var olduğunu sanıyordu. Ayrıca, onun adına düğününün planlanacağını düşünecek kadar kendini önemsemesi komikti. Sokaktan biriyle evlenebilirdi ve kimsenin de umurunda olmazdı.

Arkadaşı, "Umarım Seçim sırasında ziyarete gelebilirim," diye karşılık verdi. "Çok eğlenceli olacak!"

“Tabii ki Shannon! Tüm arkadaşlarımla kesinlikle sık sık gelmelerini sağlayacağım. Senin için faydalı olur.”

Evimi ve organizasyonlarımı küçük dostlarına eğitim fırsatı olarak sunmakla ne kadar da kibar davranıyordu. Derin bir nefes aldım. Rahatlamaya odaklanmam gerekiyordu.

“Eadlyn!” Josie beni fark ederek feryadı bastı.

İnledikten sonra onu gördüğümü belirtmek için elimi kaldırıp sessizliğimin mahremiyet arzundan kaynaklandığını düşünmesini umdum.

Yürümeye devam ederek, “Seçim için heyecanlı mısın?” diye bağırdı.

Irgat gibi bağırmayacağım için hiçbir şey söylemedim. Sonunda Josie ile arkadaşı tepemde durup güneşi kapattı.

“Beni duymadın mı Eadlyn? Seçim için heyecanlanmıyor musun?”

Josie bana hiç doğru dürüst hitap etmezdi.

“Tabii ki.”

“Ben de! Bence tüm bu konukları ağırlamak heyecan verici olacak.”

“Senin konukların olmayacak,” diyerek ona hatırlattım. “Bu oğlanlar, *benim* misafirlerim.”

Zaten ortada olan bir şeyi belirtiyormuşum gibi başını kaldırdı. “Biliyorum! Ama yine de etrafta insanların bulunması hoş olacak.”

“Josie, kaç yaşındasın?”

Gururla, “On beş,” diye cevapladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Gerçekten istiyorsan, eminim ki artık dışarı çıkıp kendi başına insanlarla tanışabilirsin. Kesinlikle yeterince büyüksün.”

Gülümsedi. “Sanmıyorum. Pek yakışık alacağı söylenemez.”

Yine bu tartışmaya girmek istemiyordum. *Ben* ikaz verilmeden kalkıp saraydan ayrılamayan kişiydim. Güvenlik taramaları, uygun duyurular ve protokol hükmü, bunu aklıma dahi getirmeden önce gerekli olan şeylerdi.

Dahası sürekli yanımdaki insanların farkında olmahıydım. Herkesle görülemezdim. Pek de göklere çıkarmayan bir fotoğraf öylece çekilip bırakılmazdı; belgelenirdi, saklanırdı ve ne zaman gazeteler beni eleştirmek istese gün ışığına çıkarılırdı. Duruşumu, ailemin duruşunu ya da genel anlamda ülkeyi lekeleyebilecek her şeyden sakınmak için bıkmadan usanmadan tetikte olmalıydım.

Josie, halktandı. Onun böyle kısıtlamaları yoktu.

Yine de bu durum, onun varmış gibi davranmasına engel olmuyordu.

“Eh, en azından bugünlük bir konuğun var. Eğer sizin için sorun olmayacaksa, dinlenmeye çalışıyorum.”

“Tabii ki Prenses Hazretleri.” Arkadaşı başını eğdi. Pekâlâ, çok da kötü değildi.

“Seninle yemekte görüşürüz!” Josie, biraz fazla hevesliydi.

Tekrar dinlenme haline dönmeye çalıştım ama Josie’nin kulak delen sesi bana ulaşmanın bir yolunu bulup duruyordu ve ben de nihayet battaniyemle çizimlerimi alıp içeri yöneldim. Burada keyfime bakamayacaksam, yapacak başka bir şeyler bulabilirdim.

Parlak Angeles güneşinin altında kaldıktan sonra saray koridorları, gözlerimin alışmasını beklerken alacakaranlık gibiydi. Hızla gözlerimi kırıp bana doğru gelen

insanı seçmeye çalıştım. Osten'dı, koridordan koşarken elinde iki defter vardı.

Defterleri kollarıma bıraktı. "Bunları odanda sakla, olur mu? Ve birileri sorarsa, beni görmedin."

Ortaya çıktığı kadar hızla yok oldu. Anlamaya çalışmanın bile faydasız olacağını bildiğimden iç çektim. Bazen ilk ben doğduğum için maruz kaldığım baskıya dayanmıyordum ama şükür ki benim yerimde Osten yoktu. Onu ne zaman başa geçmiş hayal etsem, başım ağrıyordu.

Neler planladığını merak ederek defterleri karıştırdım. Anlaşılan defterler ona ait bile değildi. Josie'nindi. Bebeksi el yazısını tanıdım ve bu kim olduğunu ortaya çıkarmasaydı bile ortasında Ahren'la birlikte isminin olduğu kalpler her şeyi ortaya dökerdi. Sadece Ahren'ın ismi yoktu gerçi. Birkaç sayfa sonra popüler bir müzik grubu olan Choosing Yesterday'in dört üyesinin her birine âşıktı ve hemen sonrasında da bir aktöre. Belli ki bir tür güce sahip herkes iş görüyordu.

Defterleri bahçeye açılan kapıların önüne bırakmaya karar verdim. Osten ne planlamış olursa olsun, içeri girdiğinde buraya nasıl konduğu ya da kimin gördüğüyle ilgili hiçbir fikri olmadan defterlere takıldığında yaşayacağı stresle boy ölçüşemezdi.

Kraliyet ailesine yakınlığıyla övünen biri olarak, gizlilikle ilgili şimdiye dek dersini almış olmalıydı.

Odama vardığımda Neena hazır bekliyordu, battaniyemi alıp yıkanması için kaldırdı. Üstüme bir şeyler geçirdim, bugün kıyafetimi pek düşünecek durumda degildim. Saçımı düzeltmeye yeltendiğimde masada birkaç dosya gördüm.

Neena, “Leydi Brice bunları sizin için bıraktı,” dedi.

Gözlerimi dosyalara diktim. Bir haftadır yaptığım tek iş olsa da şimdi huzurumu kaçıramazdım. Öyle olmayacağına bilsem de, “Sonra ilgilenirim,” diye söz verdim. Belki yarın bakardım. Bugün, bana aitti.

Saçımı tokayla tutturdum, iki kere makyajımı kontrol ettim ve annemi aramaya gittim. Arkadaşlığının bana faydası dokunabilirdi ve benden mobilya ya da yemek seçmemi istemeyeceğinden de emindim.

Onu Kadınlar Odası’nda bir başına buldum. Kapının yanındaki bir plakette, odanın aslında Newsome Kütüphanesi olduğu belirtiliyordu ama ara sıra annem de demese bunu kimsenin dediğini duymayacaktım. Kadınların toplandığı bir alandı, yani sanırım orijinal adı daha uygundu.

Annemin orada olduğunu kapıyı açmadan anlamıştım çünkü piyano çaldığını duymuştum ve çıkardığı ses başka bir şeyle karıştırılamazdı. Babamın nasıl da ona evlendikten sonra dört tane yepyeni, her biri farklı özelliklere sahip piyano seçtiğini anlatmaya bayılırdı. Piyano, sarayın farklı yerlerine konulmuştu. Bir tanesi kendi süitinde, ikincisi babamınkinde, bir tanesi burada ve bir diğeri de dördüncü kattaki genellikle kullanılmayan oturma odasıdaydı.

Çalarken, bunu çok kolaymış gibi yapmasını hâlâ kıskanıyordum. Bir gün zamanın ellerindeki ustalığı alıp götüreceği ve aynı anda sadece bir ya da iki tuşa basabileceği konusunda beni uyardığını hatırladım. Şu ana kadar, zaman başarısız olmuştu.

Sessiz olmaya çalıştım ama o yine de beni duydu.

Ellerini tuşlardan çekerek, “Merhaba hayatım,” diye seslendi. “Gel, yanıma otur.”

“Bölmek istemezdim.” Odada ilerleyip taburede yanına oturdum.

“Bölmedin. Kafamı dağıtıyordum ve şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“Bir sorun mu var?”

Dikkati dağılmış gibi gülümseyip elini sırtımda gezdirdi. “Hayır. Sadece her zamanki iş yükü.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” diyerek parmaklarımı tuşlarda gezdirirken hiç ses çıkarmadım.

“Her şeyi gördüğümü, kraliçe olmakla ilgili her şeyi öğrendiğimi düşündüğüm bir noktaya geldiğimi sanıyorum. Sonra bir anda her şey değişiyor. Ortada... Eh, senin bugün yeteri kadar endişelenecek şeyin oldu. Bu konuya kafa yormayalım.”

Biraz çabalayarak yüzüne tekrar bir gülümseme konurdu ve canını sıkmanın ne olduğunu bilmek istesem de -çünkü sonunda tüm o sorunlar üstüme yığılıyordu- haklıydı. Bugün bunu kaldıramazdım.

O da pek kaldıramıyormuş gibiydi.

Çabalarına rağmen gözlerindeki hüznü görerek, “Hiç pişman oldun mu?” diye sordum. “Seçim’e katıldığın ve sonunda kraliçe olduğun için?”

Anında evet ya da hayır demeyip soruyu gerçekten düşündüğüne sevindim.

“Babanla evlendiğime pişman değilim. Bazen Seçim olmasaydı ya da saraya gelip kaybetseydim hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Sanırım iyi durumda olurdu. Tam olarak mutsuz olurdu diyemem ama yapabileceğim başka neler olabileceğinin farkında olmazdım. Ama babana giden yol çetindi, sebebi de daha çok bu yol-

da yürümek istemeyişimdi.”

“Hiç mi?”

Başını sağa sola salladı. “Seçim’e katılmak benim fikrim değildi.”

Ağzım açık kaldı. Bunu bana hiç söylememişti. “Kimin fikriydi?”

Hızla, “Bunun bir önemi yok,” diye cevap verdi. “Ama çekincelerini anlayabildiğimi söyleyebilirim. Bence bu süreç, sana kendin hakkında birçok şey öğretecek. Umarım bana bu konuda güvenirsin.”

“Bunu bir parça huzura kavuşmak için değil de benim için yaptığını bilseydim, sana güvenmek çok daha kolay olurdu.” Kelimeler ağzımdan niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı.

Derin bir nefes aldı. “Bunun bencillik olduğunu düşündüğünü biliyorum ama anlayacaksın. Bir gün ülkenin refahı ellerinde olacak ve paramparça olmasın diye neler yapmaya kalkışacağına şaşıracaksın. Bir daha hiç Seçim yapacağımızı sanmıyordum ama senden çok fazla şey istendiğinde planlar değişiyor.”

“Benden şu anda bir dünya şey isteniyor,” diyerek lafı yapıştırdım.

“Bir, ses tonuna dikkat et,” diye uyardı. “Ve iki, sen sadece işin zerre kadarını görüyorsun. Babanın ne kadar baskı altında kaldığıyla ilgili hiçbir fikrin yok.”

Orada sessizce oturdum. Çekip gitmek istedim. Ses tonumdan hoşlanmıyorsa, o halde neden üstüme geliyordu?

Usulca, “Eadlyn,” diye başladı. “Zamanlaması ani oldu. Ama dürüst olmak gerekirse, er ya da geç bir şeyler yapacaktım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kendi içine kapanmış gibisin, insanlardan kopuksun. Sürekli kraliçe olduğunda gelecek taleplerden endişelendiğini biliyorum ama diğerlerinin ihtiyaçlarını görmenin de vakti geldi.”

“Bunu şu anda görmediğimi mi sanıyorsun?” Tüm gün ne yaptığımı biliyor muydu?

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayır tatlım. Rahatından önce gelmiyorsa şayet.”

Ona da babama da bağırmak istedim. Tabii ki uzun banyolar yapmak ya da yemekle beraber bir içki içmek bana siper oluyordu. Neleri feda ettiğim düşünülürse, bunları istememin aşırıya kaçacağını sanmıyordum.

“Bu kadar kusurlu olduğumu düşündüğünü bilmiyordum.” Ayağa kalkıp arkamı döndüm.

“Eadlyn, ben böyle bir şey demedim.”

“Dedin. Sorun değil.” Kapiya kadar gittim. Suçlaması beni öyle öfkeliendirmişti ki buna zar zor katlanabiliyordum.

“Eadlyn, hayatım, olabileceğin en iyi kraliçe olmanı istiyoruz, hepsi bu,” diye yakardı.

Tek ayağım koridorda, “Olacağım,” diye cevap verdim. “Ve nasıl olacağımı göstermesi için de kesinlikle bir erkeğe ihtiyacım yok.”

Yürüyüp gitmeden önce kendimi yatıştırmaya çalıştım. Sanki evren bana komplo kuruyordu, kolları beni ezmek için sıraya girmişti. Kafamın içinde, “sadece üç ay, sadece üç ay” diye tekrarladım... Birinin ağladığını duyana dek.

“Emin misin?” Kulağa General Leger’miş gibi geliyordu.

“Onunla bu sabah konuştum. Vermemeye karar vermiş.” Bayan Lucy kesik kesik soluyordu.

“Ona, o bebeğe her şeyi verebileceğimizi söyledin mi? Harcayamayacağımız kadar çok paramız olduğunu? Onu tüm kusurlarına rağmen seveceğimizi?” General Leger’in sözleri hızla fısıldar gibi çıkıyordu.

Bayan Lucy, “Tüm bunları ve daha fazlasını,” diye ısrar etti. “Bebegin zihinsel sorunlarla doğma olasılığının yüksek olduğunu biliyordum. İhtiyacı olan her şeyi sağlayabileceğimizi, kraliçenin de bizzat ilgileneneğini ona söyledim. Ailesiyle konuştuğunu ve ona yardım etmeyi kabul ettiklerini, zaten en başından beri bebeği hiç vermek istemediğini söyledi. Sırf bir başına olacağını düşündüğü için evlatlık vermeyi düşünmüş. Özür diledi, sanki bu durumu düzeltebilirmiş gibi.”

Bayan Lucy, sessiz hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyormuş gibi burnunu çekti. Aralığa yaklaşıp dinledim.

“Çok üzgünüm Lucy.”

“Üzülecek bir şey yok. Bizim hatamız değil.” Bu kelimeleri nazıkçe, cesurca söylemişti. “Sanırım her şeyin bittiğini kabullenmemiz gerekiyor. Seneler süren tedaviler, birçok düşük, üç kere başarısız olan evlat edinme girişimi... Bu işin peşini bırakmamız gerekiyor.”

General Leger cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. “Bunun en iyisi olacağını düşünüyorsan.”

“Düşünüyorum,” dedi, sesi iddialıydı ama sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu. “Hâlâ asla anne olamayacağıma inanmıyorum.”

Bir saniye sonra ağlama sesleri hafifleyince kocasının onu göğsüne bastırdığını, elinden geldiğince onu yatıştırmaya çalıştığını anladım.

Bunca sene Legerların çocuksuz bir çift olmayı tercih

ettiklerini düşünmüştüm. Bayan Lucy'nin uğraşı asla ben odadayken dile getirilmemişti ve çocukken bizimle oynayıp bizi kendi yolumuza göndermekten memnunmuş gibi görünmüştü. Başlarına musallat talihsiz bir durum olacağı hiç aklıma gelmemişti.

Annem haklı mıydı? Düşündüğüm kadar gözlem yapıp önem vermiyor muydum? Bayan Lucy, dünyadaki en sevdiğim insanlardan biriydi. Ne kadar üzgün olduğunu anlayabilmem gerekmez miydi?

6. Bölüm

Otuz beş devasa sepet ofiste duruyordu, içleri mutlaka binlerce katılım formuyla doluydu; hepsi de beylerin gizliliğini korumak adına zarflarında bırakılmıştı. Kamera için heveslenmişim gibi bir hava yaratmaya çalıştım ama aslında, her an bu sepetlerden birinin içine kusacakmışım gibi hissediyordum.

Bu, havuzdaki seçenekleri azaltmanın yollarından biri olurdu.

Babam, elini sırtıma koydu. “Pekâlâ Eady. Sadece her sepetin başına git ve bir zarf seç. Ellerin dolmasın diye zarfları senin için tutacağım. Sonra da bu geceki *Rapor*’da canlı yayında açacağız. İşte bu kadar basit.”

Bu kadar kolay bir şey için inanılmaz derecede yıldırıcı görünüyordu. Fakat zaten Seçim duyurulduğundan beri bunalıyordum, yani bunun şaşırtıcı olmaması gerekirdi.

En sevdiğim tacımı dikleştirip ışığa göre ton değiştiren gri elbisemi düzelttim. Bugün son derece göz alıcı olduğumu garanti etmek istiyordum ve alt kata inmeden

önce aynadaki aksimi kontrol ederken gördüğüm kız biraz gözümü korkutmuştu.

Kameraların çok yakından takip etmediğini umarak, “Yani, kelimenin tam manasıyla her birini ben mi seçeceğim?” diye fısıldadım.

Bana ufak bir tebessüm gönderip usulca konuştu. “Bu benim asla sahip olmadığım bir ayrıcalık. Devam et aşkım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Daha sonra konuşuruz. Durma şimdi.” Eliyle üst üste yığılmış formları gösterdi.

Derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliyordum. İnsanların umduğu ne olursa olsun, benim bir planım vardı. Üstelik bu plan kusursuzdu. Hiç etkilenmeden bu işi bitirecektim. Sadece hayatımın birkaç ayı -büyük resme bakıldığında hiçbir şey- sonrasında kraliçe olma işine geri dönecektim. Tek başıma.

O halde neden oyalanıyorsun?

Kapa çeneni.

Üzerinde katılımcıların hepsinin Clermont’tan olduğunu belirten bir etiketin bulunduğu ilk sepetin başına gittim. Kenarlardan bir zarf çektim, kameraların flaşı patladı ve odadaki bir avuç insan coşkuyla alkışladı. Annem kollarını heyecanla Ahren’a doladı ve o da bana bakıp gizliden suratını ekşitti. Bayan Marlee, keyifle iç çekti ama Bayan Lucy burada değildi. Osten da yoktu ki bu hiç şaşırtıcı değildi ama Kaden yakında duruyor, tüm olanları ilgiyle izliyordu.

Farklı kutular için farklı yöntemler denedim. Bazılarında en tepedeki zarfı aldım. Diğerinde seçtiğim zarfı çıkarmak için kolumu dibe daldırdım. İzleyenler

Carolina'ya, annemin bölgesine varıp da elime iki zarf alarak bir tanesini geri bırakmadan önce birkaç saniyelğine tarttığım sırada inanılmaz derecede neşelendiler.

Son formu babamın ellerine bıraktığımda daha çok alkışlandım ve kameraların flaşı daha çok patladı. Tüm muhabirler özel haberlerini hazırlamak üzere odadan çıkmadan önce coşkulu olduğunu umut ettiğim bir gülücük gönderdim. Ahren'le Kaden şakalar yaparak odadan çıktılar ve annem peşlerinden gitmeden önce kafamdan hızlıca öptü. Yine konuşmaya başlamıştık ama birbirimize diyecek pek bir şeyimiz yoktu.

Yalnız kaldığımız anda babam, "Fevkalade bir iş çıkardın," dedi, sesinde hayranlık belirten bir ton vardı. "Gerçekten, bunun ne kadar sinir bozucu olabileceğini anlıyorum ama muhteşemsin."

"Nereden biliyorsun?" Elimi belime attım. "Formları kendin seçmediysen?"

Yutkundum. "Annenle birbirimizi nasıl bulduğumuza dair bir şeyler duydun. Ama bazı ufak detaylar var ki en iyisi bunları ait oldukları yerde bırakmak. Sana bunu söylememin tek sebebi ne kadar talihli olduğunu görebilmene yardımcı olabileceğini düşünmem."

Bu konuşmayı nereye götüreceğinden emin olamayarak başımla onayladım.

Babam derin bir nefes aldı. "Benim Seçim'im kurgulanmış bir şey değildi ama tam tersi olduğu da söylene-
mez. Babam, tüm katılımcıları eliyle seçmişti; politik bağları, nüfuslu aileleri olan ya da tüm ülkenin bastığı toprağa tapacağı kadar büyüleyici olan genç kadınları belirlemişti. Kabul edilebilir olması için yeterli çeşitliliği

sağlaması gerektiğini biliyordu, bu nedenle araya üç tane Beş katılmıştı ama o seviyeden daha düşük kimse yoktu. Beşler, birilerinin şüphelenmesini önlemekten fazla bir amaca hizmet etmiyordu.”

Ağzımın açık kaldığını fark ettiğim anda kapattım. “Annem?”

“Neredeyse anında gönderilmesi planlanmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse babamın fikrimi değiştirme ya da onu yarışmadan kendi elleriyle çıkarma girişimlerinden zar zor sıyrılabilirdi. Şimdiyse ona bir bak.” Tüm yüzü değişti. “Benim için hayal etmesi güç de olsa annemden daha çok sevilen bir kraliçe. Dört güzel, zeki, güçlü çocuk verdi. Hayatımdaki tüm mutluluğun kaynağı oldu.”

Elindeki zarfları öylesine karıştırdı. “Kader ya da alinyazısı gerçek midir emin değilim. Ama sana şunu diyebilirim ki bazen umut ettiğin tek şey, seni sinir etmeye niyetlenerek kapıdan içeri girebilir. Yine de bir şekilde idare edebildiğini görürsün.”

O ana dek ebeveynlerimin aşk hikâyesini tüm detaylarıyla bildiğimden şüphelenmek için asla bir sebebim olmamıştı. Fakat babamın, annemin seçenek dahilinde olmasının bile plan dışı tutulduğunu ortaya koyan itirafla, annemin zaten yarışmanın bir parçası olmak istemediğini söylemesi arasında kalınca, birbirlerini bulmayı nasıl başardılar diye merak ettim.

Babamın ifadesinden açıkça belli oluyordu ki o da buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Gözleri gururla parlayarak, “Harika işler başaracaksınız, biliyor musun?” dedi.

“Bunu sana düşündüren nedir?”

“Annen gibisin ve benim annem gibi de. Azimlisin. Belki de en önemlisi başarısız olmak hoşuna gitmiyor. Her şeyin yolunda gideceğini biliyorum çünkü sen öbür türlü olmasına müsaade etmeyeceksin.”

Ona bu oğlanları kaçırmak için sayfalarca fikir ürettiğimi neredeyse itiraf edecektim. Çünkü haklıydı: Başarısız olmak istemiyordum. Fakat benim için başarısızlık, hayatıma başka birinin önderlik etmesiydi.

Sesimden hissedilen bir parça pişmanlıkla, “Eminim ki her şey olması gerektiği gibi olacaktır,” dedim.

Tek elini kaldırıp yanağıma kondurdu. “Genellikle öyle olur.”

7. Bölüm

Stüdyoda seti bir nebze değiştirmişlerdi. Her zaman kameranın önünde ebeveynlerimizin yanında sadece Ahren'le birlikte otururduk ama bu gece Kaden'la Osten'a da sahnede yer verilmişti.

Babamın danışmanları karşı tarafta bulunan koltuk yığınınındaydı ve ortada daha önce seçtiğim tüm zarfların olduğu bir kâse bulunuyordu. Yanındaysa zarfları açtıkça koyayım diye boş bir kâse vardı. İsimleri okumakla ilgili çekincelerim vardı ama en azından kontrol elimdeymiş izlenimi yaratıyordu. Bu hoşuma gitmişti.

Kameraların arkasındaki yerler, evimizde yaşayan diğer insanlarla doluydu. General Leger oradaydı, Bayan Lucy'yi alnından öpüp ona bir şeyler fısıldadı. Konuşmalarına kulak misafiri olalı birkaç gün geçmişti ve hâlâ onun adına kendimi berbat hissediyordum. Dünyada ebeveyn olması gereken birileri varsa, o da Legerlardı. Dünyada bir şeyleri düzeltebilme yeteneği olması gereken birileri varsa, o da Schreavelerdi.

Yine de nasıl yardım edebileceğimi bilemiyordum.

Bayan Marlee, Josie'yi susturdu, muhtemelen Josie kendi tatsız şakasına güldüğü içindi. Bu kadar muhteşem birinin nasıl böylesine berbat insanlar doğurduğunu hiç anlamıyordum. En sevdiğim taç mı? Taktığım mı? Sırf Josie en sevdiğim tacı yamulttu ve ikincisinin de iki taşını kaybetti diye en sevdiğimdi. Taçlara hiç dokunmaması gerekiyordu. Hem de hiç.

Yanında Kile bir kitap okuyordu. Çünkü besbelli ülkemizde ve evimizde olan biten her şey onun için fazlasıyla sıkıcıydı. Ne nankörlük.

Başını kitabından şöyle bir kaldırıncı ona baktığımı gördü, suratına bir ifade kondurup okumaya devam etti. Zaten o niye buradaydı ki?

"Nasıl hissediyorsun?" Annem aniden yanımda bitmişti, kolu omzumdaydı.

"İyi."

Gülümsedi. "İyi olmanın imkânı yok. Bu çok ürkütücü bir durum."

"Tabii ki evet, evet öyle. Beni böylesine keyifli bir şeye maruz bırakman ne hoş."

Çekinerek güldü, aramızın yeniden düzelip düzelmediğini kontrol ediyordu.

Usluca, "Kusurlu olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Bence sen binlerce harika şeysin. Bir gün çocukların için endişelenmenin ne demek olduğunu anlayacaksın. Senin için diğerlerinden daha çok endişeleniyorum. Sen herhangi bir kız değilsin Eadlyn. Özel bir kızsın. Ben de senin adına her şeyi istiyorum."

Ne demem gerektiğini bilemiyordum. Şu anda, böyle

büyük bir şey yoldayken kavga etmemizi istemiyordum. Kolu hâlâ omzumdaydı, ben de kolumu onun sırtına attım ve tam tacımın altından saçımı öptü.

“Kendimi çok huzursuz hissediyorum,” diye itiraf ettim.

“Sadece oğlanların nasıl hissettiğini düşün. Bu, onlar için de büyük bir şey. Ülke çok memnun kalacak.”

Nefesime odaklandım. Üç ay. Özgürlük. Çocuk oyuncu-
cağı.

Son bir kez daha sarılarak, “Seninle gurur duyuyorum,” dedi. “İyi şanslar.”

Babamı karşılamaya gitti ve Ahren takım elbisesini düzelterek yanıma geldi. “Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyorum,” dedi, ses tonu samimi bir heyecanla renklenmişti. “Konukları gerçekten dört gözle bekliyorum.”

“Ne yani, Kile sana yetmiyor mu?” Gözlerimi ona doğru çevirdim ve burnu hâlâ kitabına gömülüydü.

“Kile’a neden karşısın bilmiyorum. Gerçekten zeki.”

“Sıkıcı demenin şifreli hali bu mu?”

“Hayır! Ama farklı insanlarla tanışmak konusunda heyecanlıyım.”

“Ben değilim.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum, kısmen gergindim kısmen de kendimi koruyordum.

“Aaaah, haydi ama kardeş. Eğlenceli olacak.” Odayı şöyle bir tarayıp sesini fısıltıya dönüştürdü. “Zavallı ahmaklar için neler hazırladığını sadece hayal edebiliyorum.”

Gülümsememeye çalıştım ama kıvrandıklarını görmeyi hevesle bekliyordum.

Zarflardan birini alıp burnuma vurdu. “Şimdi hazırlan. İngiliz dilini temel düzeyde kotarabiliyorsan, bu kısmı gayet iyi halledebilirsin.”

Koluna vurarak, "Tam bir eziyet," dedim. "Seni seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum. Endişelenme. Kolay olacak."

Yerlerimize oturmamız belirtilince Ahren zarfı geri fırlatıp beni yerime götürmek için elimi tuttu. Kameralar çalışmaya başladı ve babam Yeni Asya'yla yapılacak ticaret anlaşması hakkındaki gelişmeleri aktararak *Rapor'u* başlattı. Artık onlarla öyle yakinen çalışıyorduk ki bir zamanlar savaştığımızı hayal etmek güçtü. Çoğalan göçmen yasalarına temas etti ve Leydi Brice dahil tüm danışmaları söz aldı. Aynı anda hem sonsuza dek sürüyormuş gibi geldi hem de bir anda bitiverdi.

Gavrıl adımı anons ettiğinde tam olarak ne yapmam gerektiğini hatırlamak için bir an duraksadım. Fakat sonra ayağa kalkıp sahnede yürüdüm ve mikrofonun önündeki yerime geçtim.

Bir gülücük gönderip bu gece tüm Illéa'nın izlediğini bilerek doğrudan kameraya baktım. "Eminim ki hepiniz benim kadar heyecanlısınızdır, o halde seremoniyi atlayıp hızlıca herkesin duymak için ölüp bittiği kısma geçelim. Hanımlar, beyler, işte bu çığır açan Seçim'e davet edilen otuz beş genç adam."

Kâseye uzanıp ilk zarfı çektim. "Likely'den," diye okudum, açmak için duraksadım, "Bay MacKendrick Shepard."

Fotoğrafını kaldırdım ve onu diğer kâseye koyup bir sonraki forma geçerken odada alkışlar yükseldi.

"Zuni'den... Bay Winslow Fields."

Her isimden sonra yüzeysel bir alkış oluyordu.

Holden Messenger. Kesley Timber. Hale Garner. Edwin Bishop.

Elim sonuncuya ulaşana dek en az yüz tane zarf açmış gibi hissettim. Yanaklarım ağrıyordu ve yemeği odamda tek başıma yediğimde annemin beni yargılamamasını umdum. Bunu hak ettiğimi gerçekten düşünüyordum.

“Ah! Angeles’tan.” Kâğıdı yırtıp sonuncu formu çektim. Gülerken mutlaka bocaladığımın farkındaydım ama gerçekten buna engel olamazdım. “Bay Kile Woodwork.”

Odadaki tepkileri duydum. Birkaç kişinin ağzı açık kaldı, bir avuç kişi kahkaha attı ama en belirgin olarak Kile’in tepkisini duyabildim. Kitabını elinden düşürdü.

Nefes aldım. “İşte bu kadar. Yarın danışmanlar bu otuz beş adayı önlerindeki maceraya hazırlamak için yola koyulacaklar. Ardından, kısacık bir hafta sonra saraya varmış olacaklar. O zamana dek onları kutlarken bana katılın.”

Alkışlamaya başladım, odadakiler de bana katıldı ve mide bulantımı görüntüme yansıtılmaya çalışarak yerime çekildim.

Kile’in adının orada olması beni böylesine sarsmamalıydı. Nihayetinde, bu oğlanların hiçbirinin şansı yoktu. Ancak bir şeyler yanlıştı sanki.

Gavril programı kapattığı anda herkes yerinden fırladı. Annemle babam Woodworklerin yanına gittiler. Hemen peşleri sıra gittim, ben yaklaştıkça Josie’nin kahkahası arttı.

Kile, “Ben yapmadım!” diye ısrar ediyordu. Yaklaştığımda gözlerimiz buluştu. Onun da moralinin bozuk olduğunu görebiliyordum.

Annem, “Bunun bir önemi var mı ki?” dedi. “Yaşı tutan herkesin adını koyma hakkı var.”

Babam başıyla onayladı. “Doğru. Biraz tuhaf bir durum ama yasadışı bir yanı yok.”

“Ama ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.” Kile, babama yalvarırcasına baktı.

“Adını kim koydu?” diye sordum.

Kile başını sağa sola salladı. “Bilmiyorum. Bir hata olmalı. Yarışmak istemiyorsam neden müracaat edeyim ki?”

Annemin gözleri General Leger’ın üstündeydi ve neredeyse gülümsedikleri söylenebilirdi. Ancak bu konunun komik bir yanı yoktu.

“Pardon!” diye karşı çıktım. “Kabul edilebilir bir şey değil. Bu konuda kimse hiçbir şey yapmayacak mı?”

Kile, “Başka birini seç,” diye önerdi.

General Leger başını salladı. “Eadlyn, adını ülkenin huzurunda duyurdu. Sen, Angeles’ın adayısın.”

Babam, “Doğru,” diyerek ona katıldı. “İsimleri halkın önünde söylemesi resmi açıklama sayılır. Seni başkasıyla değiştiremeyiz.”

Kile gözlerini devirdi. Bunu çok sık yapıyordu. “O halde Eadlyn beni ilk günden eleyebilir.”

“Eleyip nereye göndereceğim?” diye sordum. “Sen zaten evdesin.”

Ahren kıs kıs güldü. Ters bakışlarımızı fark edince, “Özür dilerim,” dedi. “Bu diğerlerine garip gelecek.”

Kile, “Beni dışarı yolla,” diye önerdi, sesi heyecan doluydu.

“Yüz keredir söylüyorum Kile, bir yere gitmiyorsun!” Bayan Marlee, hayatımda duyduğum en sert sesle konuşmuştu. Şakaklarına dokundu ve Bay Carter onu kollarına alarak kulağına bir şeyler dedi.

Kuşkuyla, “Bir yere mi gitmek istiyorsun?” diye sordum. “Saray senin için yeterince iyi değil mi?”

Sesini yükselterek, "Bana göre değil," dedi. "Üstelik açıkçası bıktım. Kurallarla işim kalmadı, misafirlikle işim kalmadı ve senin kaba davranışlarınla da hiç işim kalmadı."

Bayan Marlee oğlunun kafasına bir tane patlatırken ağzım açık kaldı.

"Özür dile!" diye emretti.

Kile dudaklarını sıkıp yere baktı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Benden özür dilemeden bir yere gitmeyecekti. Öyle ya da böyle dileyecekti.

Sonunda başını zorla sallayarak kısık sesle mırıldandı.

Çabasından hiç etkilenmeyerek bakışlarımı kaçırdım.

Babam, "Planlandığı gibi devam edeceğiz," dedi. "Bu bir Seçim, tıpkı diğerleri gibi. Seçeneklere dair. Şu anda Kile, birçok seçenekten biri ve Eadlyn kesinlikle çok daha kötüsünü seçebilirdi."

Teşekkürler baba. Hızla Kile'ın ifadesini yokladım. Bakışlarını yere dikmişti, utanmış ve öfkeli gibiydi.

"Şimdilik bence hepimiz yemek yemeli ve kutlama yapmalıyız. Bu, çok heyecan verici bir gün."

General Leger, "Doğru," diyerek ona katıldı. "Haydi, yemek yiyelim."

Dönerek, "Yorgunum," dedim. "Odamda olacağım."

Onay beklemedim. Bu geceden sonra kimseye bir şey borçlu değildim. Onlara istedikleri her şeyi veriyordum.

8. Bölüm

Hafta sonu boyunca herkesten kaçtım ve görünüşe göre kimsenin bunu dert ettiği yoktu, annemin bile. İsimler açıklandığı için Seçim çok daha gerçekçi bir hal almıştı ve ben, bitip tükenen huzur dolu günlere üzüliyordum.

Adaylar gelmeden önceki pazartesi günü sonunda insan içine çıkıp Kadınlar Odası'nın yolunu tuttum. Bayan Lucy oradaydı, görünüşe göre her zamanki neşeli kişiliğine geri dönmüştü. Sürekli ona yardım edebilecek bir şeyler yapabilmeyi diliyordum. Bir köpek yavrusunun insan olmadığını biliyordum ama şu ana kadarki tek fikrim, ona bir evcil hayvan vermektir.

Annem, Bayan Marlee'yle konuşuyordu; kapıdan girdiğim anda el sallayarak beni yanlarına çağırıyorlar.

Otururken Bayan Marlee elini elimin üstüne koydu. "Kile hakkında olanları açıklamak istiyordum. Senin yüzünden gitmek istemiyor. Uzun bir süredir gitmekten bahsediyor; bu sömestri dışarı geçirdiği için artık istemez sanıyordum. Onu dışarı göndermeye dayanamam."

Annem, "Elbet bir gün kendi kararlarını vermesine müsaade etmek zorunda kalacaksın," diyerek görünüşünü belirtti. Kızını bir yabancıyla evlendirmek isteyen kişi ta kendisi olduğundan, bunu söylemesi komikti.

"Anlamıyorum. Josie hiç çekip gitmekten bahsetmiyor." Gözlerimi devirdim. Tabii ki bahsetmezdi.

"Ama ne yapabilirsin ki? Zorla burada tutamazsın." Annem bir fincana çay doldurup önüme koydu.

"Başka bir öğretmen tutacağım. Bu seferkinin saha deneyimi var ve Kile'a bir kitabın sunabileceğinden daha fazlasını verebilir, yani sanırım biraz daha vakit kazanıyorum. Sürekli umuyorum ki..."

May Teyze odaya daldı, bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Hızla ona doğru atıldım ve kemiklerini ezecek şekilde sarıldım.

"Prenses Hazretleri," diyerek beni selamladı.

"Kapa çeneni."

Kahkahayı basıp beni geri çekti, hem omuzlarımdan tutuyor hem de gözlerimin içine bakıyordu. "Seçim hakkmdaki her şeyi duymak istiyorum. Kendini nasıl hissediyorsun? Fotoğraflardan bazıları sevimliydi. Şimdiden âşık mısın?"

Kahkaha atarak, "Yakınından bile geçmem," dedim.

"Eh, onlara bi'kaç gün tanı."

May Teyze böyleydi işte. Her birkaç ayda bir yeni bir aşk. Hiç evlenmediği için dördümüze -ve kuzenlerimiz Astra ile Leo'ya- kendi çocukları gibi davranırdı. Özellikle ben yanında olmaktan keyif alıyordum ve o geldiğinde saray hep daha heyecan verici bir yere dönüşüyordu.

Annem, "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu ve May, annemin yanından geçtiğimiz sırada elimi tuttu.

“Yine perşembe günü gidiyorum.”

Ağzım açık kaldı.

May Teyze, “Biliyorum. Tüm heyecanı kaçıracağım!” Bana bakarak dudaklarını büzdü. “Ama Leo’nun cuma öğleden sonra bir oyunu var; Astra’nın dans resitali de cumartesi ve orada olacağıma söz verdim. Gerçekten gelişme gösteriyor,” diyerek anneme döndü. “Annesinin sanatçı olduğu belli.”

Birbirlerine gülümsediler. Annem, “Keşke ben de gelebilseydim,” diye yakındı.

“Neden gitmiyoruz?” diye önerip çayım için birkaç kurabiye kaptım.

May Teyze bana sorgulayan bir bakış gönderdi. “Bu hafta sonu için zaten planların olduğunun farkındasın değil mi? Büyük planlar? Hayatını değiştirecek planlar?”

Omuz silktim. “Onları kaçıracağım için pek endişelenmiyorum.”

Annem, “Eadlyn,” diyerek beni azarladı.

“Özür dilerim! Sadece bunaltıcı. Hayatımın bu halini seviyorum.”

May, “Fotoğraflar nerede?” diye sordu.

“Odamda, masamda. İsimlerini öğrenmeye çalışıyorum ama pek ilerleme kaydedemedim henüz.”

May, hizmetçiye elini salladı. “Canım, prensesin odasına çıkıp masasından Seçim adaylarını alabilir misin?”

Hizmetçinin gözleri parladı, eğilerek selam verdi ve ben aşağı getirirken formları karıştıracağından şüphelendim.

Annem, kız kardeşine uzandı. “Sana hatırlatmak isterim ki bir, sana yasaklar ve iki, yasak olmasalardı bile senin yarı yaşındalar.”

Bayan Marlee'yle birlikte kahkaha attığımız sırada, Bayan Lucy sadece gülümsedi. Bize kıyasla, May Teyze'ye çok daha iyi davranıyordu.

Bayan Lucy karşı çıkarak, "Onunla dalga geçmeyin," dedi. "İyi niyetli olduğundan eminim."

"Teşekkür ederim Lucy. Yarışma benim için değil, Eadlyn için!" diye kabul etti. "Önde başlamasına yardım edeceğiz."

"O iş pek öyle yürümüyor." Annem arkasına yaslanıp mağrur bir edayla çayını içti.

Bayan Marlee yüksek perdeden bir kahkaha attı. "Söyleyene bakın bir! Senin nasıl da önde başladığını hatırlatmamız mı gerekiyor?"

Şok olarak, "Ne?" diye sordum. Ebeveynlerim hikâyelerini kaç detayı atlayarak anlatmışlardı? "Ne demek istiyor?"

Annem çayını bırakıp savunmaya geçerek tek elini kaldırdı. "Seçim başlamadan önceki gece kazara babanla karşılaştım ve emin ol," dedi, benden çok Bayan Marlee'ye söylüyor gibiydi, "bunun için kapı dışarı edilebilirdim. İsteyebileceğin türden bir ilk izlenim değildi."

Orada ağızım açık oturdum. "Anne, tam olarak kaç kural yıktın?"

Sayıyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. "Pekâlâ, fotoğraflara istediğin kadar bakabilirsin; sen kazandın."

May Teyze keyifli bir kahkaha attı; başının nasıl zarifçe yana kaydığını ve gözlerinin parladığını hafızama kazımaya çalıştım. Hiç çaba göstermeden yaptığı her şey müthişti ve ben ona, anneme hissettiğim sevgiye yakın bir sevgiyle tapıyordum. Büyürken en yakın oyun arka-

daşımın Josie olmasına biraz içerlesem de annemin arkadaş çevresi bunu fazlasıyla telafi ediyordu. May Teyze'nin ruhu, Bayan Lucy'nin nezaketi, Bayan Marlee'nin yaşam enerjisi ve annemin gücü paha biçilemeyecek kadar değerliydi, aldığım her dersten daha aydınlatıcıydı.

Hizmetçi geri dönüp form yığınınını ve fotoğrafları önüme koydu. Göz atmak için bir avuç başvuruyu kapan ilk kişinin Bayan Marlee olması beni şaşırttı. Hemen ardından May Teyze davrandı ve annem form almamış olsa da bakmak için Bayan Marlee'nin omzunun üstünden uzandı. Bayan Lucy meraklanmamaya çalışıyormuş gibiydi ama sonunda onun da kucağında bir yığın oluştu.

"Ah, gelecek vaat ediyor." May Teyze, önüme bir fotoğraf ittirdi. Koyu abanoz tene gömülmüş bir çift koyu renk göze baktım. Saçı kısa kesilmişti ve parlak bir gülümsemesi vardı. "Baden Trains, on dokuz yaşında, Sumner'dan."

Annem, "Yakışıklı," diye atıldı.

May, "Eh, besbelli," diyerek ona katıldı. "Ve Trains gibi bir soyadı olduğuna göre muhtemelen Yedilerden oluşan bir ailesi var. Reklamcılıkta birinci sınıfta olduğu yazıyor. Bunun anlamı da ya onun ya da ailesinden birinin çok azimli olduğu."

Bayan Marlee, "Doğru," diyerek onayladı. "Az bir şey değil."

Birkaç form daha çıkarıp inceledim.

May Teyze, "Ee, kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Her şey hazır mı?"

"Sanırım." Bir başvuru formunun arkasını çevirip bir nebze ilgi çekici olabilecek bir şeyi gözlerimle taradım. Sadece, umurumda değildi. "Bir süreliğine herkes öyle

heyecanlıydı ki hiç bitmeyecek sandım. Görünüşe göre tüm odalar tamamlandı, yemek hesaplamaları yapıldı ve artık liste de resmiyete kavuştuğuna göre yarına kadar yolculuklar ayarlanır.”

May beni dürtüp, “Resmen heyecandan yerinde duramıyorsun,” diyerek dalga geçti.

İç çekip anneme ters ters baktım. “Bunun tamamıyla benimle ilgili olmadığını bilmelisin.”

Bayan Lucy, kendisine düşen kâğıt yığınına kucagında düzelterek annemle bana endişeyle bakıp, “Ne demek istiyorsun tatlım?” diye sordu.

“Tabii ki Eadlyn’in evlenebileceği kalitede birini bulmasını umuyoruz,” diyen annem kurnaz bir şekilde lafa başladı. “Ama durum şu ki bu yarışmayı kast sınıfları konusunda yaşanan huzursuzluğu dindirmek için bir plana ihtiyacımız olduğu anda yapıyoruz.”

May, “Ames!” dedi. “Kızın yem mi?”

“Hayır!”

“Evet,” diye mırıldandım. May Teyze sırtımı ovdu ve bunu yapınca burada olduğu için kendimi çok daha iyi hissettim.

“Er ya da geç adaylarla ilgilenmemiz gerekiyordu ve bu kısıtlayıcı bir şey değil. Eadlyn, âşık olmazsa yarışmayı bitireceğine dair Maxon’la bir anlaşma yaptı. Fakat evet, Eadlyn kraliyet ailesinin bir üyesi olarak üzerine düşen görevi yapıp biraz... Dikkat dağıtacak ki biz de o sırada halk sakinleşirken daha fazla neler yapabileceğimizi araştırabilelim. Ayrıca eklemem gerekir ki işe yarıyor.”

“Yarıyor mu?” diye sordum.

“Gazetelere bakmadın mı? Şu anda her şeyin merke-

zindesin. Yerel gazeteler, adaylarla röportaj yapıyor ve bazı bölgelerde, kendi adayları kazanır umuduyla partiler düzenleniyor. Dergiler sona kalacak muhtemel adaylardan bahsediyor ve dün gece haberlerde bir ara hayran kulüpleri kurup en sevdikleri adayların isimlerini yapıştırdıkları tişörtler giyen birkaç kızdan bahsedildiğini gördüm. Seçim, tüm ülkeyi kuşattı.”

Bayan Marlee, “Doğru,” diyerek onayladı. “Kile’in sarayda yaşaması artık bir sır değil.”

“Yarışmaya katılmayı hiç istemediğini de keşfettiler mi?” diye sordum, sesim istediğimden daha sinirli çıktı. Bayan Marlee’nin bu fiyaskoda bir suçu yoktu.

Kahkahayla, “Hayır,” diye cevap verdi. “Gerçi yine söylüyorum, bunun seninle bir ilgisi yok.”

Ben de gülümsedim. “Bayan Marlee, annemi duydu-nuz. Endişelenmesine gerek yok. Bence Kile ile ikimiz, o kadar da harika bir çift olmayacağımızı şimdiden biliyoruz ve zaten bu işin sonunda bir nişanlının olmaması da muhtemel.” Daha net konuşmak gerekirse, yüzde yüz. Bir grup oğlanı önüme seçeyim diye getirmeleri normal bir şeymiş gibi, “Hislerimi incittiğini düşünüp endişelen-meyin çünkü işleri olurlarına bıraktım,” diye cevap verdim. “Moralim bozulmadı.”

May endişeyle, “Haber her yeri kuşattı dedin,” diyerek konuşmaya başladı. “Sence böyle de devam edecek mi?”

“Bence yeteri kadar idare edecek, böylece insanlar son zamanlarda önlenemeyen mutsuzluğun bir kısmını unu-tabilecek ve biz de sorunlar bir daha ortaya çıkarsa nasıl başa çıkabileceğimizi planlayacak zamana kavuşacağız.” Annem güvenle konuşmuştu.

“Bir daha çıktıklarında,” diyerek lafını düzelttim. “Bir süreliğine hayatım heyecan verici olabilir ama sonunda insanlar yine kendileri için endişelenmeye başlayacaklar.” Neredeyse oğlanlara acıyarak fotoğraflara bakmaya devam ettim. Kazanma şansları ve halkın dikkatini dağıtmaya yarayacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Formlardan birini tutup, “Garip,” dedim. “Yargılamak istemiyorum ama şuna bir bakın. Üç farklı kelimeyi yanlış yazdığını fark ettim.”

Annem formu aldı. “Muhtemelen yazarken gergindi.”

“Ya da embesilin tekidir,” diye fikrimi söyledim.

May kıs kıs güldü.

“O kadar sert olma tatlım. Onlar için de korkutucu bir durum.” Annem bana formu uzattı, ben de çok masum bir yüzü ile parlak sarı buklelerle dolu bir kafası olan oğlanın fotoğrafına tekrar tutturdum.

May Teyze, “Dur bir dakika, korkuyor musun sen?” diye sordu, sesi benim adıma endişeyle doluydu.

“Hayır, tabii ki korkmuyorum.”

İfadesi tekrar rahatlayıp normal, güzel, tasasız haline büründü. “Senin bir şeyden korktuğunu hayal edemiyorum.” Bana göz kırptı.

En azından içimizden birinin böyle düşünmesi beni rahatlatmıştı.

9. Bölüm

İçeri doluşmaya başladıklarında odama kaçıp balkonuma vuran güneşin altında çizim yaptım. Etrafta çok fazla taşkın kahkaha ile aşırı hevesli karşılama sözleri dolanıyordu. Yoldaşıklarının ne kadar devam edeceğini merak ettim. Sonuçta bu bir yarışmaydı. Yapılacaklar listeme, onları birbirine düşürmeyi de ekledim.

“Bence saçımı toplamalıyız Neena. Bugün olgun görünmek istiyorum.”

“Harikulade bir seçim leydim.” Tırnaklarımı fırçaladı. “Elbise konusunda bir fikriniz?”

“Gece kıyafeti düşünüyorum. Siyah hoş olur.”

Kıs kıs güldü. “Korkutucu görünmek mi istiyorsunuz?”

Sinsi sinsi gülmekten kendimi alamadım. “Sadece birazcık.”

Birlikte güldüğümüzde, Neena’nın yanımda olmasına sevindim. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca onun sakinleştirici sözlerine ve yatıştırıcı dokunuşlarına ihtiyacım olacaktı.

Saçım kuruduktan sonra örüp taç şeklinde topladık ki bu da tacımın görüntüsünü güzelleştirdi. Geçen seneki yeni yıl partisinde giydiğim siyah elbiseyi buldum. Her yanı dantelle kaplıydı ve diz hizasına gelene dek darken sonrasında bollaşıp yere dökülüyordu. Sırt kısmında oval bir dekoltesi ve düşük omuzlu, minik kelebek kesimli kolları vardı. Güneş ışığında, mum ışığında olduğundan bile daha güzel görüldüğünü fark ettim.

Saatim biri gösterdiğinde alt kata indim. Dördüncü kattaki kütüphanelerden birini Erkekler Odası'na çevirmiştik, böylece Seçilmişler sarayda geçirdikleri süre boyunca burada toplanıp rahatlarına bakabileceklerdi. Kadınlar Odası'yla aşağı yukarı aynı ölçülerdeydi ve birçok kitap ve iki televizyonla birlikte, oturmak için de epey yer vardı.

Şu anda sarayın o bölgesine gidiyordum. Adayların benimle tanışmak için teker teker getirilmesine ve sonrasında da birbirlerini tanımak üzere Erkekler Odası'na götürülmelerine karar vermiştik.

Koridorda bir dünya insan gördüm, aralarında ebeveynlerimle General Leger da vardı ve onlara doğru yürürken gerginliğimi yansıtmamaya çalıştım. Babam büyülenmiş gibi görünüyordu ve yaklaştığım sırada annem ağzını kapattı.

"Eadlyn... Büyümüş görünüyorsun." Yanağıma, omzuma ve saçıma düzeltmek için değil, sadece kontrol etmek için dokunurken iç çekti.

"Muhtemelen büyüdüğüm içindir."

Kendi kendine başını salladı, gözleri doldu. "Tam konumuna uygun görünüyorsun. Ben, asla bir kraliçe olabi-

leceğimi düşünmemiştim ama sen... Tamamıyla mükemmelsin.”

“Kes şunu anne. Sana büsbütün tapıyorlar. Babamla ikiniz ülkeye barış getirdiniz. Ben hiçbir şey yapmadım.”

Tek parmağını çenemin altına koydu. “Henüz. Ama hiçbir şey başaramamak için fazlasıyla azimlisin.”

Ben daha cevap veremedi babam yanımıza geldi. “Hazır mısın?”

“Evet,” diye cevap verip kendimi topladım. Hayal ettiğim destekleyici konuşma bu değildi. “Henüz birilerini elemeye niyetim yok. Herkesin en azından bir günü hak ettiğini düşündüm.”

Babam gülümsedi. “Bence bu zekice.”

Nefes aldım. “Pekâlâ. Başlayalım.”

Annem, “Kalmamızı mı istiyorsun gitmemizi mi?” diye sordu.

Düşündüm. “Gidin. Yani şimdilik.”

Babam, “İstedğin gibi olsun,” dedi. “General Leger ile birkaç muhafız yakınlarında olacaklar. Bir şeye ihtiyacın olursa, söylemen yeterli. Muhteşem bir gün geçirmeni istiyoruz.”

“Teşekkür ederim baba.”

Bana sarılarak, “Hayır,” dedi, “ben sana teşekkür ederim.”

Geri çekilip kolunu anneme uzattı. Birlikte yürüyüp gittiler; sadece hareket ederlerken bile etraflarına yadıkları mutluluğu görebiliyordum.

General Leger, nazikçe, “Prenses Hazretleri,” dedi. Dönmüş gülümseyen yüzünü gördüm. “Gergin misiniz?”

Başımı hafifçe sağa sola salladım, neredeyse kendimi

kandıracaktım. “İlkini getir.”

Başıyla onayladıktan sonra koridorun ucundaki bir uşakla göz teması kurdu. Kütüphanelerin birinden bir genç çıktı, yaklaşıırken kol düğmelerini düzeltti. Zayıf ve birazcık kısa boyluydu ama gayet hoş bir yüzü vardı.

Önümde durup başıyla selam verdi. “Fox Wesley, Prenses Hazretleri.”

Selamlama amacıyla başımı eğdim. “Benim için bir zevk.”

Nefes aldı. “Çok güzelsiniz.”

“Öyle derler. Şimdi gidebilirsin.” Kolumu uzatıp Erkekler Odası’nı gösterdim.

Fox, bana tekrar başıyla selam verip gitmeden önce kaşlarını çatı.

Diğer tip önümdeydi, beni selamlamak için başını kaldırdı.

“Hale Garner, Prenses Hazretleri.”

“Hoş geldiniz beyefendi.”

“Bizi evinize aldığınız için çok teşekkür ederim. Size layık olduğumu her gün biraz daha fazla kanıtlamayı umuyorum.”

Merakla başımı kaldırdım. “Sahi mi? Peki, bugün nasıl kanıtlayacaksın?”

Gülümsedi. “Eh, bugün size fevkalade bir ailem olduğumu söyleyeceğim. Babam, eskiden İki’ydi.”

“Hepsi bu mu?”

Etkilenmeyerek devam etti. “Bence bu gayet etkileyici.”

“Eskiden Bir olan bir babaya sahip olmak kadar etkileyici değil.”

Suratı düştü.

“Gidebilirsin.”

Başıyla selam verip yürümeye başladı. Birkaç adım sonra dönüp baktı. “Sizi gücendirdiğim için özür dilerim, Prenses Hazretleri.”

Yüzü o kadar üzgündü ki neredeyse ona gücendirmedeğini söyleyecektim. Ancak bu, bugünkü planımla örtüşmezdi.

Hatırlanmaya zerre kadar değmeyecek tiplerden oluşan bir konvoy önümde belirdi. Yarısını biraz geçmiştım ki sıra Kile’a geldi, karşımda durdu. Bir kereye mahsus olarak saçı gözlerini görebileceğim şekilde taranmıştı.

“Prenses Hazretleri,” diyerek beni selamladı.

“Size göre ‘kraliyet ailesinin karın ağrısı’ beyefendi.”

Kıs kıs güldü.

“Ee, sana nasıl davranıyorlar? Annen, gazetelerin sayıya yaşadığını ortaya çıkardığını söylüyor.”

Şok olup başını salladı. “Bir grup kıskanç et kafalının dayak partisine doğrudan davetiye çıkaracağını sanmıştım ama beni bir artı değer olarak gördükleri ortaya çıktı.”

“Aa?”

“Şimdiden seninle ilgili her şeyi bildiğimi varsayıyorlar. Tüm sabah beni soru bombardımanına tuttular.”

“Peki, sen onlara ne diyorsun, tam olarak yani?”

Sırıttı, hafif çarpık bir gülücüktü. “Ne kadar keyif verici bir insan olduğunu tabii ki.”

“Doğru.” Ona bir an bile inanmayarak gözlerimi devirdim. “Sen de gidip...”

“Dinle, senden tekrar özür dilemek istiyorum. Sana kaba dediğim için.”

Omuz silktim. “Moralin bozuktı.”

Bu mazereti kabul ederek başını salladı. “Yine de adil

değildi. Yani, beni yanlış anlama, sen son derece şımarıksın.” Başını sağa sola salladı. “Ama sertsin çünkü böyle olmak zorundasın. Kraliçe olacaksın ve sarayda bazı şeyleri görmüş olsam da senin görevinin yükünü hiç sırtımda hissetmedim. Yargılamam adil olmadı.”

İç çektim. Nezaket ona teşekkür etmeyi gerektirirdi. O halde iyi, nazik olacaktım. “Teşekkür ederim.”

“Ne demek.”

Uzun bir duraksama oldu.

“Şey, Erkekler Odası şu tarafta,” diyerek parmağımı uzattım.

“Doğru. Seninle sonra görüşürüz, sanırım.”

Giderken arkasında tuttuğu bir defter olduğunu fark edip kendi kendime gülümsedim. Zaruri değişim sayesinde Kile normalde olduğundan daha iyi görünüyordu ama hâlâ sinir bozucu ufak bir kitap kurduydum.

Arkasından gelen beyefendinin ise bu işlerle alakasının bile olmadığı belliydi.

Karamel rengi saçları geriye taranmıştı ve sanki bu koridorlarda daha önce de dolanmış gibi elleri ceplerindeydi. Tavrı beni bir an afallattı. O mu benimle tanışmak için buradaydı, yoksa ben mi onunla?

Eğilerek selam verirken kadife gibi, “Majesteleri,” dedi.

“Hazretleri,” diyerek lafını düzelttim.

“Hayır, hayır. Ben, sadece Ean’ım.”

Dudağının bir kenarıyla gülümsedi.

Kahkahayı basıp, “Berbattı,” dedim.

“Almam gereken bir riskti. Burada otuz dört adam daha var. Beni hatırlamanızı başka nasıl sağlayabilirim ki?”

Bakışları yoğundu ve hayatımda birçok politikacıyla

baş etmiş olmasaydım büyülenebilirdim.

“Tanıştığıma çok memnun oldum beyefendi.”

“Ben de sizinle Prenses Hazretleri. Yakında görüşmeyi umuyorum.”

Peşi sıra, yoğun aksanı yüzünden söylediklerini anlayabilmek için gerçekten odaklanmam gereken bir oğlan geldi. Bir diğeri, kendisine ne zaman ödeme yapılacağını sordu. Çok fazla terlediğı için gider gitmez bir uşaktan elim için bir havlu vermesini istemek zorunda kaldığım biri vardı ve ondan sonra gelen de tüm tanışma süresince utanmadan göğsüme bakan biriydi. Sürekli devam eden bir felaketler zinciriydi.

General Leger yanıma geldi. “Sayısını takip edemediy-sen, bu sonuncusu.”

Rahatlayarak başımı geriye attım. “Tanrı’ya şükür!”

“Ebeveynlerinin senden bir rapor isteyeceklerini sanmam ama işin bittiğinde yanlarına gitmelisin.”

Ona şöyle bir baktım. “Israr ediyorsan şayet.”

Güldü. “Üstlerine varma. Babanın şu anda uğraşacak çok şeyi var.”

“Onun mu uğraşacak çok şeyi var? Şu oğlanın nasıl terlediğini gördün mü sen?”

“Onu suçlayabilir misin? Sen, prensessin. İsteseydin, onu idam ettirebilirdin.”

General Leger’da şu yaramazlıkla parıldayan ışıltılı yeşil gözlerden vardı, yaşlandıkça çok daha yakışıklı olan erkeklerden biriydi. Gerçekten böyle olduğunu biliyordum çünkü Bayan Lucy bana bir keresinde evlilik fotoğrafını göstermişti ve o cidden şimdi daha yakışıklıydı. Bazen yorgunsa ya da hava kötüyse topallayarak yürürdü ama

bu onu asla yavaşlatmazdı. Belki sebebi Bayan Lucy'nin onu ne kadar çok sevdiğini bilmemdi ama o bana hep güvenli bir liman gibi görünürdü. Annemle babamın tarafını tutacağından endişelenmeseydim, bu oğlanları eve dönmek için nasıl yalvartabileceğim konusunda görüşünü sorardım. Gözlerindeki bir şey, tam olarak ne yapılması gerektiğini bileceğini düşündürüyordu.

"Birkaçı beni huzursuz ediyor," diye itiraf ettim. Hoş laflar, yiyecek gibi bakan gözler. Özel olduğumu bilerek büyümüş olsam da ödölmüşüm gibi bakılmasından hoşlanmadım.

Bakışları anlayışlı bir hale büründü. "Garip bir durum, biliyorum. Ama hoşuna gitmeyen biriyle asla yalnız kalmak zorunda olmayacaksın, sırf bir şey hissedersen birilerini göndermekte özgürsün ve en aptalları bile seni incitecek kadar salak olamaz," diyerek bana teminat verdi. "Güven bana; biri öyle bir şey yaparsa, bir daha asla yürüyemeyeceğinden emin olurum."

Son yarışmacının getirilmesi için işaret vermeye gitmeden önce bana göz kırptı.

Bir değil iki kişi gelince biraz şaşırdım. İlki jilet gibi bir takım elbise giymişti ama ikincisinde sadece bir gömlek vardı. Biraz daha az gösterişli olan, diğerinin birkaç adım ardından geliyordu, bakışları yere çevriliydi. İkisinin yüzünde ise gülücükler açıyordu ve görünüşe göre birileri saçlarını düzeltmeye çalışıp başarısız olmuştu.

"Merhaba Hazretleri," diyerek beni selamladı, sesinde çıkaramadığım yoğun bir aksan vardı. "Nasılsınız?"

Şaşkındım ama inanılmaz derecede sıcak tebessümü gardımı indirmişti, "İyiyim. Uzun bir gün oldu. Eminim

senin için de öyledir,” diyerek cevap verdim.

Arkasındaki tip öne uzanıp anlayamadığım bölük pörçük kelimelerle bir şeyler fısıldadı.

İlki başıyla onayladı. “Ah evet, evet ama... Sizinle tanışmak güüzeel.” Konuştuğu sırada sözlerini jestlerle iletmeye çalışarak ellerini kullanıyordu.

Anlamayarak ve bir şekilde yakınlaşınca aksam çözülür diye umarak öne eğildim, “Pardon?”

Arkasındaki oğlan konuştu. “Sizinle tanışmanın bir zevk olduğunu söylüyor.”

Gözlerimi kıstım, hâlâ şaşkındım.

“Beniiim adım Henri.” Beni selamlamak için eğildi ve yüzüne bakarak bunu daha önce yapmak istediğini ama unuttuğunu anladım.

Kabalaşmak istemiyordum, bu nedenle karşılık olarak başımı salladım. “Merhaba Henri.”

Adını duyunca gözleri parladı ve orada öylece durup bir arkasındaki beyefendiye bir bana bakıp durdu.

Dostane olduğunu umduğum bir tonla, “Aksanın dikkatimi çekti,” diye belirttim. “Nerelisin?”

“Şey, Swend...” diye başladı ama yanındaki konuğa döndü.

Oğlan başıyla onaylayıp Henri’nin yerine söze devam etti. “Sör Henri, Swendway’de doğmuş, bu nedenle çok yoğun bir Finlandiya aksanı var.”

“Ah,” diye karşılık verdim. “Fazla İngilizce bilmiyor mu?”

Henri araya girdi. “İngilizce, hayır, hayır.” Utanmış gibi görünmüyordu gerçi. Bunun yerine kahkahayla durumunu geçiştirdi.

“Birbirimizi nasıl tanıyacağız?”

Tercüman, Henri'ye döndü. "*Miten saat tuntemaan toisensa?*"

Henri tercümanı işaret etti, o da cevap verdi: "Görünü-
şe göre benim aracılığım la."

"Pekâlâ. Olur. Şey." Buna hazırlıklı değildim. Onu göndermek kabalık mı olurdu? Bu insanlarla bire bir iletişime geçmek zaten yeterince tuhaf olacaktı. Üçüncü bir kişiye hazırlıklı değildim.

O anda Henri'nin formu aklıma geldi. Bu nedenle bazı kelimeleri yanlış yazılmıştı. Tahmin yürütüyordu.

"Teşekkür ederim. Seninle tanışmak çok güzel Henri."

Adını duyunca gülümsedi ve ben diğer kelimelerin onun için bir anlamı bile olmadığını hissettim. Onu gönderemezdim.

"Erkekler Odası şurada."

Henri selam verirken tercümanı direktifleri mırıldandı ve birlikte gittiler.

Yüzümü ellerimin arasına gömerek, "General Leger," diye seslendim.

"Evet, Prenses Hazretleri."

"Babama ona bir saat içinde rapor vereceğimi söyle. Yürüyüşe çıkmam lazım."

10. Bölüm

Daha fazla olay yaşamadan ilk günü, ilk akşam yemeğini ve ilk geceyi atlattık. Kameralar yemek odasında dört dönerken, onları çalıştıran adamların sıkıntıyla nefes verdiklerini duyabiliyordum. Gruptaki kimseye hitap etmemiştim ve oğlanlar da birbirleriyle dahi konuşamayacak kadar gergin görünüyorlardı.

Babamın düşüncelerini, kendi düşüncelerimmiş gibi net duyabiliyordum.

Sıkıcı! Kimse bunu görmek istemeyecek! Bırak üç ayı, bize nasıl tek bir saniye kazandıracak bu?

Bana birkaç kere baktı, katlanılabılır bir hale getirmem için gözleriyle bir şey, herhangi bir şey yapmam için yalvardı. Kendimle savaşıyordum. Onun nazarında başarısız olmak istemiyordum ama bugün sıcak davranırsam kötü bir örnek oluşturdum. Onlara yalakalık yapacağımı düşünmemeleri gerekiyordu.

Kendi kendime, “endişelenme” dedim. Sabaha kadar her şey değişecekti.

Ertesi gün gençler en iyi kıyafetlerini giymişler, geçit için hazırlanmışlardı. Ön bahçeye bir tabur insan üşüşmüştü, kapıların ardına geçmek için bize yardımcı olmaya hazırlardı.

Babam bu fikirle, şu ana kadar Seçim'e yaptığım en büyük katkıyla gurur duyuyordu. Daha önce hiç yapılmayan bir şeyi yapmanın, kısa bir geçit töreni düzenlemenin heyecan verici olacağını düşünmüştüm. Bunun herkese konuşacak bir fırsat tanıyacağından emindim.

Aralarından biri, "Günaydın Prenses Hazretleri," diyerek beni selamladı. Anında Ean'ı tanıdım, dünden sonra benimle ilk konuşan kişi olması şaşırtıcı değildi.

"Sana da." Diğerleri de selam verip bana seslense de yavaşlamadan yürümeye devam ettim. Sadece denetleme yapan muhafızlardan biri bana bilgi vereceği sırada durdum.

"Kısa bir mesafe Prenses Hazretleri. Saatte on beş kilometreden az gidildiğinde dolaşıp gelmeniz yirmi ile otuz dakika arasında sürecektir. Muhafızlar rota üzerine dizildiler ama herkes o kadar heyecanlı ki çok eğlenceli bir etkinlik olabilir."

Ellerimi sakince önümde birleştirdim. "Teşekkür ederim asker. Bunu gerçekleştirmek için gösterdiğin çabayı takdirle karşılıyorum."

Gururlu tebessümünü gizlemeye çalışarak dudaklarını sıktı. "Sizin için her şeyi yaparım Prenses Hazretleri."

Yürüyüp gitmeye yeltendi ama onu geri çağırdım. Asker, tekrar ihtiyaç duyulduğu için memnun olarak göğsünü şişirdi. Genç erkeklerden oluşan sürüye baktım, sayılarından dolayı şaşkına dönerek en akıllıca kararı vermeye çalıştım.

Henri'nin çılgın saçının rüzgârda uçtuğunu görünce kendi kendime gülümsedim. Etrafında ne olup bittiğini anlamadığına emin olsam da bir grubun dışında durmuş, söylediklerini dinleyerek kafasını sallıyordu. Tercümanını göremedim ve Henri onu bugün yanına almadı mı diye merak ettim.

Tekrar aradım taradım... Ve nasıl takım elbise giyileceğini bilen birini buldum. Manken gibi görüldüğünden değil de terzilik sanatından anlayıp bugünkü seçimi için uşağını anında görevlendirmiş olduğundandı. Ayrıca iki farklı tondaki ayakkabılarını görmezden geledim. Şükürler olsun ki adını hatırlayabildim.

“Yukarıdayken Bay Garner ile Bay Jaakoppi'nin yanında olmasını istiyorum, ilgilenin lütfen.”

“Tabii ki Prenses Hazretleri. Halledeceğim.”

Dönüp geçit töreni arabasına baktım. Noel'de kullanılan arabalardan birini alıp yazın açan binlerce çiçekle bezemişlerdi. Kutlama havasındaydı ve çok güzeldi, çiçeklerin kokusu havayı dolduruyordu. Nefes alınca saf, tatlı koku beni tümüyle sakinleştirdi.

Duvarların ötesinde bu an için toplaşan insanların haykırıışlarını duyabiliyordum. Dün gece artık hangi konular da başarısız olduysam, bugün tamamen unutulacaktı.

“Pekâlâ beyler.” General Leger'ın sesi ortamda patladı. “Hepinizin burada sıraya girmesini istiyorum, böylece sizi güvenle yukarı çıkarabiliriz.”

Annem, araçtan uçan birkaç firari çiçeği saçına tutturmuş babamla birlikte arkada duruyordu. Babam kamerasıyla geriye çekildiğinde annem de ona tepeden tırnağa tapan gözlerle baktı.

Grubun etrafında dolayarak kareler yakaladı. Oğlanların birçok, faskiyenin birkaç ve benim de bir-iki fotoğrafımı çekti.

Biraz utanarak, "Baba!" diye fışıldadım.

Göz kırpıp geri çekildi, hâlâ fotoğraf çekiyordu ama bu kez çaktırmıyordu.

General Leger, "Prenses Hazretleri," diyerek elini sırtına koydu. "En son sizi yukarı çıkaracağız. Henri ile Hale'in yanınızda olmasını istemiştiniz, doğru mu?"

"Evet."

"İyi seçimler. Kibar çocuklar. Pekâlâ, bir dakika içinde yola hazır olacağız."

Annemin yanına gidip ona bir şeyler anlattı. Huzursuzmuş gibi görünüyordu ama General Leger jestleriyle ona teminat vermeye çalıştı. Babamın ifadesini okumak buradan biraz daha zordu. Ya hiç umursamıyordu ya da çok iyi saklıyordu.

Oğlanlar gizli merdivenden yukarı çıkarıldılar ve ben de sıranı beklerken volta attım. Duvarın önünde birkaç mubafız ile konuk arasında Henri'nin tercümanının dikildiğini, kollarını göğsünde kavuşturarak olanları seyrettliğini fark ettim. Tırnağını ısıtırken başımı sağa sola sallayıp yanına gittim.

Kabalık etmeden sert olmaya çalışarak, "Yapma," diye söze başladım. "Kameraların parmakların ağzındayken seni yakalamasını istemezsin, değil mi?"

Anında elini indirdi. "Özür dilerim Prenses Hazretleri."

"Yukarı çıkmıyor musun?" Başımı devasa tören arabasına doğru salladım.

Gülümsedi. "Hayır Prenses Hazretleri. Sanırım Henri

tercümeye gerek kalmadan elini sallayabilir.” Yine de sınırlarının gerildiğini hissettim.

Ona, “Hemen yanı başımda olacak,” diyerek güvence verdim. “Olan bitenden haberdar olmasını sağlayacağım.”

Tercüman, yoğun bir biçimde nefesini verdi. “Bu durumu çok daha az stresli kılar. Ve çok heyecanlı olacak. Uyanık olduğu her dakika sizden bahsediyor.”

Kahkaha attım. “Eh, daha bir gün oldu. Eminim ki bu durum geçecektir.”

“Sanmam. Sizden, her şeyden büyüleniyor, gerçekten. Bu deneyim bile tek başına ona fazla geliyor. Ailesi, ayaklarının üstünde durabilmek için çok çalışmış ve kendisini bir saniiyeliğine bile olsa dikkatinizi çekebileceği bir yerde bulunca... Çok mutlu.”

Arabanın önünde beklerken kravatını düzelten Henri’ye baktım. “Sana böyle mi dedi?”

“Bu kadar kelimeyle değil. Ne kadar kısmetli olduğunun farkında ve birçok iyi özelliğiniz olduğunu düşünüyor. Sürekli konuşup duruyor.”

Üzgün bir tebessüm gönderdim. Bana da bu kadarını söyleyebilse ne hoş olurdu. “Sen de Swendway’de mi doğdun?”

Başını sağa sola salladı. “Hayır. Illéa’da doğan ilk jenerasyondanım. Ama anneler eski örf ve âdetlerimize falan tutunmaya çalışıyorlar, bu nedenle Kent’teki ufak bir Swend topluluğunun arasında yaşıyoruz.”

“Henri gibi mi?”

“Evet. Gün geçtikte yaygınlaşıyor. Henri seçildiğinde ailesi güvenilir bir tercüman aradı ve ben de özgeçmişimi gönderdim, Sota’ya uçtum ve artık yeni bir işim var.”

“Yani sen Henri’yi ne kadar süredir...”

“Bir hafta. Ama şimdiden birlikte çok vakit geçirdik ve o kadar iyi anlaşıyoruz ki onu yıllardır tanıyormuşum gibi geliyor.” Tatlı bir şefkatle, neredeyse kardeşiymiş gibi konuşuyordu.

“Kendimi çok kaba hissediyorum; adını bile bilmiyorum.”

Başıyla selam verdi. “Adım Erik.”

“Erik mi?”

“Evet.”

“Hah. Biraz daha farklı bir şey bekliyordum.”

Omuz silkti. “Eh, en yakın tercümesi bu.”

“Prenses Hazretleri?” Sıram gelince General Leger seslendi.

Aceleyle arabaya giderken, “Ona göz kulak olacağım,” diye söz verdim.

Merdiven tam bir mücadele gerektirdi. Ayağımdaki yüksek topuklularla, tek elimle elbisemi tutarken merdiveni fethetmem gerekiyordu ki bunun anlamı da her defasında elimi bırakıp diğer basamağa geçerken tutunmam gerektiği idi ve tek başıma başarabildiğim için kendimle bilhassa gurur duydum.

Yerime geçerken saçımı arkaya doğru düzelttim. Henri anında bana döndü.

“Bugün merhaba Prenses Hazretleri.” Sarı bukleleri esintiye kapılmıştı ve gülerken ışıltılar saçıyordu.

Omzuna dokundum. “Günaydın Henri. Bana Eadlyn de.”

Biraz akli karıştığından yüzünü buruşturdu. “Eadlyn demek size?”

“Evet.”

Bana başparmaklarını kaldırarak işaret verdi ve ben de sırtına vurarak onu yanıma çektim. Saniyeler içinde beni gülümsetebilmişti. Henri'nin arkasına uzanıp diğerlerinin arasından Erik'i bulup ona başparmaklarımı kaldırdım. Gülümseyip rahatlamış gibi elini kalbine koydu.

Hale'e döndüm. "Bugün nasılsın?"

Çekinerek, "İyi," dedi. "Dinleyin, dün için bir kez daha özür dilemek istiyordum. Öyle demek isteme..."

Elimi sallayarak onu susturdum. "Hayır, hayır. Tahmin edebileceğine eminim ki bu durum beni biraz strese sokuyor."

"Evet. Ayakkabılarınızı giyen kişi olmak, sizin yerinizde olmak istemezdim."

Aşağıya bakarak, "*Ben* senin ayakkabılarını giymek isterdim ama!" diye bağırđım. "Bayıldım!"

"Teşekkür ederim. Bu kravatla uyumlu olmuş mu? Deney yapmayı severim ama artık şüpheye düşmeye başladım."

"Hayır. Sen her şeyi birbirine uyduruyorsun."

Hale'in gözleri parladı, ilk izlenimini unutturduğu ve ikinci bir izlenim bıraktığı için heyecandan kıpır kıpırdı.

"Yani, bana her gün kendini kanıtlayacağını söyleyen sendin, öyle mi?"

"Kesinlikle öyle." Hatırladığıma memnun olmuş gibiydi.

"Peki, bugün nasıl kanıtlayacaksın?"

Düşündü. "Biraz dengenizi kaybedecek olsanız, elim sizin için burada duruyor olacak. Ve düşmenize izin vermeyeceğime söz veriyorum."

"Bu hoşuma gitti. Durumunun kötü olduğunu düşünüyorsan, bir de bu topukluları giy bakalım."

Birileri, "Kapıları açıyoruz!" diye bağırdı. "Sıkı durun!"

Annemle babama hoşça kal dermişçesine el salladıktan sonra arabanın tepesini saran çubuğa tutundum. Birileri düşseydi, o kadar da yüksekte değildik ama öndeki beşimiz için düştüğümüzde arabanın altında dümdüz olma ihtimali vardı. Hale ile Henri tam da umduğum gibi sabit duruyorlardı ama diğerlerinin çoğu alkış yapıyor ya da kendi kendilerini yüreklendirecek şeyleri haykırıyorlardı. Mesela Burke, tek yapması gereken dikilip el sallamakken sürekli, "Bu işi halledeceğiz!" diye bağıırıyordu.

Kapılar açıldığı anda tezahüratlar etrafımızı sardı. Köşeden dönerken her saniyeyi kaydeden, kamp kurmuş kameraları görebildim. Bazı insanların ellerinde en sevindikleri Seçilmiş tipi destekleyen pankartlar vardı ve bazıları da Illéa bayrağı sallıyordu.

Yaklaşp üzerinde adı olan bir pankartı göstererek, "Henri, bak!" dedim.

Bir an anlamakta gecikti. Sonra nihayet adını gördüğünde ağzı açık kaldı. "Hey!" Öyle heyecanlıydı ki elimi omzundan çekip öptü. Başka biri yapsaydı hoş karşılanmayabilirdi ama o yapınca jesti o kadar masum geldi ki hiç rahatsız olmadım.

Birisi, "Seni seviyoruz Prenses Eadlyn," diye seslenince sesin geldiği yöne doğru elimi salladım.

"Çok yaşa kralımız!"

"Tanrı sizi kutsasın prenses!"

Destekleri için onlara teşekkür ettim ve cesaretim yerine geldi. Halkımı her gün yüz yüze görmüyor, seslerini duymuyor ve bize ne kadar ihtiyaçları olduğunu hissetmiyordum. Beni sevdiklerini biliyordum tabii ki. Kraliçeleri

olacaktım. Fakat ne zaman saraydan çıksam dikkatler annemle babam üzerinde oluyordu. Sonunda bunca sevginin odağında olmak muhteşemdi. Belki de babam kadar sevebilirdim.

Geçit töreni, insanlar bize seslenip çiçekler atarken devam etti. Umduğum gibi bir manzara oluşuyordu. Rotanın son ayağına varana dek bundan daha iyisini umut bile edemezdim.

Kesinlikle çiçek olmayan bir şey bana çarptı. Baktığımda kırık bir yumurtanın elbisemden çıplak bacaklarıma aktığını gördüm. Sonrasında üstüme bir domates çarptı sonra da tanımlayamadığım başka bir şey.

Çömelerek kollarımı kendime siper ettim.

Birisi tiz perdeden, “Bizim işe ihtiyacımız var!” diye bağırdı.

“Kast sistemi hâlâ devam ediyor!”

Çaktırmadan bakınca bir grup insanın protesto ettiğini ve arabaya çürümüş yiyecekler fırlattığını gördüm. Bazılarının mutlaka şu ana kadar muhafızlardan gizledikleri öfkeyle dolu pankartları vardı ve diğerleri bana iğrenç şeyler söylediler, en kötü insanların ağzından çıkacağını bile asla tahmin edemeyeceğim şekilde bana seslendiler.

Hale yere eğilip önüme yatarak kolunu omzuma doladı. “Endişelenme, yanıdayım.”

“Anlamıyorum,” diye mırıldandım.

Henri tek dizinin üstüne çökerek bize yaklaşan her şeye vurmaya çalıştı ve Hale, ağır bir şey ona çarptığında homurdandığını duyup gerildiğini hissetsem de yerinden kıpırdamadan beni korudu.

General Leger’ın Seçilmişlere yere yatmalarını haykı-

ran sesini duydum. Herkes eğilip güven altına alınınca araba hızlandı, muhtemelen kapasitesinin üstünde bir hızla ilerlemeye başladı. Geçit törenini umursayan insanlar, yanlarından hızla geçtiğimiz sırada tüm alayı görme şanslarını ellerinden aldığımız için bizi yuhaladılar.

Arabanın sarayın taşlı araç yoluna girdiğini duydum ve durduğu anda Hale'in yanından çekilip ayağa dikildim. Aceleyle merdivene gidip aşağıya indim.

Annem, "Eadlyn!" diye feryat etti.

"Ben, iyiyim."

Babam şok geçirmiş bir vaziyette duruyordu. "Aşkım, ne oldu?"

"Biliyorsam ne olayım." Kasırğa gibi fırladım, yerin dibine girmiştım. Tüm olanlar yeterince utanç verici değilmiş gibi etrafımdaki herkesin hüznünlü gözleri durumu daha da beter bir hale sokuyordu.

İfadeleri, zavallı şey der gibiydi. Acımaları, bunun kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünen insanlardan daha çok nefretimi kazandı.

Sarayda alelacele ilerledim, başım önümdeydi, kimse beni durdurmasını umuyordum. Tabii ki şanslı günümde değildim çünkü ikinci kata vardığımda Josie oradaydı.

"İıy! Ne oldu sana?"

Cevap vermeyerek daha da hızlandım. Niye? Bunu hak edecek ne yapmıştım?

Neena, ben içeri girdiğim sırada temizlik yapıyordu. "Hanımefendi?"

Gözyaşlarına boğulmadan önce sarsılarak, "Yardım et," diyebildim.

Yanıma gelip bana sarılarak tüm pisliği tertemiz üniformasına bulaştırdı. “Artık sakın olun. Sizi temizleyelim. Elbiselerinizi çıkarın, ben de banyoyu hazırlayayım.”

“Bunu bana neden yapıyorlar?”

“Kim yaptı?”

Acıyla, “Halkım!” diyerek cevap verdim. “Tebaam. Bunu neden yapıyorlar?”

Benim adıma hayal kırıklığına uğrayan Neena yutkundu. “Bilmiyorum.”

Yüzümü, makyajımı silerken elime yeşil bir şey bulaştı. Yine gözyaşlarım aktı.

“Müsaade ederseniz banyoyu hazırlayayım.”

Aceleyle gitti ve ben orada biçare kalakaldım.

Suyun bu pisliği temizleyeceğini biliyordum ve kokuyu da çıkaracaktı ama ne kadar ovalansam da bu anı asla yok olmayacaktı.

Saatler sonra babamın oturma odasındaki bir sandalyeye tünemiştım, üzerimde en rahat kazağım vardı. Sığa karşı kıyafetlerim o andaki tek kalkanımdı ve katmanlar bana kendimi güvende hissettiriyordu. Annemle babam birlikte şaraptan daha güçlü bir şey içiyorlardı -nadir rastlanan bir durumdu- ama bunun sinirlerine pek bir etki yaptığı söylenemezdi.

Ahren kapıya vurdu ama birileri kapıya bakamadan içeri girdi. Gözlerimiz buluşunca fırlayıp kollarımı boynuna doladım.

Saçımı öperek, “Üzgünüm Eady,” dedi.

“Teşekkürler.”

“Gelebildiğine memnun oldum Ahren.” Babam, fotoğ-

rafçılarının ona temin ederek birkaç günlük gazetenin üstüne yığıldıkları geçit törenine dair bazı karelere bakıyordu.

“Ne demek.” Kolunu omzuma atıp beni sandalyeme götürdü, ben sandalyede top gibi kıvrılırken babamın yanına gitti.

Annem, kadehini bitirip, “Hâlâ bu olanlara inanamıyorum,” dedi. Kafasında bir kadeh daha içki alsam mı diye ölçüp biçtiğini görebiliyordum. Almamaya karar verdi.

“Ben de,” diye mırıldandım, hâlâ o insanların bana karşı duyduğu nefretin altında eziliyordum. “Ben ne yaptım ki?”

Annem, “Hiçbir şey,” diyerek bana güvence verip yanına oturdu. “Onlar monarşiye kızıyorlar, sana değil. Bugün, görebildikleri yüz seninkisiydi ve ona saldırdılar. İçimizden herhangi biri de olabilirdi.”

“Bir Seçim’in ruh halini yükselteceğinden öyle emindim ki. Bundan keyif alacaklarını sanıyordum.” Babam fotoğraflara gözlerini dikti, hâlâ şoktaydı.

Bir süreliğine sessizce oturduk. Çok yanılmıştı.

Ahren, “Eh,” diyerek söze başladı. “Eadlyn olmasaydı, keyif alabilirlerdi.”

Hepimizin ağzı açık kaldı.

“Pardon?” Bu acımasız sözleri canımı yakınca neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktım. “Annem daha az önce senin ve onun gibi herkesin başına gelebileceğini söyledi. O halde neden beni suçluyorsun?”

Dudaklarını sıkarak gözlerini odada gezdirdi. “İyi. Bunu konuşalım. Eadlyn sıradan bir kız olsaydı, sürekli kontrolü elinde tutmak üzere yetiştirilmiş biri olmasaydı, muhtemelen durum farklı görünürdü. Ama şu gazeteler-

den birini elinize alın,” dedi, yığını gösterdi. Babam dediğini yaptı. “Genel anlamda mesafeli görölüyor ve dün geceki yemeğe ait fotoğrafların hepsi de baktığında insanı huzursuz ediyor. Bazılarında neredeyse surat astığın söylenebilir.”

“Benim yerimde olsaydın, bunun ne kadar zor olduğunu bilirdin.”

Ahren bana bakarak gözlerini devirdi. O, önümüzdeki birkaç ay içinde bir eş seçmeye niyetlenmediğimi herkesten daha iyi biliyordu.

Annem yanımdan ayrılıp babamın omzunun üstünden baktı. “Haklı. Tek başına bir ada gibisin ve Seçilmişlerin yanında ortada kimya yok, romantik bir şey yok.”

“Dinleyin, ben kimse için gösteri yapmıyorum. İnsanları eğlendirmek için bir grup oğlanın yanında ahmak gibi davranmayı reddediyorum.” İradeyle kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Daha iki gün geçmişti ve şimdiden felaketti. İşe yaramayacağını biliyordum ve şimdi bu utanç verici duruma mahkûmdum. Besbelli yardımı dokunmayacak bir şey uğruna daha fazla yerin dibine girmemi istemeye cesaret edebilirler miydi?

Oda sessizleşti ve bir anlığına budala gibi kazandığımı düşündüm.

“Eadlyn.” Yalvaran gözlerinden etkilenmemeye çalışarak babama baktım. “Bana üç ay için söz verdin. Kendi payımıza sürekli beyin fırtınası yapıyoruz ve bu yangını, yenileriyle uğraşırsak söndüremeyiz. Denemen gerekiyor.”

O anda daha önce sahiden hiç fark etmediğim bir şeyi gördüm: Yaşını. Babam, kelimeyi nereye çekersen çek

yaşlı denilemezdi ama hayatı boyunca, ondan yaşça iki kat büyük insanların bile umut edebileceğinden fazlasını yapmıştı. Sürekli fedakârlık yapıyordu -annem için, bizim için, halkı için- ve bitap düşmüştü.

Sırf onun hatırına bile olsa Seçim'i önemsiyormuş gibi görünmenin bir yolunu bulmam gerektiğini bilerek yutkundum. "Basınla nasıl temasa geçileceğini bildiğini varsayıyorum?"

Babam başıyla onayladı. "Evet. Çağırabileceğimiz güvendiğimiz fotoğrafçılar ve muhabirler var."

"Yarın sabah Erkekler Odası'na birkaç kamera sok. Halledeceğim."

11. Bölüm

Ertesi sabah kendimi toparlamak için ailemle kahvaltı etmedim. Dünden sonra ne kadar huzursuz olduğumu kimsenin görmesini istemedim ve etrafıma aldığım her nefesle bir kalkan örüyormuşum gibi hissettim.

Neena, odamı toparlarken bir şarkı mırıldanıyordu ve bu bana çok iyi geldi. Dün odaya girdiğimden beri bana karşı nazik davranması bir yana tek bir soru bile sormamış ya da konuyu bir daha açmamıştı. Onun için endişelenmememe gerek yoktu ki işte bu nedenle bir gün kalkıp sarayı terk edemezdi. Bana ne olacaktı?

“Sanırım bugün pantolon giyme günü Neena,” diye seslendim.

Mırıldanmayı kesti. “Yine siyah mı?”

“En azından bir parça.” Beni öğleye kadar öldürecek topuklularla kombine ettiğim siyah dar pantolonumu bana uzatırken birlikte güldük. Dökümlü bir gömlekle bir yelek giydim ve gömleğime uygun mücevherleri olan bir taç buldum. Hazırdım.

Babamın kendi Seçiminde yaptığıının aynısını yapmaya karar verdim. İlk gününde en az altı kızı evine göndermişti. Ben de en az o kadarını elemeyi planlıyordum. Tabii ki münasip olmayan adayları ayıklamak bu süreci ne kadar ciddiye aldığımı, sonucun benim için ne kadar mühim olduğunu ortaya koyacaktı.

Bunu kameralar olmadan yapabilmenin bir yolu olsun isterdim ama katlanmak zorundaydım. Zihnimdeki liste hazırды ve ne söylemek istediğimi üç aşağı beş yukarı biliyordum ama muhabirler oradayken bir hata yaparsam en az dünkü kadar kötü olurdu... Bunun anlamı da mü-kemmelm olmam gerektiğiydi.

Kadınlar Odası kraliçenin malı sayıldığından girmeden önce tüm erkeklerin izin alması gerekiyordu. Erkekler Odası işim görülsün diye oluşturulmuştu, yani resmiyete gerek yoktu ve ben de çift kanatlı kapıyı açıp rüzgârın saçımı savurmasına müsaade ederek gayet baş döndürücü bir giriş yapabildim.

Tüm Seçilmişler alelacele bana döndüler, bazıları ayağa fırladı ya da kameralara eşlik eden muhabirlerden uzağa kaçılar.

Paisley Fisher'ın yanından geçtim, durduğumda duyulacak şekilde yutkundüğünü fark ettim. Gülümseyerek tek elimi omzuna koydum.

"Gidebilirsin."

Yanındaki insanlara baktı. "Gitmek mi?"

"Evet, gitmek. Katılımın için teşekkür ederim fakat sarayda olmanın artık lüzumu kalmadı cümlesindeki gibi."

Oyalanınca uzanıp kısık sesle direktiflerimi verdim. "Ne kadar çok durursan, o kadar utanç verici olur. Gitmelisin."

Geri çekildim, odadan yavaşça çıkarken gözlerindeki öfke dikkatimi çekti.

Niye bu kadar köpürdüğünü anlayamıyordum. Ona tekme basmış ya da bağırılmış değildim. Bu kadar çocuksu birinden kurtulduğum için kendime övgülerimi sunup listemi hatırlamaya çalıştım. Sırada kim vardı? Ah... Bu seferki adamakıllı hak etmişti.

“Blakely, değil mi?”

“E...” Sesi tiz perdeden çıkınca yeniden başladı. “Evet Prenses Hazretleri.”

“Tanıştığımız sırada gözlerini göğüslerimden ayıramamıştın.” Cidden kimsenin fark edemeyeceği kadar ustaca yaptığını sanıyormuş gibi yüzü bembeyaz kesildi. “Giderken de arka tarafıma eşit derecede tatmin edici bir bakış attığından emin ol.”

Ona kameraların ve diğer oğlanların duyabileceği kadar yüksek sesle hitap etmeye dikkat etmiştim. Bu utanç verici durumunun, diğerlerini aynı şekilde davranmaktan alıkoyacağını umut ediyordum. Başını yere eğip odadan çıktı.

Jamal’ın önünde durdum. “Gidebilirsin.” Yanındaki Connor yine terliyordu. “Sen de ona katılabilirsin.”

Birbirlerine şaşkın bir bakış atıp başlarını sağa sola sallayarak birlikte odadan çıktılar.

Sonra Kile’in yanına gittim. Diğer çoğu tipin aksine o gözlerini kaçırmadı. Aksine gözlerimin içine baktı ve ıstırabına bir son verip onu buradan çıkarmam için bana yalvardığını gördüm.

Annesinin beni öldürmeyeceğini bilseydim -onu kesinlikle saraydan da göndermem gerekeceği için- ve dün

pankartların çoğunda adını görmemiş olsaydım bunu yapabilirdim de. Tabii ki Kile bölgenin seçimiydi, belki de bu nedenle kalabalığa güvenilmemeliydi. Yine de ondan kurtulamazdım. Henüz.

Yanındaki Hale yutkundu. Geçit töreni sırasında bana isabet etmesi niyetiyle atılan, bazısı gayet acı verici görünen şeylerden beni nasıl koruduğunu hatırladım.

Yaklaşp usulca konuştum. “Dün için teşekkür ederim. Çok cesurdun.”

“Önemi yok,” diyerek bana teminat verdi. “Gerçi takım elbise kurtarılamadı.”

Bunu şaka yaparcasına, olan bitenin o kadar da önemi olmadığını göstermeye çalışarak söylemişti.

“Yazık.”

Gözlerimi yere çevirip yürümeye devam ettim. Kame-raların bu konuşmayı yakaladıklarını sanmıyordum ama güldüğümüzü gördüklerini biliyordum. Bundan ne anlam çıkarılacağını merak ettim.

Yağlı saçlı, yapılı bir genç adama, “Issir,” dedim. “Hayır. Teşekkür ederim.”

Sorgulamadı bile. Kızarıp olabildiğince çabuk kaçtı.

Bir uğultu duyunca kimin o anda konuşmaya cüret ettiğini merak ettim. Başımı çevirdiğimde Henri’nin tercümanının olan biteni Henri’nin kulağına elinden geldiğince hızlı ve kısık sesle aktarmaya çalıştığını gördüm. Henri’nin gözlerinden stres okunuyordu ama dinlemeyi bitirdiğinde bana bakıp gülümsedi. Suratında öyle küçük, şapşal bir gülücük vardı ve saçı öyle bir kıvrılmıştı ki ayakta dururken oyun oynuyormuş gibi görünüyordu.

Aaah. Çektiği eziyete bir son verip onu eve göndermeye

niyetlenmiştim ama burada olmaktan son derece memnunmuş gibi görünüyordu. Bazılarının zaten kalması gerekecekti ve Henri zararsızdı.

Nolan'ın yanından geçerken sadece elimi salladım ve Jamie'ye, ücret istemekle kendini olabilecek en kaba şekilde takdim ettiğini belirttim.

Odada sinsice dolanmaya devam ederek gitmesini istediğim herkesle işimin bittiğinden emin olmaya çalıştım. Geride kalan oğlanların tepkileri ilginçten tuhafa kadar farklı safhalardaydı. Holden, bombanın patlamasını bekleyerek yutkunup dururken; Jack tüm bunların eğlenceli ya da heyecan verici olduğunu düşünüyormuş gibi garip bir şekilde gülüyordu. Sonunda Ean'ın yanına geldim ki o bakışlarını kaçırmayarak bana göz kırpmayı tercih etti.

Tek başına oturduğunu fark ettim, arkadaşlık etsin diye yanında sadece deri kaplı bir defterle dolmakalem vardı. Görünüşe göre buraya arkadaş edinmeye gelmemişi.

Kısık sesle, "Göz kırpmak biraz cesurca olmadı mı sence?" diye sordum.

"Hangi prenses yanında cesur olmayan bir adam ister ki?"

Neşelenerek tek kaşımı kaldırdım. "Hiç kendine fazla güvendiğinden endişelenmiyorsun değil mi?"

"Hayır. Ben böyleyim. Ve sizden hiçbir şey saklamaya niyetim yok."

Havasında neredeyse ürpertici bir şey vardı ama sahici olabilmesi hoşuma gitmişti. Kameranın, ifademi yakalamaya çalışarak arkasından dolanmaya geldiğini fark edince kafamı sallayıp sırtıtmamaya çalıştım. Yoluma de-

vam edip Arizona'yı, Brady'yi, Pauly'yi ve MacKendrick'i gönderilenler arasına ekledim. Doğru bir hesap yaptıysam, on bir kişi gitmişti.

Elenenler gider gitmez kapıya gidip geriye kalan adaylara döndüm. "Hâlâ buradaysanız, bunun anlamı ilk tanıştığımızdan bu yana beni etkileyecek bir şey yapmışsınızdır ya da en azından beni gücendirmeyecek kadar mantıklı davranmışsınızdır." Bazıları, muhtemelen Blakely'yi düşünerek gülümserken diğerleri şok olmuş bir halde kalakaldı. "Hepinizi temkinli olmaya davet ediyorum çünkü bu işi çok ciddiye alıyorum. Bu bir oyun değil beyler. Bu, benim hayatım."

Kapıları ardından çekerek kapattım ve geride bıraktığım hareketliliği duydum. Bazıları kahkaha atarken ya da iç çekerken bazıları da sadece defalarca, "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," deyip duruyorlardı. Muhabirlerin sesi hepsinden daha yüksek çıkıyor, ilk eleme sonrası hislerini anlatmaları için onları teşvik ediyordu. Kendime güvenerek oradan uzaklaştım. Kararlı bir adım atmıştım ve babam artık Seçim'in yolunda gittiğini, onu hayal kırıklığına uğratmayacağını bilerek rahatlayabilirdi.

Renksiz geçen ilk geceyle dünkü geçit töreninden sonra hiç etkileşime geçilmeyerek oluşturulan boşluğu telafi etmek üzere, oğlanlar o gece ev ahalisiyle tanışmak ve tabii ki benimle, geleceğin sevgili geliniyle konuşmak için akşam yemeğinden önce çaya davet edildiler. Annemle babam oradaydı, yanlarında Ahren, Kaden ve Osten da vardı. Josie, oğullarının tepesinde dolanmamak için çok çaba gösteren Woodworklerle birlikte gelmişti ve Bayan

Lucy odayı dolaşıyor, pek kimseyle konuşmuyor ama tatlı görünüyordu. Görünüşe göre kalabalıklar asla onun için önemli olmamıştı.

Akşam yemeği için bir gece elbisesi giyip parmak öldüren cinsinden bir başka topuklu ayakkabı giydim. Hâlâ eleme sonrası heyecanını taşıyor, babama yardım etmek için adım attığım için memnuniyet duyuyordum. Ahren gözlerinde uyaran bir ifadeyle yanıma gelirken bu his çarçabuk uçup gitti gerçi.

Suçlar gibi, “Onlara ne yaptın?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Eleme yaptım. Bu işin benim için önemli olduğunu herkese göstermek istedim. Tıpkı babam gibi.”

Ahren elini alnına koydu. “Tüm gün boyunca burnunu raporlara mı gömdün?”

“Tabii ki gömdüm,” diye cevap verdim. “Fark etmemiş olabilirsin ama bu biraz benim işim oluyor.”

Ahren uzandı. “Haberlerdeki videolar seni bir karadul gibi gösterdi. Onlara tekmeyi basarken yüzün ukalaydı. Ve üçte birini başından attın Eadlyn. Bu adayları önemli göstermiyor. Onları kullanılıp atılabilir bir şeymiş gibi gösteriyor.” Ahren fısıldamaya devam ederken yüzümden kanın çekildiğini hissedebiliyordum. “Aralarından iki tanesi, olabilecek en ihtiyatlı ve sakın şekillerde kadınları tercih etme ihtimalinin olup olmadığını sordu.”

Pek kakkahaya benzemeyen bir ses çıkardım. “Tabii ya, erkeklerden hoşlandığımı göstermenin tek muhtemel yolu ayaklarına kapanmam olurdu.”

“Duruşunu göstermenin sırası değil Eadlyn. Lütufkâr olmalısın.”

"Müsaadenizle Prenses Hazretleri?"

Unvanı duyunca Ahren'la aynı anda döndük ve ağzının içine giren bir muhabirle karşılaştım, bakışları ve gülümsemesi abartılıydı.

"Lafınızı bölmekten nefret ediyorum ama haberimi teslim etmeden önce prensesle kısa bir röportaj yapabilir miyim diye merak ediyordum." Muhabir tekrar dişlerini gösterince az sonra ya kelimenin tam manasıyla ya da mecaz anlamda canlı canlı yenileceğimi hissetmeden edemedim.

Ahren, "Memnuniyetle yapar," diye belirtip giderken alnımdan öptü.

Nabzım hızlandı. Kendimi buna hazırlamamıştım. Ancak o anda olabilecek her şeyin arasında halkın beni terlerken görmesine göz yummayı reddettim.

"Prenses Hazretleri, bugün on bir adayıelediniz. Bu hamlenin biraz sert olduğunu düşünüyor musunuz?"

Omuzlarımı dikleştirip tatlı bir şekilde güldüm. Cömertçe, "Bazılarının neden bu şekilde düşünebileceğini anlıyorum," diye cevap verdim, "ama bu benim için çok mühim bir karar. Kaba ya da etkileyici olmayan genç adamlarla vakit geçirmenin akılcıca olacağını düşünmüyorum. Daha küçük bir aday havuzu kaldığından bu beyefendileri çok daha iyi tanıyabileceğimi umuyorum."

Zihnimde kelimeleri taradım. Utandıracak ya da suçlayacak bir şey dememiştim.

"Evet ama neden o kadar haşın davrandınız? Birkaçına sadece 'hayır' dediniz ya da elinizi salladınız."

Endişenin yüzüme yansımalarına müsaade etmemeye çalıştım.

“Babam katı davrandığında kimse onu yargılamadı. Benzer bir şekilde davrandığımda zalim olarak görülmenin adil olmadığını düşünüyorum. Büyük bir karar alıyorum ve bu konuda akıllıca davranmaya çalışıyorum.” Bu kelimeleri çılglık çılgılığa söylemek istesem de röportajlarda kullanmam için öğretilen sesle konuşmuş ve hatta çoğunu derken gülümsemeyi de başarmıştım.

“Ama siz odadan çıktıktan sonra içlerinden birisi ağladı,” diyerek beni bilgilendirdi.

“Ne?” diye sordum, saniyeler geçtikçe yüzümün daha da solgunlaştığından endişelendim.

“Eleme sona erdiğinde Seçilmişlerden biri ağladı. Bunun normal bir tepki olduğunu mu yoksa onlara karşı sert davrandığınız için buna yol açmış olabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

Söyleyecek söz bulmaya çalışarak yutkundum. “Benim üç tane erkek kardeşim var. Hepsi de ağlar ve sizi temin ederim ki sebepleri bana nadiren mantıklı gelir.”

Kıs kıs güldü. “Yani, onların çok üstüne gittiğinizi düşünüyorsunuz?”

Ne yaptığını biliyordum, ben kırılma noktasına gelene dek aynı soruyu eşleyecekti. Beni alt etmeye çok yaklaşılmıştı.

“Seçim sürecinde karşı tarafta neler olduğunu ve bu kadar erkenden çıkarılmanın nasıl olacağını hayal edemiyorum. Ama babam hariç hiç kimse de bu tarafta olmanın ne demek olduğunu bilmiyor. Değerli bir eş bulmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ve o adam birkaç sert sözü kaldıramıyorsa, kesinlikle prens olamayacaktır. Bana bu konuda güvenin!” Uzanıp sanki

dedikodu ya da şakaymış gibi koluna dokundum. Bu bir silahsızlandırma yöntemi idi.

“Adaylardan bahsetmişken, umarım beni mazur görürsünüz. Gidip onlarla vakit geçirmem gerekiyor.”

Bir soru daha sormak üzere ağzını açtı ama başımı dik tutarak sırtımı döndüm. Ne yapacağımı bilemiyordum. Direkt içeceklerin başına gidemezdim, bildiğim tüm küfürleri havaya haykıramazdım ve ebeveynlerimin kollarına da koşamazdım. Halimden memnun görünmem gerekiyordu, ben de odada yürüyüp yanlarından geçerken oğlanlara gülümseyip kirpiklerimi kırıştırdım.

Bu ufak şeylerin bile sırtımlarına ya da duruşlarını değiştirmelerine neden olduğunu fark ettim. Geri çekilmektense ifadeleri yumuşadı ve bu şefkat dolu minik anların, bu sabah Erkekler Odası’nda yaşananların anısını unutturduğunu görebiliyordum. Halkla aramda geçen her şeyin de oğlanlarla olduğu gibi hızlıca kaynayabilmesini isterdim.

Sonunda aralarından birinin benimle konuşacak kadar cesur davranacağını düşünüyordum. Ve bu kişi Hale oldu.

Yanımda yürümeye başlayarak, “Demek bir çay partisindeyiz,” dedi. “Prenses en çok hangi çayı seviyor?”

Kendi fincanından bir yudum alıp utanç bir edayla gülümsedi.

Hale’in çaba göstermeden yaydığı bir sıcaklık vardı, Bayan Marlee’ninkine benziyordu ve onunla konuşmak kolaydı. O anda bana ilk yaklaşan kişi olduğuna asla tahmin edemeyeceği kadar memnun olmuştum. Şu ana değin beni iki kere kurtarmıştı.

“Ruh halime göre değişiyor. Ya da mevsime. Kışın beyaz çaydan bir tat alamıyor gibiyim. Ama siyah çay genellikle iyi geliyor.”

“Katılıyorum.” Hale orada öylece durup başını salladı.

“Bugün ben odadan çıkınca birinin ağladığını duydum. Doğru mu?”

Hale’in gözleri ardına kadar açıldı ve ılık çaldı. “Evet, Leeland’di. Kemiğini kırdı falan sandım. Onu yaklaşık bir saatte yatıştırabildik.”

“Ne oldu ki?”

“Siz! İçeri girdiniz, odada dolandınız, rastgele insanların elediniz. Sanırım hassas bir yapısı var ve siz onu gerçekten sarstınız.”

Leeland’in bir köşede tek başına durduğunu gördüm. Gerçekten bir koca arıyor olsaydım, şimdiden gitmiş olurdu. Gitmek için izin istemediğine biraz şaşırdım.

“Sanırım sözler ağzımdan istediğimden daha haşın çıktı.”

Hale bir kahkaha patlattı. “Hiç haşın davranmanıza gerek yok. Hepimiz kim olduğunuzu ve ne yapabileceğinizi biliyoruz. Buna saygı duyuyoruz.”

“Bunu kendisine ne zaman ödeme yapılacağını soran şu adama da söyle,” diye mırıldandım.

Buna karşılık bir cevap bulamadı ve ben de kendimi sohbeti duraksattığım için kötü hissettim.

İstifimi bozmamaya çalışarak, “Ee, bugünkü nedir?” diye sordum.

“Pardon?”

“Bugün kendini bana nasıl kanıtlayacaksın?”

Gülümsedi. “Bugün size kışın asla beyaz çay getirme-

yeceğime söz veriyorum.” Umutla dolmuş gibi, hoşça kal demeden ya da selam vermeden yürüyüp gitti.

Omzunun üstünden Baden bakışlarımı yakaladı. Ona karşı edindiğim ilk izlenimin yaptığımız konuşmayla hiçbir ilgisi yoktu. Onu sadece, May Teyze’nin gelecek vaat ettiğini düşündüğü tip olarak görüyordum.

Yanıma gelip gelmemek arasında kaldığını anlayabiliyordum. Bakışlarımı yere çevirdim ve kirpiklerimin arasından ona doğru baktım. Bu kısmı yaparken kendimi budala gibi hissettim ama işe yaradı ve yürümeye başladı. Aklıma röportajı yapan muhabir gelince röportajlar ve pazarlıklar için bir dünya silahsızlandırma tekniği öğretildiği halde, iş oğlanlara gelince başımın çaresine tek başıma bakmamın beklenmesinin komik olduğunu düşündüm.

Baden, benimle konuşmak için hevesliymiş gibi görünüyordu ama farklı bir taraftan başka bir tip aynı anda ikimize de el sallayarak gelince şok olduk.

Baden, “Gunner,” diyerek onu karşıladı. “Partinin keyfini çıkarıyor musun?”

“Muhteşem. Tam da Prenses Hazretlerine bu partiyi düzenlediği için teşekkür etmeye geliyordum. Küçük kardeşlerinize tanışmak bir zevkti.”

“Ah Tanrım. Ne yaptılar ki?”

Baden kahkaha attı ve Gunner gülmemeye çalıştı. “Osten feci derecede... Enerjik.”

İç çektim. “Ben, ebeveynlerimi suçluyorum. Görünen o ki dördüncü çocuğu yapana kadar bazı değerleri aktarma arzun pencereden uçup gidiyor.”

“Onu sevdim ama. Umarım buralarda takılır.”

“Söylemesi zor. Takip etmesi en zor kişi Osten. Bakıcısı bile -bu arada Osten ondan *tiksiniyor*- ona ayak uydu-ramıyor. Ya kaos yaratır ya da saklanır.”

Baden atıldı. Flört etmeye mi çalışıyordu yoksa cesur görünmeye mi merak ettim. “Bu iki ruh hali birbirinden çok farklı! Ailenizdeki herkes öyle midir?”

Ne sorduğunu biliyordum: Huzur bulmayı amaçlayan türden bir kız mıydım yoksa orta yolu bulmadan kargaşa yaratan türden miydim? “Muhakkak.”

Baden başını salladı. “Bilmem iyi oldu. Kendime bir kalkan ile dürbün alacağım.”

Lanet olsun ki kıkır kıkır güldüm. Niyetim bu değildi ama güldüm. Gardımı indirdiğim için moralimi bozmamaya çalıştım. Birkaç güzel fotoğrafa sebep olacağımı umdum. Eğilerek selam verip ortamda dolaşmaya devam ettim.

Henri’yi odanın bir ucunda gördüm, Erik de her adımda gölgesi gibiydi. Gözlerimiz buluştuğunda anında bana doğru gelmeye başladı, ağzı kulaklarına varıyordu.

“Merhaba! *Hyvää iltaa!*” Yanağımı öptü ki bu da başka biri yaptığında şok edici olurdu.

“‘İyi akşamlar,’ diyor.”

“Ah, şey... *Hiivet iila?*” diye geveleyip söylediğini tekrarlamaya çalıştım.

Erik’e döndüm. “Gerçekten ne kadar kötü oldu?”

Ses tonu nazikti ama yalan söylemeyecekti. “Söylediğim için üzgünüm ama ne anlama geldiği hakkında kesinlikle tahmin bile yürütemezdim.”

Samimi bir şekilde gülümsedim. İkisi de çok alçakgönlüydü ve Henri’nin burada ne kadar yabancılaştığını

hissettiğini hesaba katarsak, bu birçok şeyi ortaya koyuyordu.

Ben sohbete devam edemeden Josie arkamda bitti. Aceleyle, "Harika parti Eadlyn. Sen Henri'sin, değil mi? Fotoğrafını görmüştüm," dedi, onunla tokalaşmak için elini uzattı.

Henri şaşırmış olmalıydı ama yine de bu jesti karşıladı.

"Adım Josie. Eadlyn ile resmen kardeş sayılırız," deyiverdi.

"Aramızda kesinlikle kan bağı olmaması haricinde," diye ekledim.

Erik, her şeyi hızlıca ve kısık sesle Henri'ye aktarmaya çalıştı ki bu Josie'nin dikkatini dağıttı.

"Sen kimsin?" diye sordu. "Fotoğrafını gördüğümü hatırlıyorum."

"Ben, Sör Henri'nin tercümanıyım. O, sadece Fince konuşur."

Josie inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Henri'yi çekici bulduğu için yanımıza geldiğini o anda fark ettim. Kesinlikle diğerlerinden daha genç görünüyordu ve neşeli bir havası vardı ki bunun benden çok kendisine uyacağını düşünmüş olmalıydı.

"Eee," diyerek söze başladı, "o halde, yani, burada nasıl yaşıyor ki?"

Henri'ye dahi danışmadan Erik konuştu. "Prenses Hazretlerinin resmen kardeşi sayılıyorsanız, o halde eminim ki fevkalade bir eğitim görmüşsünüzdür. Yani, tabii ki Illéa ile Swendway arasında ilişkilerin eski ve güçlü olduğunu, birkaç Swendwayliyi buraya yerleşmeye çekti-

ğini, ufak topluluklar kurduğunu ve aynı şeyin orası için de geçerli olduğunu biliyorsunuzdur. Hiç de zor değil.”

Josie’ye nasıl da sözleriyle haddini bildirdiğine gülmemek için dudaklarımı sıktım.

Josie başıyla onayladı. “Ah, tabii ki. Şey...” Ne kadar çok denemeye çalışsa da zorlandı. “Müsaadenizle.”

Duyamayacağı bir mesafeye gidince, “Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Sizinle hiçbir ilgisi yok. O sadece berbat biri.”

Erik dürüstçe, “Hiç alınmadık,” dedi. Bir anlığına Henri ile Fince bir şeyler konuştu, muhtemelen az önce olanları anlatıyordu.

“Beni mazur görün. Biriyle konuşmam gerekiyor ama sizinle yemekte görüşürüz.” Onları selamlayıp geri çekilmenin bir yolunu aradım.

Az önceki röportaj beni tepetaklak etmişti ve o felaketten kurtulabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Ancak Josie’nin hiç başarısızlığa uğramadan beni sinir etme kabiliyeti vardı.

Annem’in tek başına olduğunu görünce bir parça huzur bulmayı umut ederek hızla yanına gittim. Bunun yerine içeri ilk girdiğimde Ahren’da gördüğüm öfkeli bakışın bir benzeriyle karşılandım.

Sanki yolunda gitmeyen hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek usulca, “Neden bize ne yapacağını baştan söylemedin?” diye sordu.

Cevaplarken ben de gülümsedim. “İyi olacağını düşünmüştüm. Babam da bunu yaptı.”

“Evet ama o daha ufak ölçüde ve gizlice yaptı. Sen utançlarını ön plana çıkardın. Kimse bunun için sana hayranlık beslemeyecek.”

Oflayıp pufladım. “Özür dilerim. Gerçekten. Fark etmeden oldu.”

Kolunu omzuma doladı. “Üstüne varmak istemiyorum. Çabaladığınızı biliyoruz.” Tam o anda bir fotoğraf gelip konuştüğümüz anı gösterecek bir fotoğraf çekti. Buna nasıl bir başlık atardı acaba? Seçilmişsin Seçene ders vermesiyile ilgili bir şeyler belki.

“Şimdi ben ne yapacağım?”

Odaya şöyle bir bakıp kimse duyamasın diye iki kere kontrol etti. “Sadece... Birazcık romantizmi düşün. Skandal yaratacak bir şey değil tabii, Tanrı aşkına,” diye hızla ekledi. “Ama senin âşık olduğunu izlemek... İşte insanların görmek istediği bu.”

“Bunun olmasını *sağlayamam*. Yapamam...”

Babam, “America canım,” diye seslendi. Görünüşe göre Osten üstüne bir şey dökmüştü ve annem de onu götürmek için koşuşturdu.

Olan biten neyse, Osten’ın odadan çıkmak için bilerek yaptığına bahse girerdim.

Odayı gözlerimle tararken çaktırmamaya çalışarak orada bir başıma durdum. Çok fazla yabancı vardı. Çok fazla göz izliyor ve performans sergilememi bekliyordu. Seçimin dört saat kadar önce bitmiş olmasını isterdim. Derin bir nefes aldım. Üç ay, özgürlüğümü satın alacaktı. Bunu yapabiliyordim. Yapmak zorundaydım.

Kimle konuşmam gerektiğini bilerek odada ihtiyatla ilerledim. Onu bulduğum anda yaklaşıp kulağına konuştum.

“Odama gel. Tam sekizde. Kimseye söyleme.”

12. Bölüm

Kapıya vurulmasını beklerken volta attım. Kile, gerçekten de bu görevde güvenebileceğim tek insandı, ondan istemeye gönlüm olmasa da. Bir anlaşma yapmak üzereydim ama ona ne sunabileceğimden henüz emin değildim. Kendince fikirleri olacağına güveniyordum.

Kapıya usulca vurulunca neredeyse ima edilen soruyu duyabildim: *Benim burada ne işim var?*

Kapıyı çekerek açtım ve orada, tam vaktinde Kile duruyordu.

Absürt bir şekilde selam vererek, “Prenses Hazretleri,” dedi. “Sizi havalara uçurmak için geldim.”

“Aman ne komik. İçeri gir.”

Kile içeri girip raflarımı inceledi. “En son odana girdiğimde tahta midillilerden oluşan bir koleksiyonun vardı.”

“Bunu aştım.”

“Ama patronluk taslayan bir tiran olmayı aşamadın mı?”

“Yok. Tıpkı senin katlanılamaz bir kitap kurdu olmayı aşamadığın gibi.”

“Çıktığın tüm erkeklerin kalbini böyle mi kazanıyorsun?”

Sırıttım. “Aşağı yukarı. Otur. Sana bir teklifim var.”

Getirttiğim şarabı gördü ve kendine bir kadeh doldurmakta gecikmedi. “Biraz ister misin?”

İç çektim. “Lütfen. İkimizin de ihtiyacı olacak.”

Duraksayıp devam etmeden önce bana baktı. “Şimdi gerildim işte. Ne istiyorsun?”

Kadehimi alıp bunu ona nasıl açıklamak istediğimi hatırlamaya çalıştım. “Beni tanıyorsun Kile. Beni tüm hayatın boyunca tanıdın.”

“Doğru. İşin aslına bakılırsa, daha dün altında sadece bezle koşuşturup durduğunu hayal meyal hatırladığımı düşünüyordum. Güzel bir manzaraydı.”

Gözlerimi devirip gülmemeye çalıştım. “Her neyse. Sen, bir raddeye kadar kişiliğimi, kameralar olmadan kim olduğumu anlıyorsun.”

Bir yudum alıp söylediklerimi düşündü. “Bence seni kameralar varken de anlıyorum ama lütfen devam et.”

Bunu, beni tüm büyüme aşamalarında, kamera önündeyken ve değilken nasıl gördüğünü düşünmemiştim. Ekrandayken indirmek zorunda olduğum bir şalter vardı ve o, bunu biliyordu. “Seçim benim fikrim değildi ama elimden gelen çabayı göstermem gereken bir şey. Sanırım şahsen de öyle yapıyorum. Ama halk benden, etrafınızdayken heyecandan yerinde duramayan küçük bir kız olmamı bekliyor ve ben, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Aptalmış gibi yapamam.”

“Aslında...”

“Sus!”

Şeytani bir gülümsemeyle şarabından bir yudum daha aldı.

“Seninle uğraşmak resmen acı veriyor. Neden çabalıyorum ki?”

“Hayır, devam et, aptalmış gibi yapmak istemiyorsun.” Kadehini bırakıp öne eğildi.

Nefes alıp tekrar kelime avına başladım. “Romantizm istiyorlar ama halk önünde o şekilde davranmaya hazırlıklı değilim, en azından biriyle gerçekten bir bağ kurmamışken. Yine de onlara bir şey vermem gerekiyor.”

Başımı eğip ona kirpiklerimin arasından şöyle bir baktım.

“Tam olarak ne?”

“Bir öpücük.”

“Bir öpücük mü?”

“Minicik bir tane. Ve sen, sorabileceğim tek kişinin çünkü gerçek olmadığını bileceksin ve işler sarpa sarma-yacak. Ve karşılığında sana bir şey vermeye hazırım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne?”

Omuz silktim. “Ne istersen aslında. Mantık çerçevesinde. Sana bir ülke falan sunamam.”

“Annemle konuşabilir misin? Buradan çıkmama yar-dım etmek için?”

“Peki, tam olarak nereye gideceksin?”

“Herhangi bir yere.” Umutsuzca iç çekti. “Annem... Ne oldu da annelere böyle delicesine bir sadakat beslemeye başladı bilmiyorum ama burasının sonsuza dek evimiz olduğunu kafasına koymuş. Buradan çıkıp o tek hızlandırılmış kursu almak için ne kadar çok çabalamam gerektiğini biliyor musun?”

“Ben seyahat etmek istiyorum, bir şeyler kurmak istiyorum, bu şeyler hakkında kitap okumaktan daha fazlasını yapmak istiyorum. Bazen bir gün bu duvarların ardında kalmanın beni öldüreceğini düşünüyorum.”

Düşünmeyerek, “Anlıyorum,” diye fısıldadım. “Mümkün kılabilirim. Fırsat çıkar çıkmaz ebeveynlerini saraydan çıkman gerektiği konusunda ikna etmeye yardım edeceğim.”

Bir anlığına duraksayıp şarabının geri kalanını dikti. “Bir öpücük mü?”

“Tek bir tane.”

“Ne zaman?”

“Bu gece. Saat dokuzda koridorda bekleyen bir fotoğrafçı olacak. Umuyorum ki iyice saklanacak çünkü orada değilmiş gibi yapmak isteyeceğim.”

Kile başıyla onayladı. “İyi. Bir öpücük.”

“Teşekkür ederim.”

Akreple yelkovanı izleyerek sessizce oturduk. Üç dakika geçtikten sonra daha fazla dayanamadım.

“Bir şeyler kurmak istiyorum da ne demek?”

Yüzüne renk geldi. “Çalıştığım konu bu. Mimari ve tasarımı. Binaları, nasıl inşa edileceğini ve bazen de nasıl özellikle güzel yapılacağını hayal etmek hoşuma gidiyor.”

“Bu... Aslında gerçekten ilgi çekici Kile.”

“Biliyorum.” Bana o babasınıninkine benzeyen çarpık gülücüklerden birini gönderdi ve bu konuda ne kadar heyecanlı olduğunu görmek eğlenceliydi. “Görmek ister misin?”

“Neyi?”

“Tasarımlarımdan bazılarını. Odamda duruyor. Eski

odamda, Seçilmiş odamda değil, yani hemen koridorun ucunda.”

“Tabii ki.” Şarabımdan son bir yudum daha alıp peşinden dışarı çıktım. Kile’la birlikte odasına giderken bir-iki muhafız dışında koridor boştu.

Kapıyı açıp ışıkları yaktı ve ben de ağzım açık kalmasın diye kendime engel oldum.

O. Resmen. Pasaklıydı!

Yatağı toplanmamıştı, bir köşeye yığılmış kıyafetler vardı ve başucu sehpası kirli tabak doluydu.

“Ne düşündüğünü biliyorum. Nasıl odasını böylesine kusursuz tutabiliyor?”

Tamamıyla tiksinişmiş gibi görünmemeye çalışarak, “Aklımdan geçenleri okudun,” dedim. En azından kötü kokmuyordu.

“Bir sene önce hizmetkârlardan odamı toplamaya bir son vermelerini istedim. Kendi başıma topluyorum. Ama Seçim beni biraz hazırlıksız yakaladı, ben de olduğu gibi bıraktım işte.”

Nesneleri yatağının altına tekmelemeye ve elinin ulaşabildiği şeyleri biraz daha dik dursun diye çekiştirmeye başladı.

“Neden temizlemelerine izin vermiyorsun?”

“Ben, yetişkin bir adamım. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Bunu bana laf sokmak için söylediğini sanmıyordum ama yine de canımı yaktı.

“Neyse, burası çalışma alanım.”

Odanın en uç köşesinde duvarlar gökdelenlerden tutun da toprak evlere kadar her şeyi gösteren fotoğraflar ve

afişlerle kaplıydı. Masası çizdiği taslaklarla ve tahta parçaları ile ince metal şeritlerden yaptığı modellerle dolup taşıyordu.

Yükselirken hafifçe kıvrılan bir yapıya nazikçe dokunarak, “Tüm bunları sen mi yaptın?” diye sordum.

“Evet. Konsept, tasarım. Bir gün gerçek binalar yaratmaya can atıyorum. Çalışıyorum ama ellerimi bir şeylerin üzerine değıdirmeden ancak bu kadarını öğrenebilirim, anlarsın ya?”

“Kile...” Her şeye sindirerek baktım: Renkler ve çizgiler, her birine harcanan vakit ve düşünce. “Bu muhteşem.”

“Kafama göre takılıyorum işte.”

“Hayır, bunu yapma. Olduğundan daha önemsizmiş gibi gösterme. Ben asla böyle bir şey yapamazdım.”

“Eminim ki yapardın.” Gidip T şeklinde bir cetvel çıkardı ve daha önceden çalışmaya başladığı bir şeyin üzerine koydu. “Bak, sadece çizgilere bakmak ve matematiksel hesabı yapmakla ilgili.”

“Aaah, daha fazla matematik işte. Ben zaten yeteri kadar yapıyorum.”

Kahkaha attı. “Ama bu eğlenceli matematik.”

“Eğlenceli matematik bir oksimorondur.¹”

Kile ile birlikte koltuğa geçtik ve en sevdiği mimarların birkaç kitabını karıştırıp tarzlarını inceledik. Bazıları etraflarını çevreleyen alanla işbirliği içinde çalışırken, diğerlerinin bu alana karşı çalıştıklarıyla özellikle ilgileniyor gibi görünüyordu. Neredeyse her sayfanın ardından, “Yani, şuna bir baksana!” diyordu.

1 Birbiriyle çelişen veya taban tabana zıt olan iki kavramın birlikte kullanılması. (ç.n.)

Bu yönünü ancak bunca sene sonra görebildiğime inanmıyordum. Kendini dış dünyaya kapatmış, insanlara karşı soyutlanmıştı çünkü saray *onu* kapana sıkıştırmıştı. Kitapların ve iğneleyici lafların ardında meraklı, ilgi uyandıran ve bazen bayağı büyüleyici olan bir insan vardı.

Sanki bana yalan söylenmişti. Birisi köşeden fırlayıp Josie'nin de aslında bir azize olduğunu mu söyleyecekti?

Sonunda Kile saatine baktı. "Dokuzu on geçiyor."

"Ah. Gitmeliyiz o halde." Ama kalkmak istemiyordum. Kile'in dağınık odası, hayatımda bulunduğum en rahat yerlerden biriydi.

"Evet." Kile, kitabı kapadı ve rafa kaldırdı. O köşe odanın geri kalanı gibi darmadağınık olsa da ne kadar dikkatle yaklaştığını görebiliyordum.

Onu kapının yanında bekledim, aniden gerilmiştim.

"İşte," diyerek elini uzattı. "Bir randevunun sonuna geldik, değil mi?"

Elimi, elinin üstüne koydum. "Teşekkürler. Bana çalışmalarını gösterdiğin ve bunu yaptığın için. Söz veriyorum ki karşılığını ödeyeceğim."

"Biliyorum."

Kapıyı açıp beni koridorda yürüttü. "En son ne zaman el ele tutuştuk dersin?" Yüksek sesle düşünüyordum.

"Muhtemelen bezirgân başı falan oynarken."

"Muhtemelen."

Odama doğru giderken sessizdik. Vardığımızda Kile'a döndüm ve yutkunmasını izledim.

"Gergin misin?" diye fısıldadım.

"Yok." Gülümsedi ama aynı zamanda kıpırdanıyordu. "Yani... İyi geceler."

Kile eğildi, dudakları dudaklarımla buluştu, yerine sabitlendi. Sonra dudakları aralandı, kapandı ve tekrar aralandı. Öpücüklerin arasında tekrar başlayacağını hissederek bir nefes aldım. Başladı ve Tanrı'ya şükrettim çünkü daha önce böyle öpülmemiştim ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Oğlanlarla öpüştüğüm birkaç sefer ya vestiyerde ya bir heykelin arkasında saklanarak geçirilmiş, aceleye getirilmiş, saçma sapan anlardı. Ancak bu kez, etrafımızda nefes alacak bunca alan varken ve kimse beni kontrol etmek için gelmiyorken... Farklıydı.

Kile'a iyice sokuldum, hâlâ ona sarılıyordum ve o da boşta kalan elini kaldırıp yanağımı avuçladı. Geri çekilmeden önce dudaklarımı sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre boyunca dudaklarında tuttu.

Ve geri çekildiğinde bile burnu direkt burnumun üstünde kaldı, o kadar yakındı ki fısıldadığında şarabın nefesinde kalan kokusunu alabiliyordum.

"Sence bu kadarı yeterli miydi?"

"Ben... Şey... Bilmiyorum."

"Sırf emin olmak için."

Tekrar ağzını ağzıma yapıştırdı ve bir kez daha bu şekilde öpüleceğim için o kadar şaşkındım ki kemiklerim eriyip gitmiş gibi geldi. Parmaklarımı saçına geçirdim, onu tüm gece bu şekilde tutma isteğim beni şok etti.

Yine geri çekildi, gözlerimin içine baktı ve orada farklı bir şeyler vardı. O da bu garip sıcaklığın kollarına, göğsüne ve başına aktığını hissediyor muydu?

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Her zaman. Yani" -başını sağa sola sallayıp kendine

güldü- “ne demek istediğimi anladın.”

“İyi geceler Kile.”

“İyi geceler Eadlyn.” Geçici olarak kaldığı odaya giden merdivenlere yönelmeden önce yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

Giderken onu izledim ve kendime, gülümsememin tek sebebinin bir yerlerde gizlenen kameralar olduğunu, Kile Woodwork’ün yaptığı bir şeyden dolayı olmadığını söyledim.

13. Bölüm

“Yani, sanırım herkesin dikkatini bir süreliğine dağıtmayı başardım.” Bahçede dolaşırken Ahren’in koluna tutundum.

“Bence de öyle.” Ahren, akıl satan bir suratla bana bakınca ona vurmamak için kendimle savaştım. “Nasıldı?”

Bunu deyince gerçekten ona vurdum. “Seni domuz! Bir leydi asla anlatmaz.”

“Peki, gerçek bir leydinin karanlıkta adayını öperken fotoğraflanması doğru mudur?”

Omuz silktim. “Öyle ya da böyle işe yaradı.”

Kile’la ikimizin fotoğrafları yenilip yutulmuştu, tıpkı beklenildiği gibi. Halkın açlık duyduğu şeyin bu olması bana biraz garip geldi ama tatmin oldukları sürece gerçekten önemi yoktu. Öpücüğe verilen tepkiler farklı farklıydı gerçi. Bir grup gazete, tatlı olduğunu düşünüyordu ama çoğu, yarışmada birine bu kadar erkenden bir öpücük vermeye gönüllü olmamdan hoşnut değildi.

Hatta dedikodu dergilerinden biri en büyük muhabirlerinden ikisiyle, böyle bir öpücük vererek yanlış mı

yapmıştım yoksa Kile'ı doğduğumdan beri tanıdığım için tatlı bir hareket miydi diye bir tartışma düzenlemişti. Umursamamaya çalıştım. Yakında konuşacak başka şeyler olacaktı.

Ahren'a dönerek, "Birkaç sayfa karıştırdım," dedim. "Post-kast ayrımcılığıyla ilgili tek bir rapor bile yoktu."

"Peki, bugünkü planların ne? Yine oğlanları ağlatacak mısın?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece biri ağladı. Ayrıca bilmiyorum. Belki bugün onları ziyaret etmem."

Ahren, bizi yeni bir patikaya götürürken, "Hayır," diye patladı. "Yani, Eadlyn bu işi yapman için saçından tutup sürüklemem gerekirse sürüklerim ama gerçekten Seçim'e dahil olman gerekiyor."

Kolumu kolundan çektim. "İçimden bir ses, babamın zamanında bu kadar zorluk çekmesinin mümkün olmadığını söyleyip duruyor."

"Sordun mu?"

"Hayır ve sorabileceğimi de sanmıyorum. Annemle birlikte bana faydası dokunur diye birçok detayı anlattılar. Bir sebeple bazı şeyleri kendilerine sakladıklarını hissediyorum ve sormak kabalıkmiş gibi geliyor. Ayrıca, bu duruma düşen iki insanın tam olarak aynı şekilde baş edeceğini sanmıyorum ve babam annemden başka birini önemseyip de bunu gerçekten öğrenmek istemiyorum."

"Tuhaf bir düşünce mi?" Yakınlardaki taş banka oturdu. "Başka bir kadın annemiz olabilirdi!"

Yanına oturup, "Hayır," diyerek karşı çıktım. "Biz sırf onlar birbirlerini buldular diye varız. Diğer bir kombinasyon bizi üretmezdi."

“Kafamı karıştırıyorsun Eady.”

“Üzgünüm. Bu durum beni çileden çıkarıyor.” Parmagımı taşın üstünde gezdirdim. “Yani, neden bu konseptin ilgi çekici gelebileceğini anlıyorum. Dışarılarda bir yerlerde bana mükemmel derecede uyumlu eşimin beni beklemesi ve şans eseri onun adını çekip delicesine âşık olmak. Ama bir de ödül atı olma hissi, her zamankinden daha fazla yargılanmam var. Ve tüm bu oğlanlara baktığımda, genellikle karşılaştığım insanlardan ayrışık duruyorlar ve bunun hoşuma gittiğini sanmıyorum. Tüm olan biten beni huzursuz ediyor.”

Ahren bir süreliğine sessiz kalınca sözlerini dikkatlice seçtiğini anlayabildim ki bu gerilmeme neden oldu.

İkizlere özel bir durum muydu yoksa Ahren’la bana mı emin değildim ama farklı fikirleri savunduğumuzda neredeyse elle tutulur bir düzeyde oluyordu. Sanki aramızda bir paket lastiği geriliyordu.

“Dinle Eady, bulmak için yanlış bir yol olabilir ama bence hayatında birilerinin olması senin için iyi bir şey. Uzun süredir Camille’le birlikteyim ve her şey yarın bitse bile onun sayesinde daha iyi bir insan olurum. Birinin kalbinin en nadide köşelerine girmesine izin vermediğin sürece kendin hakkında öğrenemeyeceğin şeyler var.”

“Siz bunu nasıl başarıyorsunuz ki? Neredeyse tüm vaktinizi birbirinizden ayrı geçiriyorsunuz.”

Sırıttı. “O, benim ruh eşim. Bunu biliyorum.”

Ayakkabılarımı inceleyerek, “Gerçekten ruh eşi diye bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Hayatın boyunca sadece kraliyet aileleriyle tanıştığın için bir Fransız prensesi ile de tanışmış oldun ve ondan herkesten daha

çok hoşlanıyorsun. Gerçek ruh eşin şu anda bir inek sağıyor olabilir ve bunu asla bilemezsin.”

“Onu hep hor görüyorsun.” Ses tonu, görülmez lastiğin tekrar gerilmesine neden oldu.

“Ben, sadece olasılıkları tartışıyorum.”

“Bu arada önünde onlarca seçenek var ve sen onlara bakmayı reddediyorsun.”

Homurdandım. “Seni babam mı görevlendirdi?”

“Hayır! Bu konuda açık fikirli olmalısın. Ülkedeki en münzevi insanlardan birisin ama bu demek değil ki duvarların hep önünde yükselsin. Hayatında en azından bir defa romantik bir ilişkiyi deneyimlemelisin.”

“Hey! Ben zaten romantik ilişkileri deneyimledim!”

Hararetle, “Gazetedeki tek bir fotoğrafa ilişki denemez,” dedi. “Paris’teki Noel Balosu’nda Leron Troyes’yla oynamaya da.”

Ağzım açık kaldı. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Herkes biliyor.”

“Annemle babam bile mi?”

“Babam bilmiyor. Eh, annem ona demediyse çünkü bence demiştir.”

Yüzümü ellerimin arasına gömüp utancımı ortaya koyan tiz bir ses çıkardım.

“Tek demek istediğim, bunun senin için iyi olabileceği.”

Bu cümle, vücudumdaki tüm utancı alıp yerine öfke bıraktı.

“Herkes bunu deyip duruyor: Benim için iyi olabilirmiş. Ne anlama geliyor ki bu? Zekiyim, güzelim ve güçlüyüm. Kurtarılmam gerekmiyor.”

Ahren omuz silkti. “Belki öyle. Ama bunun onlar için

de geçerli olup olmadığını asla bilemezsin.”

Çimenlere bakıp dediğini düşündüm. Başımı sağa sola salladım. “Ne yapıyorsun Ahren? Bu ani değişiminin sebebi ne? Benim tarafımda olduğunu sanıyordum.”

Gözlerinde bir anlığına bir parıltı gördüm ama hemen yok edip kolunu omzuma doladı. “Öyleyim zaten Eadlyn. Sen, annem ve Camille, hayatımdaki en önemli kadınlarısınız. Yani, lütfen bazen ne kadar mutlu olduğunu merak ettiğimi söylediğimde beni anla.”

“Mutluyum Ahren. Ben, prensesim. Her şeyim var.”

“Rahatlığı neşeyle karıştırdığını düşünüyorum.”

Sözleri bana bir nebze annemle geçenlerde yaptığım konuşmayı hatırlattı.

Ahren kolumu okşayıp ayağa kalktı, takım elbisesini düzeltti. “Kaden’a, Fransızca ödevinde yardım etmeye söz verdim. Bunu bir düşün, olur mu? Belki de yanıliyorumdur. Kesinlikle ilk kez yanıliyor sayılmam.” Birbirimize gülümsedik.

Başımınla onayladım. “Düşüneceğim.”

Bana göz kırptı. “Biriyle buluş falan. Kendine bir hayat kurman lazım.”

Vaktimi ziyan ettiğimden endişelenerek Erkekler Odası’nın kapısının başında dikildim. Ahren’la yaptığım konuşmadan sonra gerçekten direkt ofise gitmeliydim. Dü-rüst olmak gerekirse, kâğıt karıştırmanın her zamanki monotonluğuna geri dönmeye can atıyordum. Ancak ke-limeleri, herkesinkinden fazla, beni en azından denemeli miyim diye düşündürdü. Ve bu kameralar için planladığım yalandan deneme değil, samimi çaba olacaktı.

Kendime sonunda zaten onlarla randevulaşmam gerekeceğini söyledim. Yapmam gerekenin alt limiti buydu. Birilerini seçtiğim anlamına gelmezdi; sadece babama verdiğim sözü tutacak ve halkın beklediğini yapacaktım.

İç çekerek zarfı uşağa verdim. "Pekâlâ, götür."

Gitmeden önce başıyla selam verdi ve ben de dışarıda bekledim.

Bir daha Erkekler Odası'na dalmamaya karar vermiştim. Seçilmişlerin temkinli olmasını istiyordum ama herkesin ara sıra bir mola ihtiyacı olurdu. Bunu ben herkesten daha iyi biliyordum.

Bir dakika sonra uşak geri döndü, Hale dışarı çıkarırken kapıyı tuttu. O yaklaştığı sırada aklımdan iki şey geçti. Bir, Kile'm ne düşüneceğini merak ettim ki bu belbelle garipti. İki, Hale'in hâlâ beni çözemediği aşıkardı çünkü elli santim kadar yaklaşıp başıyla selam verirken çok dikkatliydi. "Prenses Hazretleri."

Ellerimi önümde kavuşturdum. "Bana Eadlyn diyebilirsin."

Gözlerinde bir tebessüm parıltısı oluştu. "Eadlyn."

Dünyada hiç kimse senin kadar kudretli değil.

"Akşam yemeğinden sonra tatlı için bana eşlik eder misin diye merak ediyordum."

"Sadece sen ve ben mi?"

İç çektim. "Davet etmek istediğin başka biri mi vardı? Senin de bir tercümana mı ihtiyacın var?"

"Hayır, hayır!" dedi, gerçek bir tebessüm yüzüne yayıldı. "Ben sadece... Çok hoş bir sürprizle karşılaştım sanırım."

"Ah." Böyle tatlı bir söze rezil bir karşılıktı ama sadece hazırlıklı değildim.

Hale orada öylece dikildi, ellerini ceplerine tıkmıştı, gözleri parlıyordu ve eve göndereceğim bir diğer kişi olduğunu düşünmek zordu.

“Şey, neyse, odana yemekten yirmi dakika sonra gelirim ve üst kattaki oturma odalarından birine gideriz.”

“Kulağa harika geliyor. Akşama görüşürüz.”

Yürümeye başladım. “Akşama görüşürüz.”

Artık dört gözle beklediğimden biraz huzursuz olmuştum. Hevesi sevimli sayılırdı. Ancak Seçim’in beni fetretmeye başladığı hissinden daha beter olan, ona tekrar dönüp baktığımı yakaladığında Hale’in yüzünde beliren muzaffer ifadeydi.

14. Bölüm

Akşam yemeğiyle tatlı arasında elbise değiştirsem garip olur muydu? O kıyafetlerini değiştirecek miydi? Son birkaç gündür taç takıyordum ama randevuda takmam yakışık almaz mıydı?

Randevuda.

Bu benim rahatlık çemberimi büsbütün aşıyordu. Kendimi incinmeye açık hissediyordum ki bunu anlayamıyordum. Birçok genç adamla etkileşime girmiştim. O Noel partisinde Leron'la harikulade vakit geçirmiştim ve Jamison Akers, bir piknikteyken ağacın arkasında saklandığımızda beni dudaktan dudağa çilekle beslemişti. Kile'la dün geceyi atlatmıştım, gerçi bunun gerçek bir randevu ile uzaktan yakından alakası yoktu.

Otuz beş Seçilmiş adayın hepsiyle tanışmış ve her dakikasında dimdik durmuştum. Tüm bir ülkeyi yönetmeye yardım ettiğimden bahsetmiyordum bile. Neden bir gençle randevuya çıkacağım için bu kadar kaygılanıyordum?

Karar verdim, evet, üstümü değiştirecektim ve arkası

önünden daha uzun olan sarı bir elbise giyerek lacivert bir kemerle kombinledim, böylece bahçe-partisine-hazırım demek yerine daha çok haydi-dışarı-çıkalım der gibi oldu. Ve taç takmadım. Bunu neden düşünmüştüm ki?

Aynadaki aksime şöyle bir bakıp kendime *onun beni kazanmaya çalıştığını* söyledim, diğer türlüğü değil.

Kapıya vurulunca yerimden sıçradım. Hâlâ beş dakikam vardı! Üstelik benim ona gitmem gerekiyordu! Tüm hazırlık stratejimi mahvediyordu ve bu nedenle gerekirse onu geri gönderip en baştan başlayabilirdim.

Cevap beklemeden May Teyze kafasını içeri uzattı, annem de hemen arkasından gülümsüyordu.

"May Teyze!" Koşup ona sarıldım. "Ne yapıyorsun burada?"

"Biraz ekstra desteğin faydalı olacağını düşündüm, bu nedenle geri döndüm."

Annem de gülümseyerek, "Ve ben de her şeyi hali hazırda olduğundan daha da garip bir hale sokmak için buradayım," diyerek beni temin etti.

Gergin bir kahkaha attım. "Buna alışkın değilim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

May Teyze tek kaşını kaldırdı. "Gazetelere bakılırsa, gayet iyi durumdasın."

Kızardım. "O farklıydı. Gerçek bir randevu değildi. Hiçbir anlamı yoktu."

"Ama bunun var yani?" diye sordu, sesi nazikti.

Omuz silktim. "Aynı değil."

Annem, saçımı geriye atıp, "Herkesin bunu söylediğini biliyorum," diyerek söze başladı, "ama sana verebileceğim en iyi öğüt de bu: Kendin ol."

Demesi kolaydı. Çünkü ben gerçekte kimdim? İkiz kardeşlerden biri. Bir tahtın vârisi. Dünyadaki en güçlü insanlardan biri. Ülkenin en büyük dikkat dağıtıcısı.

Asla sadece bir kız evlat değildim. Asla sadece bir kız değildim.

“Sakin çok ciddiye alma.” May Teyze aynada kendi saçını düzelttikten sonra bana döndü. “Tadını çıkarmalısın.”

Başımınla onayladım.

Annem, “Doğru bir noktaya temas etti,” diyerek ona katıldı. “Bugün birini seçmeni istiyor değiliz. Burada vaktin var, yani yeni insanlarla tanışmanın keyfini çıkar. Tanrı biliyor ki bu senin için nadir bir durum.”

“Doğru. Sadece garip geliyor. Onunla yalnız kalacağım ve sonra diğer tüm erkeklere anlatacak ve sonra televizyonda bundan bahsetmemiz gerekecek.”

Annem, “Kulağa olduğundan daha güç geliyor. Genellikle eğlencelidir,” diyerek ısrar etti.

Genç kızlık halini hayal etmeye çalıştım, kızarıyor ve babamla çıktığı randevulardan bahsediyordu. “Yani, sen umursamadın mı?”

Dudaklarını sıkıp düşünürken tavanı inceledi. “Eh, başlarda daha zordu. Dikkatin odağı olmaktan çok çekiniyordum. Ama sen bu konuda fevkaladesin, yani bunu da hakkında röportaj yapılan diğer bir parti ya da etkinlik gibi düşün.”

May, ona baktı. “Pek Minnet Bayramı sonrası konuşması gibi olmayacak,” diye belirttikten sonra bana döndü, “ama annen, spot ışıklarının altında daha iyi olduğun konusunda haklı. Senin yaşındayken o utanç vericiydi.”

"Teşekkürler May." Annem gözlerini devirdi.

"Ne demek."

Kıkırdayıp kısa bir anlığına keşke tek bir kız kardeşim olsaydı dedim. Annemin ablası Kenna Teyze, bir sene önce kalp yetmezliğinden ölmüştü. James Amca, basit bir adamdı, bu nedenle birkaç kere teklif edilmesine rağmen Astra ile Leo'yu sarayda büyütmek istemedi. Teması kesmedik tabii ki ama Astra ile çok farklı kızlardık. Yine de Kenna öldükten sonra annemin bir hafta boyunca May ile Büyükanne Singer'ın ellerini tutarak yatakta kaldığını çok net hatırlıyordum. Ablasını kaybetmenin annem için bir parçasını kaybetmek gibi mi olduğunu çok sık düşünürdüm. Ahren'a bir şey olsaydı, bana öyle geleceğini biliyordum.

May Teyze, dirseğiyle annemi dürtünce birlikte gü-lümsediler. Asla önemli bir şey için kavga etmezlerdi ve ikisi endişelerimi dindirmişti.

Haklıydılar. Bu, hiçbir şeydi.

Annem, "Harika bir iş çıkaracaksın," dedi. "Nasıl başarısız olunacağını bilmezsin sen." Bana göz kırpınca sırtımı dikleştirdiğimi fark ettim.

Saate baktım. "Gitmem gerek. Geldiğiniz için teşekkürler," dedim, May Teyze'nin elini tuttum.

"Sorun değil." Kapıda ona sarıldıktan sonra alt kata yöneldim.

Hale'in odasına vardığımda kapıya vurmadan önce durup derin bir nefes aldım. Kapıya o baktı, uşağı değil ve beni gördüğü için heyecanlanmış gibiydi.

"Müthiş görünüyorsunuz," dedi.

Karakterime nazaran gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedim. "Sen de öyle."

O da üstünü değiştirmişti ki bu beni büyük ölçüde rahatlattı ve kendine yaptığı şeyler hoşuma gitti. Kravatı yoktu ve en üst düğmesi açıktı. Bununla yeleği arasında o... Eh, sevimli görünüyordu.

Hale, ellerini ceplerine soktu. "Ee, nereye gidiyoruz?"

Koridoru işaret ettim. "Buradan gidip dördüncü kata."

Birkaç kere sallandıktan sonra çekinerek kolunu uzattı. "Yola önderlik et."

"Pekâlâ," diye söze başlarken merdivene doğru yürüdük. "Temel bilgilere sahibim. Hale Garner, on dokuz yaşında, Belcourt'tan. Ama bu katılım formları biraz kuru, yani hikâyen ne?"

Güldü. "Eh, ben de ailemdeki en büyük çocuğum."

"Sahi mi?"

"Evet. Üç erkek."

"Aaah, annene üzüldüm."

Gülümsedi. "Eh, o pek sorun etmiyor. Ona babamı hatırlatıyoruz, yani içimizden biri çok gürültü yapsa ya da onun gülebileceği türden bir şeye gülse iç çekip tıpkı onun gibi olduğumuzu söylüyor."

Sormaya korkuyordum ama net olmak istedim. Durumun bu olduğundan şüpheliydim ama, "Annenle baban ayrı mı?" diye sordum.

"Hayır. Vefat etti."

"Üzgünüm," dedim, dolaylı yoldan da olsa anısına saygısızlık yaptığım için kahroldum.

"Sorun değil. Söylenmeden bilebileceğin türden şeyler değil."

"Ne zaman öldüğünü sorabilir miyim?"

"Yedi sene önce. Kulağa tuhaf geleceğini biliyorum

ama bazen en küçük kardeşimi kıskanıyorum. Beau, bu olay olduğunda altı yaşındaydı ve babamı hatırlıyor ama benim gibi değil, anlarsın ya? Bazen keşke özleyeceğim bu kadar çok şey olmasaydı diyorum.”

“İddiaya girerim ki o da tam aksi sebeple seni kıskanıyordur.”

Bana üzgün bir tebessüm gönderdi. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

Ana merdivenden çıkarken adımlarımıza odaklandık. Dördüncü kata vardığımızda tekrar konuşmaya başladım.

“Annen ne iş yapıyor?”

Hale yutkundu. “Şu anda yerel bir üniversitede sekreter olarak çalışıyor. O... Eh, iyi bir işte çalışması zor olmuştu ama bu işi hoşuna gidiyor ve uzun süredir de çalışıyor. Cümleye ‘şu anda’ diyerek başladığımı fark ettim çünkü sürekli iş değiştirmesine alışkındım ama bir süredir değiştirmedir.”

“Tanıştığımızda dediğim gibi babam İki’ydi. Sporcuydu. Dizinden ameliyat oldu ama kan pıhtılaşması oldu ve kalbine kadar sıçradı. Annem hayatı boyunca hiç çalışmamıştı; ebeveynleri ile babam arasında geçimi sağlanmıştı. Onu kaybettikten sonra, iyi yapabildiğim tek şey bir basketbolcunun karısı olmaktı dedi.”

“Ah, hayır.”

“Evet.”

Oturma odasına vardığımızda minnet doluydum. Babam bunu nasıl becermişti? Tüm o kızların arasında dolanarak eşini bulmak için onları nasıl sınamıştı? Tek bir kişiyi tanımaya çalışmak bile bezdiriciydi ve daha ilk randevumuzun ilk beş dakikası bile bitmemişti.

Hale, dekora hayran kalarak, "Vay," diye fısıldadı.

Sarayın ön cephesinin dördüncü katındaki oturma odalarından duvarların ötesi bir nebze görülebiliyordu. Gece vakti Angeles, çok güzel bir parıltı yayıyordu ve gerçekten görebilmemiz için odanın ışıklarının kısılmasını istemiştim.

Odanın ortasında üzerinde çeşitli pastaların olduğu ufak bir masa vardı ve bir köşede de tatlıyla içilecek şarap duruyordu. Daha önce hiç romantik bir gece için düzenleme yapmayı denememiştim ama sanırım ilk denememde iyi bir iş çıkarmıştım.

Hale, masada karşıma oturmadan önce sandalyemi çekti.

Onlarca minik pastayı işaret ederek, "Ne sevdiğini bilmiyordum, ben de birçok çeşit yaptırdım. Bunlar belli ki çikolatalı," dedim. "Sonra limonlu, vanilyalı ve tarçınlı."

Hale ikramlardan oluşan önümüzdeki yığına, sanki ona devasa bir şey sunmuşum gibi baktı. "Dinle, kaba olmak istemiyorum," dedi, "ama istediğin bir şey varsa şimdi kapmalısın çünkü büyük olasılıkla bunları yok edeceğim."

Kahkahayı bastım. "Buyur."

Çikolatalı pastalardan birini kapıp hepsini ağzına attı. "Hımmmm."

"Tarçınlıyı dene. Hayatını değiştirecek."

Bir süreliğine yemeye devam ettik ve bir gecelik bu kadarının yeterli olacağını düşündüm. Çok güvenli bir bölgeye girmiştik; saatlerce tatlılardan bahsedebilirdim! Ancak sonra hiç uyardıktan yine hayatından bahsetmeye başladı.

“İşte annem üniversitede çalışıyor ama ben kasabadaki bir terzinin yanında çalışıyorum.”

“Ah?”

“Evet. Kıyafetlerle çok ilgiliyim. Eh, şimdi öyleyim en azından. Babam öldükten hemen sonra yeni şeyler edinmek zordu, ben de kardeşlerimin gömleklerindeki yırtıkları gizlemeyi ve onlar büyüdüğüce pay bırakmayı öğrendim. Sonra annemin biraz para kazanabilmek için satmayı umduğu bir yığın elbisesi vardı ve ben de iki parçayı alıp kombinleyerek ona yeni bir şey yaptım. Mükemmel değildi ama bu konuda muhtemelen bir işe girebilecek kadar iyiydim.

“Böylece birçok şey okudum ve Lawrence’ın -kendisi patronum olur- yaptığı şeyleri öğrendim. Ara sıra projeleri kendi başıma yürütmeme izin veriyor. Sanırım bundan sonra da bu işi yapacağım.”

Sırıttım. “Sen kesinlikle gruptaki en derli toplu görünen adamlardan birisin.”

Utanarak gülümsedi. “Elinde çok fazla şey olduğunda kolay. Uşağım harika biri, bu nedenle her şeyin üzerime kusursuz oturmasına yardım etti. Tüm kombinlerimi onayladığını sanmıyorum ama bir beyefendi gibi görünürken aynı zamanda da kendim gibi görünmek istiyorum, kulağa mantıklı geliyorsa şayet.”

Bir parça pastayı yutarken hevesle başımı salladım. “Prensesken kotları bu kadar çok sevmenin insanı nasıl zorladığını biliyor musun?”

Güldü. “Ama sen dengeyi çok iyi tutturuyorsun! Yani, senin kıyafetlerini her dergiye yapıştırıyorlar, birçoğunu gördüm. Tarzın gayet kendine has.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Cesaretim yerine gelmişti. Bugünlerde ağır eleştiri yapıyordun ve bir parça övgü çölde su gibiydi.

“Kesinlikle!” diye patladı. “Yani, bir prenses gibi giyiniyorsun ama tam olarak da öyle değil. Tamamı kızlardan oluşan bir mafyanın lideri olsaydın hiç şaşırırmazdım.”

Masanın her yerine şarap fışkırttım ki bu da Hale’in kahkahayı patlatmasına neden oldu.

“Çok özür dilerim!” Yanaklarımın yandığını hissettim. “Annem bunu görseydi, berbat bir nutuk çekerdin.”

Hale gözlerindeki yaşları silip eğildi. “Sana gerçekten nutuk çekiyorlar mı? Yani, sen resmen ülkeyi yönetmiyor musun?”

Omuz silktim. “Pek sayılmaz. İşin çoğunu babam yapıyor. Ben sadece ona gölge oluyorum.”

“Ama bu noktada bu sadece bir formalite, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” Sözlerim niyet ettiğimden daha sert çıkmış olmalıydı çünkü gözlerindeki gülücük anında yok oldu.

“Ona hakaret etmeye falan çalışmıyorum ama çoğu kişi yorgun görüldüğünü söylüyor. Sürekli bazı insanların tahta yükseleceğin zaman hakkında tahminler yürüttüğünü duyuyorum.”

Gözlerimi aşağıya çevirdim. İnsanlar gerçekten babamın yorgun olduğundan mı bahsediyorlardı?

Hale, tekrar dikkatimi çekerek, “Hey,” dedi. “Gerçekten üzgünüm. Sadece konuşmaya çalışıyordum. Seni üzmemek istemedim.”

Başımı sağa sola salladım. “Hayır, sorun sende değil. Bana ne oldu bilemiyorum. Belki de aklıma bunları ba-

bam olmadan yapmak geldiğindendir.”

“Krala ‘baba’ dediğini duymak çok komik.”

“Ama o babam!” Tekrar kendimi gülümserken duydum. Hale’in konuşma şekli her şeyi daha sakın, daha canlı kılıyordu. Bu hoşuma gitti.

“Biliyorum, biliyorum. Pekâlâ, sana geri dönelim. Dünyadaki en güçlü kadın olmak bir yana, eğlenmek için ne yapıyorsun?”

Ne kadar sırtıttığımı görmesin diye bir parça pasta daha yedim. “Benim de modayla çok yakından ilgilenmem seni şaşırtabilir de şaşırtmayabilir de.”

Dalga geçer gibi, “Ah, sahiden mi?” diye karşılık verdi.

“Çizim yapıyorum. Hem de çok. Ebeveynlerimin sevdikleri şeylerde de kendimi denedim. Fotoğrafçılık hakkında biraz bilgim var ve biraz da piyano çalabiliyorum. Ama hep karalama defterime geri dönerim.”

Gülümsediğimi biliyordum. Kuru boyalarla karalanmış o sayfalar dünyadaki en güvenli alanlarımdan biriydi.

“Görebilir miyim?”

“Ne?” Bileklerimi üst üste atıp biraz daha dik oturdum.

“Çizimlerini. Bir ara görebilir miyim?”

Kimse çizimlerimi görmemişti. Dikiş aşamasının bir parçası olamayacağım için sadece mecbur kaldığım anlarda tasarımlarımı hizmetçilerime gösterirdim. Ancak bir tanesini paylaşıyorsam, bir düzinesi de saklıyordum, asla giyemeyeceğimi bildiğim şeylere aitti. O parçaları düşündüm, her biri kafamda ya da kâğıtta korunmuştu, sanki sır olarak saklamak sahip olmamın tek yoluydu.

Ani sessizliğimi ya da neden sandalyenin kollarına sıkıca tutunduğumu anlayamadığımı biliyordum. Bu so-

ruyu soran, dünyamda hoş karşılandığını düşünen Hale, bir şekilde beni görebildiğini -beni gerçekten görebildiğini- hissettirmişti ve bu hoşuma gitmemişti.

Ayağa kalkarak, "Müsaadenle," dedim. "Sanırım şarabı biraz fazla kaçırdım."

O da ayağa kalkarak, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır, lütfen kalıp keyfine bak." Elimden geldiğince hızla harekete geçtim.

"Prenses Hazretleri!"

"İyi geceler."

"Eadlyn, bekle!"

Koridorda çok daha hızlı hareket ettim, peşimden gelmediği için ne kadar rahatladığımı ifade edemezdim.

15. Bölüm

O anki halimin suçlusu olmadığıma tamamıyla inanıyordum, zerre kadar suçlu değildim. Parmağımı kime doğrultacağımı biliyordum ve onlar tüm Schreavelerdi. Annemi ve babamı, ülkeyi kontrol altına alamayıp beni zorla bu duruma düşürdükleri için suçladım ve Ahren'i da evvela bu oğlanları düşünmem gerektiği konusunda beni ikna etmeye çalıştığı için.

Kraliçe olacaktım ve bir kraliçe birçok şey olabilirdi... Ancak savunmasızlık, bu şeylerden biri değildi.

Hale'le dün akşamki görüşmem bazı şeyleri netleştirdi. Bir, Seçim hakkında yanılmıyordum. Bu şartlar altında bir eş bulmamın imkânı yoktu ve geçmişte birilerinin bulması da bana mucizevi geliyordu. Tanımadığın bir dünya insana zorla gönlünü açmak kimsenin ruhuna iyi gelmezdi.

İki, evlenseydim bile o kişiyle tutkulu, her zorluğa degecek bir aşk yaşama ihtimalim çok düşüktü. Aşk, insanın gardını indirmekten başka bir şeye yaramıyordu

ve ben buna müsamaha gösteremezdim. Zaten aileme o kadar bağılıydım ki zayıf noktam olduklarını biliyordum, özellikle de babamla Ahren'ın. Bunu kendimi gönüllü bir şekilde yaptığımı hayal bile edemiyordum.

Ahren, konuşarak beni etkileyeceğini biliyordu, onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordum. Bu nedenle randevumdan sonra herkesten çok onu boğmak istiyordum.

Hiçbir şey olmamış gibi kararlı adımlarla yürüyerek kahvaltıya indim. Kontrol hâlâ bendeydi ve bir grup salak tip dünyamı ele geçirmeyecekti. Bugünkü planım işe geri dönmekti. Son zamanlarda dikkat dağınıcı çok fazla şey olmuştu ve odaklanmaya ihtiyacım vardı. Babam, işime yardım etsin diye birilerini bulacağımdan bahsediyordu ama şu ana dek tek yaptıkları daha da zorlaştırmaktı.

Ahren'la Osten, annemin yanına oturmuştu, ben de babamla Kaden'in arasında yerimi aldım. Masanın öbür ucundan bile Osten'in lokmalarını çiğnediğini duyabiliyordum.

Kaden kaşık kaşık tahıl yerken duraksayıp, "İyi misin abla?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Biraz strese girmiş gibisin."

"Ülkeyi yönetecek olsaydın, sen de böyle görünürdün," diyerek ona takıldım.

Tamamıyla ciddileşip, "Bazen bunu düşünüyorum," dedi. "Yani, tut ki salgın bir hastalık tüm Illéa'ya yayıldı, sen, annem, babam ve Ahren hastalanıp öldünüz. O zaman başa ben geçirdim ve her şeyi tek başıma halletmem gerekirdi."

Gözümün ucuyla babamın öne uzanıp oğlunu dinledi-

ğini gördüm. “Bu pek sağlıklı bir fikir değil Kaden.”

Kaden omuz silkti. “Önceden plan yapmak her zaman iyidir.”

Çenemi elime dayadım. “Peki, Kral Kaden’ın ilk emri ne olurdu?”

“Aşı, tabii ki.”

Güldüm. “İyi tercih. Ya sonra?”

Düşündü. “Sanırım yeni insanlarla tanışmaya çalışırdım. Hasta olmayan insanlarla, böylece ne yapmamı istediklerini öğrenebilirdim. Muhtemelen orada her şey burada görüldüğünden daha farklı.”

Babam başıyla onayladı. “Çok zekice Kaden.”

“Biliyorum.” Ve Kaden yemek yemeye devam etti, hayali hükümdarlığı sona ermişti. Ne şanslıydı.

Yemeğimle oynayıp çaktırmadan babama baktım. Evet, geçen akşam yorgun görüldüğünü fark etmiştim ama bu tek seferlik bir şeydi. Tabii ki bugünlerde gözlüğe ihtiyacı oluyordu ve gözlerinin kenarlarında kahrkaha izleri vardı ama bunun anlamı bitip tükendiği değildi. Hale ne bilirdi ki?

Odaya şöyle bir göz attım. Oğlanlar kısıp sesle birbirleriyle konuşuyorlardı. Ean’ın Baden’la sohbet ettiğini gördüm. Burke kravatına bir şey dökmüştü ve gizlice temizlemeye çalışırken başarısız oluyordu. Gözlerim Hale’in üstünden geçti, o anda bana bakmadığı için mutlu oldum.

Masanın en ucunda Henri’yle Kile’i gördüm. Erik, sabırla tercüme ediyordu ve üçünün de yüz ifadesine bakılırsa, epey güzel bir sohbet dönüyordu.

İlgimi çekmişti. Bir dakikalığına ne hakkında konuştuklarını anlamaya çalıştım ama faydası olmadı. Orada

oturup gözlerimi, ellerini izleyen Kile'a diktim. Ellerinin çizim yapmak için kalemi ne kadar da iyi tuttuğunu bildiğimden, diğerlerine işaret etmesini ve çatalı tutmasını görmek komikti. Ya da -daha iyisi- bir öpücük için saçını geriye ittiğini.

Sonunda Kile baktığımı anladı ve bana hafifçe kafasını sallayıp gülümsedi. Henri de baktığımı fark etti ve sandalyesinde dönüp bana el salladı. Karşılık olarak başımı sallarken kimsenin kızardığımı fark etmemesini umdum. Henri anında dönüp Erik'e bir şeyler söyledi, o da lafı Kile'a iletti ki Kile da kaşlarını kaldırıp başını salladı. Benim hakkımda konuştuklarını biliyordum ve Kile öpücüğümüz hakkındaki bazı detayları paylaştı mı diye merak ettim.

Tamamen dehşete kapılmadan o öpücükle ilgili tüm detayları anlatacağım tek kişi May Teyze olabilirdi. O koridordaki an, yaşandığından beri birçok kez aklımdan geçmedi deseydim, yalan söylemiş olurum.

Ahren ayağa kalktı, gitmeden önce annemi yanağından öptü.

Ben de ayağa kalkarak, "Bekle Ahren, seninle konuşmam gerek," dedim.

Babam bana bakarak, "Seninle az sonra görüşelim mi tatlım?" diye sordu.

"Kısa süre içinde döneceğim. Söz."

Ahren, kolunu uzattı ve birlikte odadan çıktık. Nasıl dikkat çektiğimizi hissedebiliyordum. Bu, neredeyse her yerde peşimden gelen enerji gibiydi. Genellikle bu histen zevk alırdım.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Gülümserken konuştum. “Koridora çıkar çıkmaz sana söyleyeceğim.”

Adımları kesintiye uğradı. “A-ha.”

Köşeden döndüğümüz sırada geri çekilip omzuna bir tane patlattım.

“Aaah!”

“Dün gece bir randevum vardı, berbattı ve bunun suç-lusu sensin.”

Ahren kolunu ovuşturdu. “Ne oldu ki? Kaba mı dav-randı?”

“Hayır.”

“Yoksa...” Sesini kıstı. “Senden faydalanmaya mı çalıştı?”

“Hayır.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Terbiyesizlik mi yaptı?”

İç çektim. “Pek sayılmaz ama... Tuhaftı.”

Sabrı taşarak kollarını savurdu. “Eh, tabii ki öyle ola-cak. Onu bir daha görürsen, durum düzelir. Olay bu. Biri-ni tanımak zaman alır.”

“Onun beni tanımasını istemiyorum! Hiçbirinin beni tanımasını istemiyorum!”

Şaşıarak surat astı. “Senin hep şu dünyada ne olur-sa olsun anlayacağım tek insan olduğunu düşünürdüm. Senin de beni hep anlayacağını sanırdım. Ama âşık ol-duğum için benimle dalga geçiyorsun ve önüne birilerini bulma fırsatı çıktığında bundan nefret ediyorsun.”

Parmağımı göğsüne doğrulttum. “Bu işin benim açım-dan mantıksız olduğunu söyleyen sen değil miydin? On-ları kıvrandırdığımı görmeyi iple çekmiyor muydu? Tüm bunların bir şakadan ibaret olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum. Ve şimdi aniden Seçim’in en bü-

yük şakşakçısı oldun.”

Koridor acı verecek derecede sessizdi. Ahren’in bana karşı çıkmasını ya da en azından açıklama yapmasını bekledim.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama bence bu konu randevunu aşıyor. Neden bu kadar korktuğunu çözmen gerek.”

Dimdik durdum. “Ben Illéa’nın bir sonraki kraliçesi-yim. Hiçbir şeyden korkmam.”

Geri çekildi. “Bunu söylemeye devam et Eadlyn. Soru-nu çözecek mi görelim.”

Ahren koridorda pek uzağa gidemedi gerçi. Bu sabah Josie arkadaşlarını çağırmıştı ve yüzünü görünce hepsi resmen eridi. Birini bahçede geçirdiğim günden hatırlı-yordum ve hatırlamamın tek sebebi de bana doğru düz-gün hitap etmesiydi.

Utangaç bir şekilde gülüp başlarını eğmelerini izle-dim. Neyse ki Ahren her zaman olduğu gibi nazikti.

Kızlardan biri, “Josie, sizin edebiyat konusunda ne ka-dar etkileyici olduğunuzu söylüyordu,” dedi.

Ahren gözlerini kaçırıldı. “Abartıyor. Okumayı gerçek-ten seviyorum ve biraz da yazarlığım var ama paylaşma-ya degecek bir şey değil.”

Diğer bir kız öne çıktı. “Bunun doğru olduğundan şüp-heliyim. İddiaya girerim ki öğretmenimiz bir ara gelip bize ders vermenizden mutluluk duyacaktır. Okuduğu-muz birkaç kitap hakkındaki görüşlerinizi duymaya can atıyorum.”

Josie ellerini önünde kavuşturdu. “Ah evet, lütfen Ah-ren. Gelip bize ders vermez misin?”

Birlikte büyümelerinin getirdiği alışkanlıkla ona rahatça ilk ismiyle hitap etmesi karşısında arkadaşları kıkır kıkır güldüler.

“Korkarım ki şu anda yapacak çok fazla işim var. Belki başka bir zaman. Harika bir gün geçirmenizi dilerim leydiler.” Kibarca başıyla selam verip koridorda yürümeye devam etti ve kızlar budala gibi kıkırdamaya başlamadan önce duyamayacağı bir mesafeye varmasını bile beklemediler.

Biri, “Çok yakışıklı,” dedi, taparcasına beslediği duygular patlamak üzereydi.

Josie iç çekti. “Biliyorum. Bana karşı da çok tatlı. Geçen gün birlikte yürüyüşe çıktık ve bana tanıştığı en güzel kızlardan biri olduğumu düşündüğünü söyledi.”

Daha fazla dayanamayacaktım. Hiç yavaşlamadan aralarına daldım. “Onun için fazla küçüksün ve bir kız arkadaşı var Josie. Bu konuyu kapat.”

Ofise çıkmak için merdivene gittim. Halledilebilir, listeden kaldırabileceğim bir şey yaptığım anda kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum.

Josie, kısık sesle konuşmaya tenezzül etmeden, “Gördünüz mü,” dedi. “Size berbat biri olduğunu söylemiştim.”

16. Bölüm

İş bana kendimi daha iyi hissettirmedi. Hâlâ dün gece Hale’le yaşananlardan dolayı huzursuzdum ve ne zaman Ahren’la kavga etsek dengemi kaybettiğimi hissediyordum. Tüm gezegen yörüngeden çıkmıştı. Josie’nin gülünç yorumları da pastanın süsüydü.

Başım diğer insanların sözleri ve kendi sorularıyla dolup taşıyordu ve günün ziyan olacağından emindim.

Babam işinden başını kaldırıp, “Biliyorsun,” dedi. “Ben de ilk başlarda dikkatimi toparlayamıyordum. Küçüldükçe grupla ilgilenmek kolaylaşıyor.”

Gülümsedim. İyi, kalbimi birine kaptırdığımı düşünmesine göz yumacaktım. “Üzgünüm baba.”

“Hiç önemi yok. Bugünkü işlerini yapmamı ister misin? Öğle paydosu?”

Kâğıtlarımı düzelttim. “Hayır, böyle bir şey olmayacak. Ben yapabiliyorum.”

“Şüpheye düşmüyordum aşkım. Ben sadece...”

“Bunu yapmak için zaten işlerime çok ara verdim. Gö-

revlerimi savsaklamak istemiyorum. Böyle iyiyim.”

Amacım onu terslemek değildi.

“Pekâlâ.” Gözlüklerini düzeltip tekrar okumaya koyuldu. Ben de aynısını yapmaya çalıştım.

Ahren, moralimi bozanın randevudan fazlası olduğunu söylerken ne demek istemişti? Neden öfkeli olduğumu biliyordum. Hem ben ne zaman Camille hakkında üstüne gitmiştim ki? Tabii ki onunla pek konuşmuyordum ama bunun sebebi çok ortak yönümüz olmamasıydı. Kız hoşuma gitmiyor değildi.

Başımı sağa sola sallayıp dikkatimi kâğıtlara verdim.

Babam tekrar, “Kafanı dağıtman gerekiyorsa sorun değil,” diye öneride bulundu. “Gidip Seçilmişlerden biriyle vakit geçirebilir ve öğle yemeğinden sonra geri dönebilirsin. Ayrıca, *Rapor*’da konuşacak bir şeylerin olsun isteyeceksin.”

Hale’le randevumdan sonra kendimi nasıl çıplak hissettiğimi anlatabileceğimi düşünürken bir duygu seline kapıldım... Ya da Kile’la öpücüğümüzden sonra nasıl nutkumun tutulduğunu. Bu iki anın etrafında dönen çelişkili hisleri dengelemeye çalışmak zaten başımı döndürüyordu.

“Dün gece bir randevum vardı baba. Bu yeterli değil mi?”

Düşünürken yutkundum. “Sonunda randevuya çıktığında bizi uyarmaya başlaman gerekecek. Çekilmiş birkaç fotoğraf herkesin işine yarar. Ve bence cumaya kadar en az bir randevun daha olmalı.”

“Cidden mi?” diye mızıkçılık yaptım.

“Keyif alacağın bir şey yap. Sanki işmiş gibi davranıyorsun.”

“Çünkü öyle!” diye karşı çıkarken şüpheyle kahkahayı bastım.

“Eğlenceli olabilir Eadlyn. Bir şans tanı.” Bana gözlüklerinin üstünden baktı, sanki neredeyse meydan okuyordu.

“İyi. Bir randevu. Eline geçen sadece bu olacak yaşlı adam,” diyerek ona takıldım.

Güldü. “Yaşlı adam haklı.”

Babam memnun olarak kâğıtlarının arasına geri döndü. Bense masamın başında öylece oturup gizlice ona bakıyordum. Sık sık vücudunu esnetiyor, ensesini ovuyordu ve bugün acil bir iş olmasa da daralmış gibi elini saçında gezdiriyordu.

Hale artık bu düşünceyi kafama soktuğundan sık sık onu izleyecektim.

Bir sonraki hedefimin Baden olmasına karar verdim. Belki May Teyze’nin bildiği vardı çünkü Baden küstahlık yapmamış ya da bir şeyler saklamaya çalışır gibi davranmamıştı. Birisi çay partisinde kendisine ait olması gereken anı çaldığında olay çıkarmamıştı. Ve ona baş başa vakit geçirmek için yaklaştığımda dikkatini yine bana yöneltmişti.

Onu buluşmaya çağırdığımda Baden, “Piyano çalıyor-sun, değil mi?” diye sordu.

“Çalıyorum. Annem kadar iyi değil ama gayet yeterliyim.”

“Ben de gitar çalıyorum. Belki birlikte müzik yapabiliriz.”

Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim. Belki müzik, daha az

konusmak anlamına gelecekti ve bu kesinlikle bana uyardı. “Tabii ki. Kadınlar Odası’nı bizim için ayarlarım.”

Kuşkuyla, “Oraya girmeme izin veriliyor mu ki?” diye sordu.

“Benimle birlikteyken evet. Ve boş olmasını sağlayacağım. Saraydaki en sevdiğim piyano orada. Gitara ihtiyacın var mı?”

Sırttı. “Yok. Kendi gitarımı getirdim.”

Baden, tek elini kısacık kesilmiş saçında gezdirdi, görünüşte gayet rahattı. Ben hâlâ mesafeli ve çözülemez biri olmaya çalışıyordum ama tavrımdan rahatsız olmayan bir avuç genç olduğunun da farkındaydım; Baden da onlardan biriydi.

“Odanın şu anda boş olma olasılığı ne?” diye sordu.

Hevesle gülümsedim. “Yüksek aslında ama benim çalışmam gerek.”

Eğildi, gözleri şeytaniydi. “Ama sen zaten hep çalışmak zorunda değil misin? Eminim ki gerekirse sabahın üçüne kadar yatmazsın.”

“Doğru ama...”

“Ayrıca geri döndüğünde iş hâlâ seni bekliyor olacak.”

Ellerimi önümde kavuşturup düşündüm. “Gerçekten yapmam gereken...”

Usluca tezahürata başladı. “Boş ver, boş ver, boş ver!”

Dudaklarım, sıkarak güldüğümü belli etmemeye çalıştım. Gerçekten birilerine söylemem gerekiyordu. Kayıt altına alınmamış bir diğer randevum olacaktı... Ama belki de bunu hak etmiştim. *Gelecek hafta*, diyerek kendimle anlaştım. *Bu haftaki Rapor’dan sonra kameralar için endişelenirim.*

Pes ederek, "Git gitarını kap," dedim.

"İki dakika içinde!" Koridorda fırlayıp gitti ve ben de başımı sağa sola salladım. Herkese kolayca kandırılan biri olduğumu söylemeyeceğini umdum.

Boş olmasını dileyerek Kadınlar Odası'na yürüdüm. Bir köşede oturmuş kitap okuyan Bayan Marlee hariç yanılmıyordum.

"Prenses Hazretleri," diyerek beni selamladı. Komik şeylerden biriydi işte. Birçok insan bana böyle sesleniyordu ama annemin arkadaşları dediğinde sanki balkabağı, yumurcak ya da bebek demişler gibi geliyordu. Kafama takmıyordum ama bana hep tuhaf geliyordu.

"Annem nerede?"

Kitabını kapadı. "Migren. Onu görmeye gittim ama beni yanından gönderdi. Sesler dayanılmaz bir acı veriyormuş."

"Ah. Şu anda bir randevum var ama belki daha sonra gidip onu kontrol ederim."

Israrla, "Hayır," dedi. "Dinlenmeye ihtiyacı var ve annenle baban bir randevun olmasına sevinir."

Düşündüm. Kendini gerçekten o kadar kötü hissediyorsa, beklemek daha iyi olurdu.

"Şey, peki. Ee, bu odayı kullanmamda bir sakınca var mı? Baden'la biraz müzik yapacağız." Gözlerimi kıstım. "Herhangi bir imada bulunmuyorum bu arada."

Kıkır kıkır gülüp ayağa kalktı. "Hiç sorun değil."

Aniden, "Sana garip geliyor mu?" diye sordum. "Kile'ın da bu işin bir parçası olması? Ondan başkasıyla randevuya çıkmam yani? Senin için, bilirsin işte, sorun olur mu?"

Nasıl olduğunu anlayamıyormuş gibi başını sağa sola

sallayarak, "İkinizi her gazetenin baş sayfasında görmek epey şaşırtıcıydı," dedi. Sonra sır olarak kalmasını istiyormuş gibi yanıma yaklaştı. "Ama Seçim'den sadece annenle babanın geçmediğini unutuyorsun."

Kendimi tam bir embesil gibi hissettim. Bunu neden düşünmemiştim ki?

"Babanın herkese zaman ayırmaya çalışırken zorlandığını, iyi bir eş olacak kişiyi ararken etrafındaki herkesi memnun etmeye çalıştığını izlediğim günleri hatırlıyorum. Ve bu senin için daha zor çünkü daha büyük çaplı. Bir yandan dikkat dağıtmaya çalışırken bir yandan da tarih yazıyorsun. Zorlu olduğunu söylemek hafife almak olur."

Ağırlığın altında omuzlarım çökerken, "Doğru," diye belirttim.

"Kile'la ikinizin nasıl... Şey... O pozisyona girdiğinizi bilmiyorum ama listenin tepesine çıksaydı şaşıırırdım. Yine de sana minnettarım."

Şaşıırdım. "Niye? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın," diyerek karşı çıktı. "Annenle babana vakit kazandırırıyorsun ki bu senin ne kadar cömert olduğunu gösteriyor. Ama bana da vakit kazandırırıyorsun. Onu daha ne kadar burada tutabileceğimi bilemiyorum."

Kapıya vuruldu.

Döndüm. "Bu Baden'dır."

Tek elini omzuma koydu. "Sen olduğun yerde kal. Ben onu içeri alırım."

Bayan Marlee onun için kapıyı açtığında Baden, "Ah!" diye haykırdı.

Bayan Marlee güldü. "Endişelenme, ben de dışarı çıkıyordum. Seni bekliyor."

Baden onun arkasından bana baktı, tüm bu süre boyunca da gülümsedi. Tek başımıza kaldığımız için öyle muzaffer, öyle halinden memnundu ki.

Hemen arkamı işaret ederek, “Bu mu?” dedi.

Dönüp piyanoya baktım. “Evet. Tonlaması muhteşem ve bu odanın akustiği harika.”

Peşimden gelip koltuk labirentinden geçerken gitar kutusunun bacağına ya da bir kanepeye çarptığını duyabiliyordum.

Hiç sormadan kolçaksız bir sandalye buldu ve piyanonun yanına çekti. Parmaklarımı tuşlara yayıp hızlıca bir gam alıştırmayı yaptım.

Baden, koyu renk ve yıpranmış gitarını çevirdi. “Ne zamandır çalıyorsun?”

“Kendimi bildim bileli. Sanırım ben emeklerken annem yanına oturtuyordu ve ne yaparsa ben de tekrar ediyordum.”

“İnsanlar hep annenin müthiş bir müzisyen olduğunu söylüyor. Sanırım bir keresinde televizyonda onu dinlemiştim, bir Noel programı falan içindi.”

“Noel zamanı hep çok çalar.”

“Yılın en sevdiği kısmı mı?” diye tahminde bulundu.

“Bir anlamda evet ama bir anlamda da hayır. Ve genellikle endişeli ya da mutsuzken çalar.”

“Nasıl yani?” Bir teli gerip hazırlıklarını sona erdirdi.

“Ah, bilirsin işte,” diyerek geçiştirdim. “Özel günler strese neden olabiliyor.” Annemin anılarını, yılın aynı döneminde babasıyla ablasını kaybetmesini ortaya çıkarmak istemiyordum, babamın neredeyse canını alacak o korkunç saldırıdan bahsetmiyordum bile.

“Burada Noel zamanı mutsuz olmayı hayal bile edemiyorum. Fakir olsaydı, endişelenmesini anlayabilirdim.”

“Neden?”

Kendi kendine gülümsedi. “Çünkü senin elin boşken arkadaşlarının bir sürü hediye almasını görmek zor oluyor.”

“Ah.”

Laf arasında sosyal farklılıklarımıza gönderme yapmıştı, bana kızmamış ya da züppe dememişti ki bazıları diyebilirdi. Daha fazlasını öğrenebilmek için Baden’i inceledim. Gitar eskiydi ama sarayın sunduğu kıyafetleri giyerken finansal durumuyla ilgili bir yargıda bulunmak zordu. May Teyze’nin soyadıyla ilgili söylediklerini hatırladım.

“Üniversitedesin, değil mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Ee, şimdilik ara verdim. Profesörlerimden bazıları hoş karşılamadı ama çoğu dönemi buradayken bitirebilmem için ödevlerimi göndermeme müsaade etti.”

“Bu gerçekten etkileyici.”

Omuz silkti. “Ne istediğimi biliyorum. Bu nedenle elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya razıyım.”

Merakımı yansıtarak sııttım. “Seçim bu planın neresinde?”

“Vay, lafını esirgemiyorsun.” Yine kızmamıştı. Şaka yapıyormuşum gibi karşıladığı söylenebilirdi.

“Adil bir soru bence.” Annemin bana öğrettiği klasik parçalardan birini çalmaya başladım. Baden da şarkıyı biliyordu ve bana eşlik etti. Tellerde sesin nasıl çıkacağını hiç düşünmemiştim.

Müzik baskın gelince konuşmayı kestik. Fakat iletişi-

mi koparmadık. Gözlerimi izledi ve ben de onun parmaklarını inceledim. Annem hariç daha önce hiç kimseyle birlikte çalmamıştım ve hiç tahmin etmediğim bir şekilde kapılıp gitmiştim.

Tüm şarkıyı çalarken sadece birkaç hata yaptık. Baden, bitirdiğimiz sırada ısıltılar saçıyordu.

“Ben sadece birkaç klasiği biliyorum. Çoğu da biraz Beethoven’la Debussy.”

“Çok yeteneklisin! Bu tarz şarkıları hiç gitarla hayal etmemiştim.”

“Teşekkürler.” Sadece bir parça utanmıştı. “Soruna cevap vermek gerekirse, buraya geldim çünkü evlenmek istiyorum. Pek kimseyle çıkmadım ama bu fırsat önüme çıkınca denemeye değer diye düşündüm. Sana âşık mıyım? Eh, bugün değil. Olabilir miyim görmek istiyorum gerçi.”

Ses tonu, tamamıyla açık konuştuğuna inanmamı sağladı. Bir eş bulmaya çalışıyordu ve adını çekilişe yazdırmısaydı asla tanışabileceği biri olmayacaktım.

“Sana bir söz vermek istiyorum, senin için uygunsa,” diyerek öneride bulundu.

“Ne tür bir söz?”

Birkaç tele dokundu. “Bizimle ilgili bir söz.”

“Bana ölümsüz sadakatini sunacaksan, hâlâ çok erken.”

Baden başını sağa sola salladı. “Hayır, planladığım bu değildi.”

“O halde tamam. Dinliyorum.” Parmakları biraz tanıdık gelen bir melodiyi ortaya çıkardı, klasiklerden biri değildi ama bildiğim bir şeydi... Tam olarak hatırlayamadım.

“Senin için makul bir seçim olmadığımı öğrendiğinde diğerlerine odaklanmak için beni eve gönderirsin. Sana

vereceğim söz ise şu: Benim için doğru kişi olmadığını anlarsam, sana söyleyeceğim. Vaktimizi boşuna harcamamızı istemiyorum.”

Başımınla onayladım. “Takdirle karşılıyorum.”

Zekice, “İyi,” dedi, sonra böğürmeye başladı: *“İşte yüzü gülüyor, gülüyor, gülüyor ve uzun, uzun, uzun bacaklarıyla odaya giriyor! Eğlenmek için gözleri odayı tarıyor!”*

Sonunda çaldığı müziği anlayıp kahkahayı bastım. Banyoda itiraf etmeyeceğim kadar sık söylediğim bir Choosing Yesterday şarkısıydı.

“Alamıyorum gözlerimi yüzünden, yüzünden, yüzünden, başlayana kadar dansa, dansa, dansa! Elimde değil, bu kız bir numara!”

Piyanoda ona eşlik ettim, nakarat kısmında tüm notaları doğru düzgün çalamayacak kadar çok gülüyordum. Ama şarkıyı ikimiz de söyledik, melodiyi katletsek de umursamayacak kadar çok eğlendik.

“Ah, olamaz yaşı on yediden fazla ama tamamıyla büyümüş, anlarsın ya. Hayatımda gördüğüm en güzel şey, evet, o benim,” -BAM! BAM!- “o benim, o benim kraliçem!”

Gerçekten sadece klasik müzikte deneyimli olsam da şarkının çoğunda Baden’a ayak uydurdum.

Tezahürat yaparak, “Neden üniversiteyle uğraşıyorsun ki? Turneye çıkmam lazım,” dedim.

“Prenslük işi yürümezse, yedekteki planım da bu.” Öyle canlı, öyle sahiciydi ki. “Benimle işi kırdığın için teşekkürler.”

“Sorun değil. Gerçi işe geri dönmem gerek.”

“Tarihteki en kısa randevu buydu!” diye şikâyetini dile getirdi.

Omuz silktim. "Bu geceye kadar bekleseydin, daha fazla vaktin olurdu."

Oflayıp pufladı. "İyi. Dersimi aldım."

O gitarını kutusuna koyarken ben de tuşların üstünü kapattım. "Diğerlerine de vermelisin," dedim. "İddiasına girerim ki çalmaya çalışırken çok eğlenirler."

"Ne, gitarımı mı? Hayır, hayır, hayır. O benim bebeğim!" Eski püskü kutuya nazıkçe vurmasını izledim. "Birisi kırsa, mahvolurum. Babam benim için almıştı ve hiç kolay olmamıştı. Ona iyice göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Ben de taçlarıma böyle davranıyorum."

"Öff!" Baden apaçık güldü.

"Ne?"

Gözlerini kapatıp başını sağa sola sallarken aceleci davranmadı. Sonunda, "Taçlar!" dedi. "Sen gerçekten de bir prensessin, ha?"

"Sence son on sekiz sene zekice bir numara mıydı?"

"Bu hoşuma gidiyor, biliyor musun? Taçlarını, benim gitarımı koruduğum gibi koruman. Sana has bir şey olması hoşuma gidiyor."

Kapıyı ittirerek açıp koridora çıkmamızı sağladım. "İyi. Çünkü taçlarım çok güzel."

Gülümsedi. "Benimle biraz vakit geçirdiğin için teşekkürler."

"Ben sana teşekkür ederim. Benim için bir zevkti."

Bir duraksama oldu. "Ee, tokalaşacak mıyız, kucaklaşacak mıyız yoksa?"

Kolumu uzatıp, "Elimi öpebilirsin," diyerek karşılık verdim.

Elimi tuttu. "Tekrar görüşene dek."

Baden hızlıca öpüp başıyla selam vererek odasına yöneldi. May Teyze'yi bir daha görseydim, bana nasıl da ben sana dememiş miydim diyeceğini düşünerek yürüyüp gittim.

Rapor'un odak noktası olacağımı biliyordum. Genellikle konuşma yapmak ya da güncellemeleri aktarmak benim için sorun olmazdı. Ancak bu gece farklı olacaktı. Bir, geçit töreninden sonra ilk kez halkın karşısına geçecektim ve iki, Kile hakkında bir şeyler duymak isteyeceklerini biliyordum.

Kırmızı giydim. Kendimi kırmızılar içinde güçlü hissediyordum. Olgun görünmeyi umarak saçımı topladım.

May Teyze arka planda dolanıp bana göz kırparken annem de babama kravattı konusunda yardım etti. Oğlanlardan birinin ciyakladığını duyunca döndüm ve Alex'in elinde keskin bir şey tuttuğunu gördüm. Etrafı tarayınca Osten'in bir köşede durmuş gülmemek için kıvrandığını fark ettim.

Tüm eşlik edenlerle birlikte oda kalabalık geldi, huzursuzluğumu körükledi ki bu nedenle biri adımı seslendiğinde, fısıltıdan biraz daha fazlası olmasına rağmen yerimden sıçradım.

Erik, "Özür dilerim Prenses Hazretleri," dedi.

"Hayır, sadece biraz gerginim. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sizi rahatsız etmek istemezdim ama kime soracağımı bilemedim. Henri'ye tercüme yapabilmem için nereye oturmam uygun olur?"

Başımı sağa sola salladım. "Ne kabalık, ben bunu düşünmedim bile. Şey, buraya, beni takip et."

Erik'i rejisörün yanına götürdüm ve Henri'yi stadyum benzeri sıraların arka kısmına oturttuk. Erik'e de arkada görülmeyeceği ama Henri'nin onu duyabileceği kadar alçakta kalan bir yer ayarlandı.

Onlar yerlerine geçene dek yanlarında kaldık. Henri bana başparmaklarıyla işaret verdi ve Erik de teşekkür etmek için döndü.

"Bir dahakine sizi rahatsız etmemek için mutlaka rejisöre gideceğim. Affedin."

"Sorun değil, cidden. Rahat etmeni istiyorum, ikinizin de öyle."

Erik başıyla selam verip utangaç bir edayla gülümsedi. "Benim rahatım için endişelenmenize gerek yok Prenses Hazretleri. Ben adaylardan biri değilim."

"Eadlyn! Eadlyn, neredesin?" Annem sesleniyordu.

Erik'e sırtımı dönüp ön tarafa koştum. "Buradayım anne."

Çarpıntı yapmış gibi eliyle kalbinin üstüne dokundu. Yanına yaklaştığım sırada usulca, "Seni bulamadım. Bizi ekmiş olabileceğini düşündüm," dedi.

Elini tutup, "Sakin ol anne," diye cevap verdim. "Mükemmel değilim ama korkağın teki de değilim."

Bu geceki *Rapor*, kadınlar üzerinden gidiyordu. Annem, bölgesel yardımlaşma sistemiyle ilgili gelişmeleri aktarıp herkesi, yiyecek bağışlayarak evsizlere yardım ettikleri gibi finans ve sözlü iletişim gibi konularda ücretsiz dersler veren kuzeydeki üç bölgeyi örnek almaları konusunda yüreklendirdi. Leydi Brice, Illéa'nın başkentinin büyük bir bölümünü etkileyecek sondaj çalışmasından bahsetti. Ülkenin tamamı için faydalı olacaktı ama önce

altı bölgenin oylama yöntemiyle onaylaması gerekiyordu. Sonrasında ise tabii ki tüm gözler gençlere çevrildi.

Gavril sahneye çıktı, her zamanki gibi gösterişliydi ve adımlarında bir parça enerji görebiliyordum. Bu, Illéa'nın şahit olduğu beşinci Seçim'di ve o üç tanesini idare etmişti. Bu biter bitmez yerine başka birini bulacağını hepimiz biliyorduk ama kraliyet ailesi için yerine getirdiği son rolünden epey memnun gibiydi.

"Tabii ki hanımlar ve beyler, Seçim'in büyüleyici genç erkeklerine bolca vakit ayıracağız. Şimdilik birkaç tanesine merhaba desek, nasıl olur?"

Gavril sahnede ilerleyip özellikle bir tanesini aradı. İsimlerini hatırlamakta benim kadar güçlük çekiyor mu diye merak ettim.

"Sör Harrison," diye başladı, koyu sarı saçları ve gamzeleri olan, tatlı yüzlü bir gencin önünde durdu.

Harrison, "Ne büyük bir zevk," diyerek onu selamladı.

"Sarayda eğleniyor musunuz?"

Gözleri parıldadı. "Burası çok güzel. Hep Angeles'a gelmek istemiştım, yani bu bile gerçekten özel."

Gavril, "Şu ana kadar zorlandığınız oldu mu?" diyerek onu kışkırttı.

Harrison omuz silkti. "Şafaktan gün batımına dek prenses için yumruk yumruğa dövüşeceğimizden endişeleniyordum," deyip beni gösterdi. Her an kamera yakın çekime geçer diye anında yüzüme bir gülücük kondurdum. "Ama herkes harikaydı."

Gavril, mikrofonu yanında gence uzattı. "Peki ya siz ne diyorsunuz? Ve bize adınızı hatırlatabilir misiniz?"

"Fox. Fox Wesley," diyerek karşılık verdi. Fox'ın teni

biraz yanıktı ama benim gibi böyle doğmamıştı. Dışarıda çokça vakit geçiriyor olmalıydı. “Dürüst olmak gerekirse ve umuyorum ki burada yalnız değildir, şu ana kadar en büyük zorluk yemeklerde yaşandı. Her birimize en az bir düzine çatal koyuyorlar.”

Birkaç kişi güldü ve Gavril de başını salladı. “Bu kadar çatal kaşığı nerede biriktirdiğimizi merak ediyor olmalısınız.”

Fox’ın arkasındaki tip, “Çılgınlık,” diye mırıldandı.

“Ah, Sör Ivan, değil mi?” Gavril, mikrofonu uzatabilmek için uzandı.

“Evet efendim. Sizinle tanıştığımıza sevindim.”

“Ben de sizinle. Yemeklerle nasıl baş ediyorsunuz?”

Ivan, çok ciddi bir meseleymiş gibi ellerini uzattı. “Benim şu anki yöntemim, her lokma için bir çatal kullanıp hepsini masanın ortasına yığmak. Şu ana kadar işe yaradı.”

Ivan’ın bu gülünç cevabına karşılık daha çok kahkaha yükseldi ve Gavril gruptan uzaklaşıp kameralara döndü.

“Besbelli burada son derecede eğlenceli bir aday havuzumuz var. O halde, neden bir dakikalığına gidip bir şekilde listeyi bire kadar indirmesi gereken genç leydi ile konuşmuyoruz?” Hanımlar beyler, karşınızda Kraliyet Ailesinin Prensesi Eadlyn Schreave.”

Oturduğum yerden kalkıp sahnede yürüyerek sevgili Gavril’e sarılırken Ahren, “Git de onlara günlerini göster,” diye fısıldadı.

Sahnenin ortasında karşısındaki sandalyeye oturduğum sırada Gavril, “Sizi görmek her zaman çok güzel Prenses Hazretleri,” dedi.

“Seni de öyle Gavril.”

“İşte burada, ilk kez bir kadın tarafından yönetilen Seçim’de ilk haftamızdayız. Sizce nasıl gidiyor?”

Ödül kazanmış gibi bir gülücük gönderdim. “Sanırım iyi gidiyor. Tabii ki hâlâ her gün çalışmam gerekiyor, yani epey yavaş başladık.”

Gavril omzunun üstünden şöyle bir baktı. “Azalan kalabalığa bakacak olursak, o kadar da yavaş başladığını söyleyemem.”

Gözlerimi kırpıştırıp kıkır kıkır güldüm. “Evet, sara-ya davet edilen beyefendilerin üçte biri elendi. İçgüdülerime güvenmem gerekiyor ve ilk tanışma anımız ile bana sunulan bilgiler ışığında yaptığım seçimlere oldukça güveniyorum.”

Gavril başını eğdi. “Kulağa şu anda kalbinizden çok kafanızı kullanıyormuşsunuz gibi geliyor.”

Yüzüm kızarmasın diye çabaladım. Ne kadar başarılı olduğumu bilemiyordum ama kontrol etmek için yüzüme dokunmaya çalıştım.

“Bir anda otuz beş genç adama âşık olmamı mı önerirsin?”

Kaşlarını kaldırdı. “Eh, siz bu şekilde söyleyince...”

“Kesinlikle. Tek bir kalbim var ve onu saklıyorum.”

Odada iç çekenler oldu ve bir şeyden paçamı kurtardığımı anladım. Önümüzdeki aylar boyunca daha kaç laf uydurup herkesin neşeli ve belirli bir mesafede durmasını sağlayabilirdim ki? Sonra bu kelimeleri önceden planladığımı fark ettim. Gerçekten hissetmiştim ve baskı altında ağzımdan kaçırvermişti.

Bilmiş bir edayla, “Görünüşe göre bir kereliğine de

olsa kalbinizin önderlik etmesine göz yummuşsunuz,” dedi. “Bunu kanıtlayacak bir fotoğrafım var.”

Kile’la ikimizin devasa bir fotoğrafı gösterilirken izledim ve tüm oda bağırış çağırışlarla alkışlara boğuldu.

“Onu bir dakikalığına buraya getirebilir miyiz? Sör Kile nerede?”

Kile, oturduğu yerden kalktı ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

Gavril, “Şimdi bu benim için epey farklı bir pozisyon,” diye söze başladı, “çünkü ikinizi de tüm hayatınız boyunca tanıdım.”

Kile kahkahayı patlattı. “Ben de geçen gün bunu düşünüyordum. Annem, bir keresinde bebekken sete sızdığımı ve *Rapor*’u kapatırken beni kucakladığınızı söyledi.”

Gavril’in gözleri açıldı. “Bu doğru! Tamamen unuttum!”

Bu yeni hikâyeye gülerken Kile’a baktım. Bu, mutlaka ben doğmadan önce olmuştu.

“Peki, fotoğraflara bakılırsa, belki de çocukluk arkadaşlığı daha fazlasına dönüşüyordur?”

Kile gözlerini bana dikince başımı sağa sola salladım. Bu konuda konuşan ilk kişi olmamın imkânı yoktu.

Sonunda boyun eğdi. “Dürüst olmak gerekirse, bence ikimiz de mecbur kalmadan birbirimizi olasılık dahilinde görmedik.”

Ailelerimizden şen kahkahalar yükseldi.

“Ashında senelerce önce saçını kestirseydi, düşünebilirdim,” diyerek ona takıldım.

Gavril bize bakarak başını salladı. “Herkes şu anda bilmek için ölüp bitiyor: Şu meşhur öpücük nasıldı?”

Bu sorunun geleceğini bildiğim halde yerin dibine girdim. Bu, özel hayatımın ekrana yansıtılması, hayal ettiğimden bin beterd.

Neyse ki Kile lütfederek konuya değindi. “Sürpriz olduğunu söylediğimde sanırım ikimiz adına da konuşmuş olacağım. Ve özel olsa da çok büyük anlamlar yükleyeceğimizi sanmıyorum. Demek istediğim, diğerleriyle de vakit geçiriyorum ve çoğu harika bir prens olabilir.”

“Sahiden mi? Peki siz de hemfikir misiniz Prens? Bu hafta başkasıyla baş başa vakit geçirdiniz mi?”

Gavril’in söylediklerini sonradan fark etmiş gibiydim. Kile’in az önce söylediği her şeyi idrak etmeden duymamıştım. Söylediklerinde ciddi miydi? Hiçbir şey hissetmemiş miydi? Yoksa sadece mahremiyeti korumak adına mı böyle konuşmuştu?

Ana geri dönüp hevesle başımı salladım. “Evet, birkaçıyla.”

Gavril gözlerini bana dikti. “Ve?”

“Ve gayet hoştular.” Zaten ruh halim bu konuya müsait değildi ve Kile da iyice bir şeyler paylaşmaktan çekinme neden olmuştu.

Gavril, Seçilmişler grubuna dönerek, “Hımm,” dedi. “Belki de söz konusu beyefendilerden daha fazla bilgi koparabiliriz. Sör Kile, siz yerinize dönebilirsiniz. Şimdi, kimdi bu şanslı adamlar?”

Baden elini kaldırdı, peşinden de Hale.

“Aşağı gelin beyler.”

Gavril alkışlamaya başladı ve Hale’la Baden yaklaşıırken odadakiler de eşlik edip, bir diğer sandalye getirildi. Epey zeki olduğumu düşünüyordum ama hiç konuşma-

dan çenelerini kapalı tutmaları için onlara yalvarmanın bir yolunu bulamadım.

İşte o anda Kile'in bunu nasıl da kolayca yapabildiğini fark ettim. Birbirini ezelden beri tanımanın bir faydası olduğu ortadaydı sanırım.

Gavril, "Şimdi, adınızı tekrar söyler misiniz sür?" diye sordu.

"Hale Garner." Yerli yerinde olmasına rağmen eliyle kravatına bastırdı.

"Ah, evet. Peki, bize prensesle randevunuz hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Bana utangaç bir edayla gülümsedikten sonra Gavril'e döndü. "Eh, size prensesimizin her zaman inandığım kadar zeki ve zarif olduğunu söyleyebilirim. Şey, birkaç ortak noktamız olduğunu da. İkimiz de ailelerimizdeki en büyük çocuklarız ve böylesine iyi giyinen bir leydiyle bir terzi olarak mesleğimden konuşmak eğlenceliydi. Yani, görünüşü bir milyon papele bedel."

Oyunbaz bir edayla iltifatını kabul ederken uçmamaya çalışarak başımı eğdim.

Hale, "Ama bunun dışında, detayların çoğunu kendime saklayacağım için beni affetmenizi umuyorum," diye ekledi.

Gavril surat astı. "Bize hiçbir şey söylemeyecek misiniz?"

"Eh, randevulara çıkmak ve âşık olmak genellikle kişiye özel şeylerdir. Bu sahnede bundan bahsetmek biraz garip geliyor."

Gavril, hınzırca kameralara, "Belki de diğer beyefendiden daha fazlasını koparırsınız," dedi. "Bize tekrar adınızı hatırlatır mısınız?"

“Baden Trains.”

“Peki, prensesle birlikte ne yaptınız?”

“Müzik çaldık. Prenses Eadlyn, annesi kadar yetenekli.” Annemin arka planda “aaaah” dediğini duydum.

“Ve?”

“Ve güzel dans ediyor, oturduğu yerden bile. Herkes bilsin diye söylüyorum, prenses güncel müzik konusunda bilgili.” Baden kahkaha atınca birkaç kişi de ona katıldı.

Gavril, “Ve?” diyerek ısrar etti.

“Ve onun elini öptüm... Ve gelecekte daha fazla öpücük için umutluyum.”

Ölmek istedim. Niyeyse Baden’ın öpücük istemesi, Kile’la halihazırda yaşanandan bahsetmekten çok daha utanç vericiydi.

Odada yine yüreklendirici sesler yükseldi ve Gavril’in iyice faydalanmaya çalıştığını görebiliyordum. Maalesef, ona verecek daha fazla renkli detay yoktu. Kile, elinde bir nebze şok edebilecek bir şeyi olan tek kişiydi ve o konu da kapanmıştı.

Hızla, “Hayal kırıklığına uğramış gibisin Gavril,” diye belirttim.

Dudaklarını biraz büzdü. “Ben sadece sizin için heyecanlanıyorum Prenses Hazretleri ve olan biten her şeyi bilmek istiyorum. Ve milyonlarca izleyicimize sorabilseydik, eminim ki onlar da bana katılırlardı.”

“Eh, endişe etme. Seninle birlikte tüm Illéa, yarın Seçilmişler ve saray ahalisi için ufak bir parti vereceğimi öğrenmekten mutluluk duyacak. Tüm davet boyunca kameralar orada olacak, böylece herkes Seçim sürecine şöyle bir bakma şansı elde edecek.”

Odada yine alkışlar yükseldi. Josie'nin resmen sandalyesinden taşıdığını görebiliyordum, çok heyecanlanmıştı.

Gavril, Hale'le Baden'i diğerleriyle birlikte oturdukları yerlerine gönderdikten sonra tekrar sorulara başladı.

"Yarın ne tür bir parti beklemeliyiz Prenses Hazretleri?"

"Dışarıda, bahçede olacak, güneşin tadını çıkarıp vaktimizi birbirimizi tanımaya ayıracağız."

"Kulağa muhteşem bir planmış gibi geliyor. Gayet huzur verici."

"Eh, ufak bir detay hariç öyle olacak," diye ekleyerek parmaklarımı havaya kaldırdım.

"Peki, nedir bu detay?"

"Partiden sonra bir eleme yapılacak."

Oda mırıltılarla doldu ve halk hakkımda ne düşünürse düşünsün, bu gece oğlanlarla tanıştıkları için kimin kalıp kimin gideceğini merak edeceklerini anladım.

Kelimelerimle kalabalığı susturarak devam ettim. "Tek bir kişi de olabilir üç de... Bilmiyorum. Yani, beyler," dedim, Seçilmişlere döndüm, "hazırlıklı gelin."

"Olacakları görmek için sabırsızlanıyorum ve muhteşem bir davet olacağından da eminim. Şimdi, geceyi tamamlamadan önce son bir soru."

Sırtımı dikleştirdim. "Sor bakalım."

"Bir kocada hangi özellikleri arıyorsunuz?"

Ne mi arıyordum? Bağımsızlığımı. Barışı, özgürlüğü... Ahren sorgulayana dek sahip olduğumu sandığım mutluluğu.

Omuz silktim. "Bulana dek kimsenin ne aradığını bilmediğinden emin değilim."

17. Bölüm

Josie ellerini başka bir tacıma sürmeyi nasıl başarmıştı? Artık sabrımı taşırırmıştı. Kameraların önünde en iyi elbisesi ve tacımla dolanıp hayatında milyonuncu kez kraliyet ailesindenmiş gibi yapacaktı.

Yanlarından geçtiğim insanlarla göz teması kurup gülümsedim ama Kile'i bulana kadar kimseyle konuşmak için durmadım. Yine Henri'nin yanında duruyor, buzlu çay yudumlayarak bir badminton maçını izliyordu. Henri anında başıyla selam verdi.

"Merhaba bugün Prenses Hazretleri," dedi, aksanı kelimeleri iyice parlatıyordu.

"Merhaba Henri. Kile."

"Selam Eadlyn."

Kile'in sesinde farklı bir tını olduğunu hayal ediyor olabilirdim ama belki de ilk kez konuştuğunu duymak istiyordum. Başımı sağa sola sallayarak dikkatimi topladım.

"Kile, lütfen gidip kız kardeşinle konuşur musun?"

Gözlerindeki halinden memnun ifade hemen yerini sı-

kıntıya bıraktı. “Niye? Bu sefer ne yaptı?”

“Yine taçlarımdan birini aldı.”

“Sende onlardan binlerce falan yok mu?”

Oflayıp pufladım. “Konunun bununla alakası yok. Bana ait ve onun takmaması gerekiyor. Böyle sağda solda yürüdüğünde kraliyet ailesinden olmadığı halde o izlenimi uyandırıyor. Yakışık almıyor. Lütfen onunla davranışları hakkında konuşur musun?”

“Ne zaman sürekli sana iyilik yapan birine dönüştüm?”

Gözlerim, öpücüğümüzün ardında yatan anlaşmayı bilmeyen Henri’yle Erik’e kaydı. Anlamış gibi görünmüyorlardı.

Kısık bir sesle, “Lütfen?” dedim.

Gözleri yumuşadı ve bana odasıdayken gösterdiği kişiyi, tatlı ve ilgi çekici birini bir nebze olsun görebildim. “İyi. Ama Josie sadece ilgiyi seviyor. Kötülük olsun diye yaptığını sanmıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Gidiyorum. Hemen geri dönerim.”

Erik, Henri’ye olanları aktarırken ayaklarını vurarak gitti.

Henri konuşmadan önce genzini temizledi, kelimelelerinin sonu ağzından garip bir şekilde çıkıyordu. “Bugün nasılsınız Prenses Hazretleri?”

Erik vasıtasıyla mı konuşsam bilemiyordum... Henri’yle konuştum. “Çok iyiyim. Sen?”

Neşeyle, “İyi, iyi,” diye cevap verdi. “Ben, eğleniyor... Şey.” Dönüp yorumunun devamını Erik’e anlattı.

“Partinin harika olduğunu düşünüyor ve kendisine eşlik edilmesi hoşuna gidiyor.”

Kile'dan mı yoksa benden mi bahsediyordu bilemiyordum ama her halükârda bunu demesi hoştu.

"Ee, ne zaman Swendway'den buraya taşındın?"

Henri, Swendwayli olduğunu onaylarcasına başını sallıyor ama aslında soruya cevap vermiyordu. Erik hızlıca fısıldayınca Henri, bana tercüme edilecek upuzun bir cevap verdi.

"Henri, geçen sene on yedi yaşındayken Illéa'ya göçmen olarak gelmiş. Aile meslekleri aşçılık ki yaşadığı yerdeki mesleği de bu. Geleneksel yemekler pişiriyorlar ve genellikle kendileri gibi Swendway'den gelen ve sadece Fince konuşanlarla etkileşime geçiyorlar. İngilizcesini geliştirmek için çok çalışan küçük bir kız kardeşi var ama zor bir dil."

Erik'e, "Vay canına. Bayağı zahmetli olmalı," dedim.

Elini havada şöyle bir salladı. "Deniyorum işte."

Erik'in mesleğinin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum ama alçakgönüllü olmasını da takdir ediyordum. Henri'ye döndüm. "Yakında birlikte biraz vakit geçireceğiz. Daha rahat konuşabileceğimiz bir yerde."

Erik bunu Henri'ye iletti, o da hararetle başını salladı. "Evet, evet!"

Kıkır kıkır güldüm. "Görüşürüz."

Bahçe Seçilmiş kaynıyordu. General Leger, kolunda Bayan Lucy ile fiskiye'nin başında bir grup gençle konuşuyordu ve babam da etrafta dolanıyor, ara sıra birinin sırtına vurduktan ya da merhaba dedikten sonra tekrar toz oluyordu. Annem, bir şemsiye'nin altındaki sandalyede oturuyordu ve birçok Seçilmişin etrafında vızıldamasından etkileniyor muydu yoksa rahatsız mı oluyordu kestiremiyordum.

Eğlenceli bir partiydi. Oyun oynayanlar vardı, dolu yiyecek vardı ve gölgelikte bir telli çalgılar dörtlüsü performans sergiliyordu. Kameralar sağa sola yaklaşp her şeyi kaydediyordu ve ben, bunun halkı sakinleştirmeye yeteceğini umuyordum. Babamın ülkeyi kalıcı bir şekilde yatıştıracak bir plan üretmeye yaklaşp yaklaşmadığını bilmiyordum.

Bu sırada, günün ilerleyen saatlerinde en az bir kişiyi elemeyi inanılır kılmak için yeterince iyi bir sebep bulmam gerekiyordu.

Kile gizlice yanıma geldi. "Al bakalım." Tacımı ellerinde tutuyordu.

"Verdiğine inanamıyorum."

"Biraz ikna edilmesi gerekiyordu ama ona, bu davette olay yaratırsa annemin muhtemelen bir sonrakine gelmesine izin vermeyeceğini hatırlattım. Çıkarması için bu kadarı yeterli oldu. İşte şimdi burada."

Ellerimi kavuşturmaya devam ederek, "Alamam," dedim.

"Ama az önce istiyordun," diye yakındı.

"Onun takmasını istemiyorum ama tacı sağda solda dolaştıramam da. Yapacak işlerim var."

Ağırlığını diğer ayağına verdi, besbelli sinir olmuştu. Sinir eden kişi olmak biraz hoştu.

"Ne yani, bütün gün senin için elimde mi tutacağım?"

"Bütün gün değil. Sadece içeri gireceğimiz ana dek, sonrasında geri alabilirim."

Kile başını sağa sola salladı. "Sen gerçekten inanılmazsın."

"Sus. Git partinin tadını çıkar. Ama önce dur, şu kravatı çıkarmamız lazım."

Çekiştirmeye başlayınca kravatına baktı. “Kravatımın nesi varmış?”

“Nesi yok ki,” dedim. “Bu kravat dünyada her şeyle ters düşüyor. Yaksaydık, iddiasına girerim ki dünya barışına kavuşabilirdik.”

Kravatı çözüp elime doladım.

“Böylesi çok daha iyi.” Kumaş tomarını avucuna koyup diğer elinden tacı alarak başına taktım. “Saçınla gerçekten uyumlu oldu.”

Sırıttı, gözleri neşeyle gözlerime bakıyordu. “Ee, tacını şimdi istemediğine göre, belki bu gece sana geri verebilirim. Odana uğrayabilirim, istersen.” Kile dudağını ısırды ve tek düşünebildiğim dudaklarının bana ne kadar yumuşak geldiğiydi.

Dile getirilmemiş soruyu anlayarak yutkundum. Kızarmamak için çabalayarak, “İyi olur,” diye karşılık verdim. “Belki saat dokuz gibi?”

“Dokuz.” Kile başıyla onaylayıp geri çekildi.

Yani, *Rapor*’da sadece gizliliği koruyordu! Düşünürken kaşlarımı çattım. Ya da belki beni öperek vakit öldürmek istiyordu. Ya da belki yedi yaşından beri bana delice âşıktı ve henüz takılmaya bir son verip itiraf edecek cesareti bulmuştu. Ya da belki...

Ean yanıma gelip koluma girdi.

“Ah!” deyiverdim.

“Moraliniz bozulmuş gibi. O küçük çocuk moralinizi bozacak ne söylediyse, kafanıza hiç takmayın.”

“Sör Ean,” diyerek onu selamladım, yanımda bu kadar rahat olmasından etkilenmişim. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Benimle bir yürüyüşe çıkarak tabii ki. Hâlâ sizinle baş başa konuşmanın bir fırsatını bulamadım.”

Ean’ın karamel rengi saçı güneşte neredeyse altın rengiydi ve Hale’inki gibi sıradışı bir tarzı olmasa da diğerlerine kıyasla takım elbisesinin içinde daha şık görünüyordu. Bazı erkeklere hiç yakışmazdı.

“Eh, şimdi beni yalnız yakaladın. Hangi konuda konuşmak istersin?”

Sırıttı. “Daha çok sizi merak ediyorum. Hep bağımsız biri olduğunuzu düşünürdüm, yani bu genç yaşta bir koca aramaya başladığınızda şaşırmışım. Rapor’da ve ailenizle ilgili özel programlarda sizi gördüğüm kadarıyla aceleci davranmayacağınızı düşünmüştüm.”

Biliyordu. Analiz ederken öyle sakindi ki her şeyin şov amaçlı olduğunu bildiğinden emindim.

“Doğru; beklemeyi planlıyordum. Fakat ebeveynlerim mutlu bir aşk yaşıyorlar, ben de denemeye değeceğini düşündüm.”

Ean beni süzdü. “Bu adaylardan herhangi birinin sahidin eşiniz olmak için gerekenlere sahip olduğunu düşünüyor musunuz?”

Kaşlarını kaldırdım. “Kendini bu kadar küçük mü görüyorsun?”

Yürümeyi kesti ve birbirimize döndük. “Hayır ama siz gözümde çok büyüksünüz. Ve gerçekten hissetmeden lütfedip evleneceğinizi sanmıyorum.”

Bir yabancıнын bu kadar çok şeyi görebilmesi, özellikle de düşüncelerimi ve hislerimi gizlemek için aldığım onca önlemi düşününce imkânsız geliyordu. Ean seneler içinde beni ne kadar yakından takip etmişti?

Muğlak bir şekilde, "İnsanlar değişebilir," diyerek cevap verdim.

Başını salladı. "Değişebilirler sanırım. Ama bir an olsun... Bu yarışmada yolunuzu kaybettiğinizi hisseder-seniz, elimden gelen her şekilde size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Peki, bana tam olarak nasıl yardım ederdin?"

Ean beni nazikçe kalabalığın arasına doğru götürdü. "Sanırım bu konuşmayı başka bir güne saklamalıyız. Ama sizin için burada olduğumu bilin Prenses Hazretleri."

Gözlerimin içine derin derin baktı, sanki göz temasını yeterince uzun bir süre koruyabilseydi tüm sırlarımın dışarı fırlayacağını düşünüyordu. Göz temasını nihayet kestiğimizde birkaç kere derin nefes almaya ihtiyacım olduğunu fark ettim.

"Çok güzel bir gün."

Kafamı kaldırdığımda Seçilmişlerden biri karşımda duruyordu. Adını tamamıyla unutmuştum.

"Evet, öyle. İyi vakit geçiriyor musun?" Ah, lütfen, adı neydi?

"Evet." Yüzü gayet dostaneydi ve sesinde hoş bir sıcaklık vardı. "Az önce krikette kazandım. Siz de oynuyor musunuz?"

"Biraz." Bu işi nasıl çözecektim? "Yaşadığın yerde çok oynar mıydın?"

"Yok. Pek sayılmaz. Whites'ta genellikle kış sporları olur."

Whites! Yok, hâlâ hatırlayamıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, ben pek dışarıya çıkan bir kız değilim."

“Eh, o halde Whites’a bayılırdınız,” diyerek kahkahayı bastı. “Sadece lazım olduğunda dışarı çıkıyorum.”

“Müsaadenizle.”

Whiteslı Çocukla birlikte yeni gelen kişiye döndük. Onu tanıyordum.

“Özür dilerim Prenses Hazretleri ama sizi bir dakikalığına buradan kaçırabileceğimi umuyordum.”

“Tabii ki Holden.” Koluna girdim. Birazcık terk edilmiş gibi duran Whiteslı gence, “Seninle konuşmak güzeldi,” dedim.

Holden, yürüyüp gittiğimiz sırada, “Umarım kabalık etmemişimdir,” dedi.

“Hiç de değil.”

Yavaşça yürüdük ve o rahat görünüyordu, sanki onlarca kez prenseslerle yürümüştü.

“Vaktinizi almak istemiyorum. Sadece geçen haftaki elemenize hayran kaldığımı söylemek istedim.”

Şaşırmıştım. “Cidden mi?”

“Kesinlikle! Ben, ne istediğini bilen kadınlara hayranım ve fikrinizi savunmanız da hoşuma gitti. Annem, Bankston’daki bir laboratuvarı yönetiyor. O kadar küçük bir yeri idare etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum, yani üzerinizdeki baskıyı tahmin etmek bile benim için zor. Ama iyi idare ediyorsunuz ve bu hoşuma gidiyor. Sadece bilmenizi istedim.”

Geri çekildim. “Teşekkür ederim Holden.” Başıyla onayladı ve ben de düşüncelere dalarak yanından uzaklaştım.

Tüm bu olanlar doğru olduğunu bildiğim şeyi onaylıyordu: Tatlı ve nazik davranırsam, kimse beni ciddiye almıyordu. İnsanların sırtına kibarca vurup dışarı çıkar-

ken onlara sarılsaydım, Holden'ın bana olan hayranlığı azalır mıydı? Tüm bu yaşananlar...

"Ah!" Bir yana fırladım, tam yere düşecektim ki bir kol beni sabitledi.

"Prenses Hazretleri." Hale, kollarımdan tutup toparlanmama yardım etti. "Çok özür dilerim, sizi görmedim."

Yakınlardaki bir kameranın kliklediğini duyunca gülmüsedim.

Dişlerimin arasından, "Kahkaha at," dedim.

"Ha?"

"Kalkmama yardım et ve kahkahayla geçiştir." Kıkır kıkır güldüm ve bir an sonra Hale de birkaç kere güldü.

"Bu da neyin nesiydi?" Yüzündeki gülücüğü silmemiştii. Açıklarken elbisemi düzelttim. "Kamera ekibi izliyordu." Yana doğru bir baktı.

"Bakma," dedim ve o da tekrar bana döndü.

"Öf. Hep böyle tetikte misin?"

Bu seferki kahkaham içtendi. "Temel anlamda."

Gülücüğü soldu. "Bu nedenle mi geçen akşam kaçıp gittin?"

Benim yüzüm de ciddileşti. "Üzgünüm. Kendimi iyi hissetmiyordum."

"Önce kaçırıyorsun sonra da yalan söylüyorsun." Başını sağa sola salladı, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hayır."

"Eadlyn," diye fısıldadı. "Benim için kolay değildi. Babamın ölmesinden ya da annemin zorluklar yaşamasından veya ailemin statüsünü kaybetmesinden bahsetmek hoşuma gitmiyor. Paylaşmam zor oldu. Ve gerçekten senden bahsetmeye başladığımızda ise beni bırakıp gittin."

Yine o tüylerimi diken diken eden, kendimi çıplak hissettiren his üstüme geldi.

“Gerçekten   z  r dilerim Hale.”

Yüzümü inceledi. “Samimi oldu  ğunu sanmıyorum.” Gerilerek yutkundum. “Ama ben yine de senden hoşlanıyorum.”

Kafamı kaldırıp ona baktım, bu olasılık beni büyülemişti.

“Konuşmaya hazır oldu  ğunda -gerçekten konuşmaya-burada olacağım. Tabii ki gelip o oğlanlara yaptığın gibi beni de ninja gibi elemezsen.”

Garip bir kahkaha attım. “Bunun bir daha olaca  ğını sanmam.”

“Umarım olmaz.” Hale bakı  plarını bana dikti ve gözlerinin tenimin altını kat kat delebilecekmi   gibi hissettirmesi ho  şuma gitmedi. “Elbisenin lekelenmedi  ğine sevindim. Yazık olurdu.”

Gitmeye yeltendi ama kolunu kaptım. “Hey. Teşekkür ederim. *Rapor*’da vakur davrandığın için.”

Sırıttı. “Her gün yeni bir şey demiştim, unuttun mu?”

18. Bölüm

“Pekâlâ, Prenses Hazretleri, ne zaman hazır olursanız.”

Makyajı yapan kız son bir kez kontrol etti ve ben de düzgün durup aklımdan isimleri geçirdim. Başımla onayladığımda kameranın ışığı kırmızıya dönüp çekime başladığımızı bana bildirdi.

“Olağanüstü çay partisini gördünüz, leziz yiyecekleri duydunuz ve tüm nefes kesici tarzları izlediniz; peki, sizce kim elenmeli?”

“Evet, Sör Kile tacımla pek erkeksi görünmüyordu ve Sör Hale neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti... Kötü anlamda,” deyip sırtarak sözümü noktaladım. “Ancak iyice düşünüp taşındıktan sonra bugün yanımızdan ayrılacak Seçilmişler, Whites’tan Kesley Timber ile Bankston’dan Holden Messenger oldu.

“En sevdiğiniz adayın durumu nasıl? Geride kalan adaylar hakkında daha fazlasını öğrenmek için ölüp bitiyor musunuz? Seçimle ilgili daha fazla habere mi susadınız? Her cuma, benim ve beyefendilerin vereceği gelişme-

ler için *Rapor*'u izleyin ve sadece ulusal kanalda gösterilecek özel programları takip etmeyi unutmayın."

Birkaç dakika daha gülmeye devam ettim.

Yönetmen, "Kestik!" diye bağırdı. "Fevkalade. Bence mükemmel oldu ama emin olmak için bir kez daha çeke-
lim."

"Tabii ki. Ne zaman yayınlanacak?"

"Bu öğleden sonra yapılan partinin görüntülerini bu gece düzenleyecekler ve yarın yayınlayacaklar, yani bu da pazartesi günü gösterilmiş olur."

Başımla onayladım. "Harika. Bir kez daha?"

"Evet, Prenses Hazretleri, sizin için sorun olmazsa."

Yutkunup konuşmamı tekrar gözden geçirdikten sonra vücudumu aynı pozisyona soktum

Saat dokuzu on geçte kapıma vurulduğunu duydum ve açmak için hızla ilerledim. Kile oradaydı, kirişe yaslanmıştı, elinde tacım vardı.

Şakasına, "Bunu özlediğini duydum," dedi.

"İçeri gel ezik."

Eşikten geçip sanki odamı her gün yeniden düzenli-
yormuşum gibi etrafa baktı. "Ee, artık gönderiliyor mu-
yum?"

Sırıttım. "Hayır, gönderilen Kesley ile Holden. Ağzın-
dan kaçırma ama. Bahçe partisi yayınlanana kadar on-
ları gönderemem."

"Sorun olmayacak. Zaten ikisi de benimle pek konuş-
muyor."

"Öyle mi?" diye sorduğum sırada tacımı verdi.

"Seçim'e dahil olmamın adil olmadığını söylediklerini

duydum. Ve seninle öpüştüğümüzü her yerde görünce bu düşünceleri netleştirdi."

Tacımı raftakilerin arasına koydum. "İyi yaptım öyleyse, değil mi?"

Güldü. "Ah, sana bir hediye daha getirdim."

"Hediyelere bayılırım!"

"Bundan nefret edeceksin, güven bana." Elini cebine atıp o inanılmaz derecede felaket kravattı çıkardı.

"Kötü bir gün geçirdiğinde bahçeye götürüp yakabileceğini düşündüm. Hıncını ağlamayacak bir şeyden çıkarırsın. Leeland'ın aksine."

"Onu ağlatmaya çalışmıyordum."

"Tabii ki öyle."

Elindeki dürülmüş kumaşı alıp gülümsedim. "Aslında bu hediye gerçekten hoşuma gitti. Bir daha hiçbir insanın bunu takmayacağını garantisini veriyordum."

Ona, o çarpık gülümsemesine bakınca her şeyi bir anlığına unutabildim. O anda Seçim'in gerçekleşmediğini hissettim. Sadece bir gencin yanındaki bir kızdım. Ve bu gençle ne yapmak istediğimi biliyordum.

Kravattı yere atıp elimi göğsüne koydum. "Kile Woodwork, beni öpmek ister misin?"

Islık öttürdü. "Hiç de utangaç değilsin, değil mi?"

"Kes şunu. Evet mi hayır mı?"

Dudaklarını sıkıp düşünüyormuş gibi yaptı. "Sorun etmezdim."

"Ve seni öpmemin, aslında senden hoşlandığımı anlamına gelmeyeceğini ve kesinlikle seninle evlenmeyeceğimi anlıyor musun?"

"Şükürler olsun ki."

“Doğru cevap.”

Ellerimi başına dolayıp onu kendime çektim ve bir an sonra kolları belimdeydi. Uzun bir günün ardından mükemmel bir yatıştırıcıydı. Kile’in öpücükleri direkt ve yavaştı ve başka bir şey düşünmemi imkânsızlaştırıyordu.

Yatakta yuvarlanıp birbirimize sarılırken kahkahalar attık.

“Adım söylendiğinde olacağını düşündüğüm şeyler arasında asla bir gün seni öpeceğimi hayal etmemiştim.

“Ben de bu konuda iyi olacağını asla hayal etmemiştim.”

“Hey,” dedi, “biraz deneyimim oldu.”

Dirseğimin üstünde doğruldum. “En son kimi öpmüş-tün?”

“Caterina. İtalyan ailesi ağustosta ziyarete geldiğinde, henüz saraydan ayrılmamıştım.”

“Bu beni hiç şaşırtmadı.”

Kile omuz silkti, zerre kadar utanmamıştı. “Ne diyebilirim ki? Gayet dost canlısı insanlar.”

Gözlerimi devirerek, “Dost canlısı,” diye tekrarladım. “Öyle de denilebilir tabii.”

Kıs kıs güldü. “Peki ya sen?”

“Ahren’a sor. Besbelli herkes biliyor.”

“Leron Troyes?”

“Sen nasıl öğrendin?”

Orada öylece yatarken o kadar çok güldük ki neredeyse ağlayacaktık. Gömleğindeki bir düğmeyle oynadım, o da öpücüklerin arasında bir tutam saçımı parmağına doladı ve dünya sadece ikimizi kapsayacak kadar daraldı.

“Seni daha önce hiç böyle görmemiştim,” diye yorum yaptı.
“Seni güldürmenin bu kadar kolay olacağım bilmiyordum.”

“Kolay değil. Bugün nadir görülen bir havan olmalı.”

Kile tek kolunu boynuma dolayıp yüzünü aramızda santimler kalacak kadar yaklaştırdı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Bugünler sana çok çılgın geliyor olmalı.”

“Yapma,” diye fısıldadım.

“Neyi?”

“Bunu mahvetme. Senin burada olman hoşuma gidiyor ama bir ruh eşine ihtiyacım yok. Sessiz olabilir ve beni öpmeye devam edebilir ya da gidebilirsin.”

Sırtüstü yatıp birkaç dakikalığına sessiz kaldı. “Üzgünüm. Sadece konuşmak istemiştim.”

“Konuşabilirsin de. Ama senin hakkında değil, benim hakkımda değil ve kesinlikle ikimiz hakkında değil.”

“Yalnızlık çekiyormuşsun gibi geliyor. Tüm bunlarla nasıl baş edebiliyorsun ki?”

Oflayıp pufalayarak ayağa kalkıp onu da ayağa diktim. “Öğüde ihtiyacım olursa, annemlerle konuşurum. Bir dostun beni dinlemesine ihtiyacım olursa, Ahren var. Bir anlığına yardımcı oluyordun ama sonra sorular sormaya başladın.”

Onu kendi etrafında döndürüp kapıya doğru ittirdim. “Bunun ne kadar sağlıksız olduğunun farkında mısın?” diye sordu.

“Yetişkinlerin davranışları konusunda örnek mi oluşturuyorsun? Annenin önlük iplerini kesmesini bile sağlayamıyorsun.”

Kile dönüp gözlerini üzerime dikti. Öfkesinin yüzüne yansıdığıнын farkındaydım. Beni tekrar terslemesini

bekledim, büyürken binlerce defa yaptığı şekliyle. Ancak gözleri yumuşadı ve ben daha anlayamadan eli boynumdaydı, beni kendine çekiyordu.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve bunun için ondan hem nefret ettim hem de ona taptım. Tek düşünebildiğim ağzının nasıl hareket ettiği ve ellerinin arasında ne kadar narin görüldüğümdü. Öpücükler huylandıracak kadar yumuşayana dek tutku azaldı.

Kile nihayet geri çekildiğinde parmaklarını saçımdan ayırmayıp dalgın dalgın saç derimi ovuşturdu.

“Çok şımarıksın ve çok edepsizsin... Ama ben buradayım.” Son bir öpücükle kapıyı açıp dışarı çıktı.

Şaşkınlıktan başım dönerek odama baktım. Besbelli bana katlanamazken neden ona açılmamı sağlamaya çalışıyordu ki? Ve ben de ondan hoşlanmıyordum! Bazen Josie kadar muzır olabiliyordu.

Yatmaya hazırlanmak için dolabıma gittim ve yerde çirkin kravatını gördüm. Şimdi kaldırıp atsaydım herkeşe bir iyilik yapmış olurdum.

Belki de berbat bir gün geçirdiğimde ateşe vermeliydim. Şimdilik bir çekmeceye attım.

Ertesi sabahki düşüncelerim karmakarışık. Sürekli Kile’ın dün geceki amacının ne olduğunu düşünüyordum. Hale de çok fazla soru sorduğunda benzer şekilde hissettiğimi düşünmeden edemiyordum. Benim hakkında çok farklı düşünceleri olan farklı insanlardı ancak ikisi de bana nasıl geri adım attırılacağını hemen çözümüştü. Tüm oğlanlar böyle miydi? Bu hepsinin yapmayı bildiği bir şey miydi?

“Neena?” Saçımı fırçalayıp düzeltmeye çalıştığım sırada arkamdan bir hizmetçi gelip buharla kaplı banyoya girdi, yere bıraktığım pijamaları topladı.

“Evet, Prenses Hazretleri?” Konuştuğumuz sırada aynadaki gözlerimi yakalamıştı.

“Erkek arkadaşından bahsedeli bayağı oldu diye düşünüyorum. Adı ne demiştin?”

Yüzüne bir tebessüm yayıldı. “Mark. Neden sordunuz?”

“Etrafım milyonlarca oğlanla çevrili. Sadece tek biriyle baş etmen gerektiğinde nasıl oluyordur diye merak ediyorum.”

Buna karşılık başını salladı. “Sana bağlı tek bir genç, harika bir şey,” dedi, mutluluğu beni de zorla gülümsettirdi. “Harika şeyler yapıyor. Sonunda bir üniversiteye girdi ve sürekli ders çalışıyor. Haftada belki bir-iki kere beni arıyor. Pek bir şey sayılmaz ama ikimizin de programı epey dolu.”

Göz kırparak, “Bana sürekli göz kulak olunması gerekiyor,” dedim.

“Amin.”

“Kafasına çok takıyor mu? Uzakta ve meşgul olmanı?”

Koluna yaydığı kıyafetleri düzeltti. “Hayır. Ders programı çok çaba gerektiriyor, yani şimdilik aslında işime geliyor.”

Başımı bir yana atıp saçımı fırçalamaya devam ettim. “İlginç. Ne okuyor?”

“Mark, kimyager. Özellikle belirtmek gerekirse, biyokimya okuyor.”

Gözlerim ardına dek açıldı. “Sahi mi? Meslekleriniz arasında dağlar kadar fark var.”

Kaşlarını çattı. "Artık kast sistemi yok Prenses Hazretleri. İnsanlar istedikleriyle çıkıp evlenebiliyorlar."

Direkt ona bakmak için aynaya sırtımı döndüm. "Onu demek istemedim. Sadece aranızdaki dinamik ilgimi çekti. Senin kolunda yıkanacak çamaşırlarım var ve o bir hastalığa çare bulabilir. Dünyadaki en inanılmaz derecede farklı rollerden ikisi."

Neena yutkunup her şeyi yere attı. "Sonsuza dek sizin çamaşırlarınızla ilgilenmeyeceğim. Buraya gelirken bir karar aldım ve istediğim anda çekip gidebilirim."

"Neena!"

Aniden, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. "Size yardım etmesi için başka birini göndereceğim."

Reverans bile yapmadı.

"Neena, ben öylesine konuşuyordum!"

Kapı çarpıldı ve ben ardından baktım, izin istemeden hiç utanmayarak çekip gitmesi beni şok etmişti. Niyetim onu gücendirmek değildi. Sadece merak etmişim ve o tek gözlem, gerçekten sormak istediğim konuların yanından bile geçmemişti.

Saçımı ve makyajımı tek başıma tamamladım. Yedek hizmetçi geldiğinde onu derhal gönderdim. Neena sırf kötü bir ruh halinde diye işini bırakıp gidemezdi. Ben, kendi başımın çaresine bakabilirdim ve o da yarın temizlik yapabiliirdi.

Seçim'de kalan gençlerin başvuru formlarını elime aldım. Hoşuma gitse de gitmese de benden ne beklendiğini biliyordum. Tek yapmam gereken, işi olabildiğince yüzeyel tutabilecek durumlar yaratmaktı.

Ean kesinlikle göz alıcıydı ama karizması neredeyse

insanı bunaltacak düzeydeydi. Onunla tek başıma vakit geçirmeye hazır olduğumdan emin değildim. Edwin, yeterince zararsızdı. Apsel'in sayfasını çıkarıp şöyle bir göz gezdirdim. Sıra dışı bir şey yoktu. Bu kadar sıradan olduğu için içimden onu göndermek geldi ama ilk elemanın ardından gelen tepkiden sonra bu işten paçamı kurtarabileceğimi düşünmüyordum. Sonra elime Kile'ın formu geldi ama şu anda olmazdı. Winslow, söylemekten nefret etsem de bayağı iticiydi. Ona ne kadar çok bakarsam bunu o kadar kolay görüyordum. Bir tipim olduğunu sanmıyordum ama o bana bir anti-tipim olabileceğini düşündürdü. Ivan... Hafif klor kokan adam mıydı?

Yığının altlarından Jack Ranger'ın fotoğrafı üstüme fırladı. Bana partide birkaç kez baktığını görmüştüm ama konuşmamıştık. Bunun, hâlâ aralarından bazıları'nın yaptığı gibi bana kendimi huzursuz hissettirmeden birlikte bir gece geçiremeyeceğimiz kadar çekindiği anlamına geldiğini düşündüm.

Not kâğıdına, bu gece onu birlikte bir film izlemeye davet etmeyi yazdım. Yeterince kolay bir randevuydu. Gereksiz konuşma olmayacaktı. Jack diğerlerinin arasına katıldığı anda bir uşakla birlikte notu ona gönderecektim. Randevuları hep bir mektup göndererek ya da oğlanları odadan çıkararak duyurmayı planlıyordum. Böylece ilgi çekici olabilecekti.

Kahvaltayı hızlıca yedim, çalışmaya hazırdım. Sonu gelmeyen isteklere, faturalara, bütçelere ve önerilere bakmak, en sevdiğim şey sayılmazdı ama beni hep meşgul ediyordu ve zihnimin tüm gün oyalanması hoşuma gidiyordu. Önümüzdeki üç ay boyunca gecelerim ve hafta

sonlarım bu gençlere adanmış olacaktı ama geri kalan zamanlarda yapacak farklı bir işim vardı.

Babam, mola vermek için çay alıp, “Eadlyn canım,” dedi. “Sana söyleme fırsatım olmadı ama bahçe partisinin başarılı geçtiğini düşünüyordum. Bu sabah gazetelerdeki bazı hikâyeleri okudum ama gayet iyi kotarılmıştı.”

“Ben de birkaç tanesine baktım. Ve özel programlarının bir kısmını da yakaladım ve iyi bir iş çıkarılmış gibi geldi.” Sandalyemde gerildim, aynı şekilde oturmaktan her yerim ağrıyordu.

Gülümsedi. “Kesinlikle öyle. Bence yakında yine böyle bir davet -grupla birlikte halkın görebileceği bir şey- yapmalısın.”

“Ardından bir eleminin gelebileceği bir şey mi?”

“Bunun bir faydası olacağını düşünüyorsan.”

Masasına gidip çayından biraz kendime doldurdum. “Bence bir şeyler katıyor. En sevdikleri aday risk altındayken halk daha çok ilgilenecekmiş gibi.”

Bunu düşündü. “İlginç. Nasıl düzenlenmesi gerektiğiyle ilgili bir fikrin var mı?”

“Hayır ama burada bir prens aradığımız için onları bir prens olarak bilmeleri gereken konularda test etmenin iyi olabileceğini düşündüm. Tarih ya da politika. Sanırım eğlenceli kılmanın bir yolu olabilir, oyun programı gibi belki?”

Kahkahayı bastı. “Halk bunu yalayıp yutar.”

Çayımı yudumladım. “Gördün mü, harika fikirlerim var. Bir prense ihtiyacım yok.”

“Eadlyn, ihtiyaç duysaydın, dünyayı bir başına yönetebilirdin. Konu bu değil,” derken güldü.

“Göreceğiz.”

19. Bölüm

Akşam yemeğinden sonra Jack'in odasının önünde durduğumda beni kapıda bekliyordu. Garipti ama gergin olduğundan kendine hâkim olamadığını düşündüm.

Yaklaşırken, "İyi akşamlar Jack," dedim.

Başıyla selamlayıp, "Prenses Hazretleri," diye karşılık verdi.

"Bana Eadlyn diyebilirsiniz."

Gülümsedi. "Harika. Eadlyn."

Kolunu uzatmasını beklerken garip bir sessizlik oldu. Orada öylece dikiliyordu, tebessümü gergindi ama gözleri ılık saçıyordu. Sonunda anlayacağına olan umudum tükenince merdiveni işaret ettim. "Buradan."

"Süper." Sonra yolu bilmediği halde önüme geçip yürümeye başladı.

"Hayır Jack. Buradan dönmemiz gerekiyor." Yol boyunca belki aynı şeyi üç ya da dört kere söyledim ama o hiç özür dilemedi. Sadece zaten nereye gideceğinin planını yapmış gibi söylediğim yönlere gidiyordu. Hatalarının üzerinde

durmamak için elimden geleni yaptım. Bir sonraki eleme için zihinsel olarak hazırlanmış bir avuç genç varken Jack'i de o listeye ekleyecek bir sebep çıksın istemiyordum.

Saray dört katlıydı ama yerin altında çok daha fazla kat vardı. *Rapor*, eksi bir katında çekiliyordu ve orada bir sinema salonuyla birlikte bir de depo vardı. Görevliler ile muhafızların da eksi bir ve eksi ikide odaları vardı ama bulundukları kanadın sinema salonuyla bağlantısı yoktu. Tüm bunların altında devasa bir sığınak da vardı. Oraya hatırlayabildiğim kadarıyla sadece iki kez gitmem gerekmişti; bir kere üç yaşındayken bir tatbikatta ve bir kere de akabinde son asiler bize saldırdığında.

Bunu düşünmek tuhaftı. Asiler yok olmuştu ama şimdi monarşiyle savaşıyan farklı gruplarla yüzleşiyorduk. Neredeyse keşke asiler hâlâ yaşıyor olsaydı diyecektim. En azından adını koyabilirdik. En azından o zamanlar kiminle savaştığımızı tam olarak biliyorduk.

Başımı sağa sola sallayıp elimdeki işe döndüm. Bir randevum vardı. Bu gerçeği hatırladığımda kendime kızdım. Babam burada bir kamera olmasını isterdi. Ah, neyse artık. Bir dahakine.

"Ee, umarım film izlemeyi seviyorsundur."

Jack hevesle, "Seviyorum," diye cevap verdi.

"Güzel. Ben de seviyorum ama her zaman sinemaya gitmem mümkün olmuyor. Alt katta birkaç yeni filme erişimimiz var, gerçi seçeneklerimiz sınırlı. İyi bir şey bulma ihtimalimiz var."

"Harika." Kabalaşmakla nazik olmak arasında yürüdüğü ince çizgi garipti. Ne kadar çok hata yaptığının farkında değil mi diye merak ettim.

Bir uşak bize patlamış mısır hazırlamıştı ve ben de kumandayla seçeneklerimizi gözden geçirdim.

“Öldüren Tutku’ya ne dersin?” diye önerdim. Kısa tanımında hem drama hem de romantik olduğunun sinyalleri veriliyordu, tıpkı afişindeki gibi.

“Kulağa fena gelmiyor. İçinde aksiyon var mıymış?”

“Sanmıyorum. *Kanlı Elmas*’ta var.” Bir yöne silah doğrultmuş bir adam silüetinin olduğu resim karanlık ve kasvetliydi. Kendi rızamla seyredeceğim türden bir şey değildi.

“Evet! Kulağa iyi geliyor.”

Mönüye geri dönmeye çalışarak, “Diğer seçeneklerimiz de var,” dedim.

“Ama ben bunu izlemek istiyorum. Çok korkutucu olmaz. Olursa da bana sokulabilirsin.”

Acaba Apsel’in üzerinde daha fazla mı dursaydım diye düşünürken suratımın şekli değişti. Sinema salonumuzdaki koltuklar geniş ve çok yumuşaktı. Birine sokulmanın tek yolu, o kişinin koltuğuna sıvışmaktı ki böyle bir şey olmayacaktı. Ayrıca, korktuğumu itiraf etmektense hayatım boyunca bir yara izi taşımayı tercih ederdim.

Yine de bu film için endişemin kaynağı bu değildi. Sa-dece izlemeye değer görünmüyordu.

Biraz sözümün dinlenmediğini hissederek iç çektim. Yine ne kadar budalaca davrandığının farkında değil gibiydi. Babama tüm oğlanların biraz daha adabımuaşeret dersine ihtiyaç duyduğunu söylemem gerektiğini düşünerek konunun peşini bıraktım ve filmi izlemeye başladım.

Uzun lafı kısası, Esas Adam’ın babası Kötü Adam tarafından öldürülmüştü. Esas Adam, hayatını Kötü

Adam'ın izini sürerek geçiriyordu ama Kötü Adam birçok kez elinden kurtulmayı başardı. Esas Adam, Süper Sarışın'la yattı. Süper Sarışın yok oldu. Esas Adam, Kötü Adam'ı öldürdü ve Süper Sarışın tekrar ortaya çıktı. Ah, bir de bir şeyler havaya uçtu.

Jack keyfini çıkarıyormuş gibiydi ama sıkılmışım. Süper Sarışın birilerini öldürseydi, belki biraz umursayabilirdim.

Fakat en azından konuşmak zorunda kalmamıştık.

Jenerik akarken ışıkları yakmak için kumandayı kullandım.

Heyecandan parlayan gözleriyle, "Ee, nasıl buldun?" diye sordu.

"Fena değildi. Kesinlikle daha iyisini gördüm."

Filmden dolayı aşırı derecede kıpır kıpırdı. "Ama efektler inanılmazdı!"

"Tabii ki ama hikâye bayattı."

Gözlerini kıstı. "Benim hoşuma gitti."

"Pekâlâ."

"Moralini mi bozdu?"

İfadem değişti. "Hayır. Sadece anlamı kötü bir zevkin olduğu."

Kahkahayı bastı, dostaneden çok tehditkâr, müphem bir sestti. "Bunu yapmana bayılıyorum."

"Neyi yapmama?" Ayağa kalkıp patlamış mısır kâsemi tezgâha götürdüm, çalışanların alması için bıraktım.

"Biraz şu tavrını görebilmek için tüm gece bekledim."

"Pardon?"

"Öfkeye kapılmanı ya da ters ters konuşmanı umuyordum." O da kâsesini tezgâha getirdi. "Geçit töreninden

sonraki gün Erkekler Odası'nı temizlediğinde? Harikaydı. Yani, eve gitmek istemiyorum ama bana bağırırsaydın mahvolmazdım."

Gözlerimi üzerine diktim. "Jack, birbirimizle neredeyse hiç konuşmadığımızı fark etmişsindir ve ilk sohbetimizde öfkemin seni tahrik ettiğini itiraf ediyorsun. Karar verirken bunun senin adına nasıl bir sonuç doğuracağını düşünebiliyor musun?"

Yüzünde bir gülücük belirdi, istifini bozmamıştı. "Dürüst olmamı takdir edeceğini sanıyordum. Kolayca sinirlenebildiğin hissine kapıldım ve bunun beni rahatsız etmediğini bilmeni istedim. Aslında bakılırsa, hoşuma gidiyor."

Jack elime uzandı ve ben de elimi geri çektim. "Yanlış düşündün. Randevu bitti. İyi geceler."

Hızla yanıma gelip tekrar beni tuttu. Ne kadar korktuğumu belli etmek istemiyordum ama korkunun buz gibi liflerinin damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. Benden daha iriydi ve kavgadan zevk alacağa benziyordu.

İpek gibi bir sesle, "Kaçma," dedi. "Sadece sana uygun olabileceğimi, kolay bir eşleşme olacağını düşündüğümü söylemeye çalışıyorum." Parmaklarını yanaklarımda gezdirip çenemin altına kadar indi. Nefesi hızlanmıştı ve vakit kaybetmemem gerektiğini biliyordum. Derhal oradan çıkmalıyım.

Gözlerimi kısıtım. "Ve ben sadece elini çekmezsen biriyle eşleşmeden öleceğini söylemeye çalışıyorum."

"Ateşli." Sırıttı, görünüşe göre olanlardan zevk alıyordu. "Eğlenceli, küçük bir oyun."

"Bırak. Beni."

Elini gevşetti ama gözlerindeki vahşi heyecanı hâlâ görebiliyordum. “Eğlenceli. Yakında yine yapmalıyız.”

Merdivene giderken peşimden gelmemesi için dua ediyordum. Şu andan itibaren her-bir-randevuda kameralar olacaktı.

İlk kata nefes nefese vardığımda iki asker buldum ve direkt üstlerine atıldım.

Kollarına düştüğümde ilk asker, “Prenses Hazretleri,” dedi.

“Çıkarın onu buradan!” Merdiveni göstererek ısrarla konuştum. “Jack! Çıkarın onu evimden!”

Muhafızlar beni bırakıp onu yakalamak için koştular ve ben de zemine çöktüm, aklım başımdan gitmişti.

“Eadlyn?”

Hemen arkamdan Ahren geliyordu. Feryadı basıp kollarına koştum.

“Ne oldu? Yaralandın mı?”

Kekeleyerek, “Jack’di,” dedim. “Kolumu tuttu. Bana dokundu.” Başımı sağa sola sallayıp olayın ne kadar hızlı geliştiğini anlamaya çalıştım, sadece o anda bunu bu kadar çabuk görememiştim.

Sık sık beni izlemiş, asla yanıma yaklaşmamış, sessizce zamanın gelmesini beklemişti. Bu gece bile hareketleri ağırdı, patlama noktasına kadar yükselen gerilimin tadını çıkararak artan öfkemi kontrolünü elinde tuttuğu enerjiyle izlemişti.

“Garip şeyler söyleyip durdu ve bana bakışı... Ahren, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.”

Merdivenden yükselen gürültüye ikimiz de dönüp baktık. İki muhafız Jack’le boğuşarak onu düzlüğe çıkarıyor-

lardı. Gözleri beni bulduğu anda hırlamaya başladı.

Israrla, "Hoşuna gitmişti!" dedi. "Bana yanaşıyordun!"

Elimi tutan Ahren, içgüdülerim aksi yöne koşmamı söylese de beni Jack'in yanına götürdü. Beni Jack'in suratının önünde durdurdu.

Ahren, "Ağzını burnunu kır Eadlyn," diye emretti. Şaka yaptığını düşünerek gözlerimi üzerine diktim. Ancak gözlerindeki öfke bana tam tersini söylüyordu.

Aklıma çelmişti. İnsanlar bana lakap taktıklarında ya da kıyafetlerimi eleştirdiklerinde intikam alamıyordum. Geçit törenine geri dönüp insanlara ne kadar budalaca davrandıklarını söyleyemezdim. Fakat burada, bir kez olsun bana gerçekten yanlış yapan birinden intikam alabilirdim.

Jack sanki yapmamı umuyormuş gibi, sanki daha sonra dokunuşumun hayalini kuracakmış gibi şeytani bir şekilde sırtıtmıyor olsaydı, yapabilirdim de. Kafasının içinde seks ve şiddet bağlantılıydı ve ona birini sunmak, diğerini sunmaya yakındı.

"Yapamam," diye fısıldadım.

Jack yalandan dudak büktü. "Emin misin tatlım? Ben bunu hiç umursa..."

Ahren'in daha önce yumruk attığını hiç görmemiştim. Neredeyse kardeşimin yumruğu başının acayip bir yöne yatmasına neden olduktan sonra Jack'in kıpırtısız vücudunu görmek kadar şok ediciydi.

Ahren elini tutup homurdandı. "Canım acıyor! Aaaaah, gerçekten canım acıyor!"

Ahren'a koridoru göstererek, "Haydi, seni hastane kanadına götürelim," dedim.

"Prenses Hazretleri, onu da yanımızda götürmeli miyiz?"

Jack'in kıpırtısız formuna bakınca göğsünün inip kalktığını fark ettim.

"Hayır. Onu bir uçağa bindirin, bilinci yerinde olsun ya da olmasın."

Ahren'in yatağına kıvrılmışım ve diğer yanda da Kaden vardı. Ahren, sargılı parmaklarını esnetiyordu ki fena morarmıştı.

Kaden, endişeliden çok heyecanlıymış gibi görünerek, "Canın acıyor mu?" diye sordu.

"Birazcık ama yine olsa yine yaparım."

Memnuniyetle ikizime gülümsedim.

Kaden, "Ben orada olsaydım," diye lafa başladı, "onu düelloya davet ederdim."

Ahren saçını karıştırmak için ona uzanırken ben de kıkır kıkır güldüm. "Üzgünüm ahab, o kadar hızlı oldu ki bunu düşünemedim."

Kaden başını sağa sola salladı. "Onca sene alınan kılıçla dövüş dersleri hiçe gitti."

Ahren, "Sen zaten hep benden daha iyiydin," derken Osten kapıya vurmadan içeri girdi, kulağına bir telefon dayamıştı.

Kaden, "Keşke birazcık daha pratik yapsaydın!" diyerek ona takıldı.

Osten yatağa otururken telefonda sohbet ediyordu. "Evet, evet. Tamam, bekle." Ahizeyi çevirip bana baktı. "Eady, şu Jack nereliydi demiştin?"

Katılım formunu hatırlamaya çalıştım. "Palomalıydı sanırım."

Kaden başıyla onayladı. "Paloma'ymış."

“Müthiş.” Osten tekrar telefona konuştu. “Bunu duy-
dun mu? Teması koparmayacağım.”

Telefonu kapatıp cebine sokarken hepimiz gözlerimizi
ona dikmiştik.

Kahkahayı bastım. “Genellikle yaptığın her neyse
durdurmaya çalışırım ama bu sefer sormayacağım bile.”

“Sanırım bu en iyisi olur.”

Kardeşlerime şöyle bir baktım, o kadar şefkatli, zeki
ve muziptiler ki. Birçok kez benden daha büyük olmadık-
ları için onlardan nefret etmişim, asla istemediğim bir
role beni zorla soktukları için. Bu gece ise belki de ilk defa
onları oldukları haliyle seviyordum. Kaden dikkatimi da-
ğıtıyordu, Ahren beni savunmuştu ve Osten... Eh, o da
kendi usulüyle yardım edecekti.

Osten kapıyı açık bırakmıştı ve annemle babam içeri
girip tüm çocuklarını bir arada buldular.

Annem ailesinin güvende olduğunu gördüğüne sevin-
miş gibiydi ama babam sarsılmıştı.

Tek elini beline atıp diğerini uzattı. “Herkes iyi mi?”

“Biraz ürktük,” diye belirttim.

Ahren, “Ve biraz da morardık,” diye ekledi.

Babam hepimize bakarak yutkundü. “Eadlyn, çok özür
dilerim. İçeri sızmayı nasıl başardı bilmiyorum. Başvu-
ruların kontrol edildiğini sanıyordum ve hiçbir fikrim
yoktu...”

Durdu, neredeyse ağlayacakmış gibiydi.

“Ben iyiyim babacığım.”

Başıyla onayladı ama konuşmadı.

Annem öne çıkıp konuyu devraldı. “Bazı kurallar ge-
tirmek istiyoruz. Belki bundan sonra bir muhafız rande-

vularda yakınlarda olur ya da tüm randevular herkese açık bir alanda gerçekleşir.”

“Bu ya da fotoğraflar. Bence onun da faydası dökünür.” Daha önce düşünemediğim için kendime küfrettim.

“Fevkalade bir fikir tatlım. Güvenliği sağlamak istiyoruz.”

Babam tekrar kendini kontrol altına alarak, “Ki bu da bana,” dedi, “Jack konusunda nasıl ilerlemek istediğini sormayı hatırlatıyor. Hasıraltı mı etmeliyiz? Ceza mı vermeliyiz? Şahsen ben onu lime lime etmek istiyorum ama bu gerçekten sana bağlı.”

Gülümsedim. “Ceza olmasın ama hasıraltı da etmeye-
lim. H herkese tam olarak nasıl bir adam olduğunu anlata-
lım. Bu yeterli bir ceza olacaktır.”

Ahren, “Çok zekice,” diyerek bana hak verdi.

Babam kollarını göğsünde kavuşturup düşündü. “İstedğin buysa, yapacağımız şey de bu. Bana şu anda evine gitmek üzere olduğu söylendi ve böylece konu kapanmış olacak.”

“Teşekkür ederim.”

Babam kolunu annemin boynuna doladı ve gitmek için dönerlerken annem hepimize son bir kez daha baktı.

Babam omzunun üstünden bakıp, “Bu arada,” dedi, “bilincinin yerine geldiğini görmeden onu göndermeye iten nedeni anlayabilsem de ölseydi, gerçekten kötü görünürdü.”

Dudaklarımı sıktım ama gözlerimin gülümsediğini biliyordum. “İyi. Bundan sonra insanları düşünmeden kapı dışarı etmeyeceğim.”

Kaden, “Ve daha çok kılıç dövüşü olacak!” diye bağırdı.

Ahren'la kahkahayı bassak da ebeveynlerimiz başlarını salladılar. Annem, "İyi geceler. Yatağa çok geç girmeyin," diyerek bizi uyardı.

Niyetim bu olmasa da bayağı uzun bir süre boyunca konuştuk. Nihayet Kaden'in sırtına sırtımı yaslayarak uykuya daldım, Ahren'in kolu başımın altındaydı ve Osten ayaklarımdan birine tutunuyordu.

Ertesi sabah erkenden, herkesten epey önce uyandım ve kardeşlerime, koruyucularıma gülümsedim. İçimdeki kız kardeş, kalmak istiyordu. Ancak içimdeki prenses kalktı ve yeni güne hazırlanmaya gitti.

20. Bölüm

Ertesi sabah kahvaltı masasının başında otururken, kendimi gençlere bakıp aralarından başka birinin de Jack gibi olabileceğine dair bir işaret ararken buldum. Sürekli o ilk günlerde dikkatimi daha çok verseydim, davranışlarından bir şeyler sezebileceğimi düşünüp duruyordum.

Sonra gözlerim tanıdığım bazılarının üstünden geçti, Hale ve Henri gibi. Erik'in varlığını bile hoş karşıladım. Onlarla tanıştıktan sonra tek bir oğlanın diğerlerinden korkmama neden olmasına müsaade edemezdim. Ve gerçek şu ki korkak olma lüksüm yoktu.

Böylece kim olduğumu hatırlayıp kendimi toparladım. Korkup kaçamazdım.

Yemek bitmek üzereyken ayağa kalkıp dikkatlerini yöneltmelerini sağladım. "Beyler, size bir sürprizim var. On beş dakika içinde lütfen ufak bir oyun oynamak üzere benimle stüdyoda buluşun."

Bazıları kahkahayı bastı ve diğerleri de alkışladı ama onları bekleyen şeyden habersizdiler. Neredeyse kendimi

kötü hissedecektim. Odadan onlardan önce çıkıp elbisemle saçımın çekime uygun olduğundan emin oldum.

Kısa süre sonra da gençler içeri girdiler, hepsi de seti görünce biraz afallamış gibiydi.

Öne, bir nebze öğretmen gibi oturduğumda onların da üstünde bir kâğıt, bir kalem ve televizyondaki oyun programlarında gördüğüm türden büyük, çizgi film tarzında yapılmış bir rozetin olduğu birer tabureleri vardı.

"Hoş geldiniz beyler." diye şakıdım. "Lütfen gelip oturacağınız yerleri bulun."

Kameralar şimdiden çalışıyor, yüzlerinde gergin te-bessümler ile şaşkınlıkla başlarını sallarken yerlerini bulup rozetlerini takmalarını yakalıyordu.

"Bugün Illéa'yla ilgili her şeye dair bir test yapacağız. Tarih, uluslararası ilişkiler ve yerel yönetim hakkında fikir alışverişi olacak. Doğru bir cevap verdiğinizde yanınızda duran hizmetçilerden biri," diyerek kanatlarda bekleyen leydileri gösterdim, "gelip üstünüze altın işaretlerden birini yapıştıracak. Bir soruya yanlış cevap vererseniz de siyah bir X işareti getirecekler."

Oğlanlar heyecan ve endişeyle gülüp etiketlerin bulunduğu sepetlere baktılar.

"Endişelenmeyin, amacımız sadece eğlenmek. Fakat bu bilgiyi, bir sonraki elemelerde bana yardımcı olması için kullanacağım. Yani en fazla yanlış veren, otomatik olarak gönderilecek değil... Ama izliyorum," diyerek onlara takılıp parmağımı uzattım.

"İlk soru," diye duyurdum. "Çok önemli! Doğum günüm ne zaman?"

Onlar başlarını eğip cevapları karalarken ve yanların-

dakilerin cevaplarına gözlerinin ucuyla bakarken birçok kahkaha yükseldi.

“Peki, cevaplarınızı gösterin,” diye emrettim ve çeşitli tarihlere neşeyle bakarken ağzım açık kaldı.

Kile, tabii ki 16 Nisan olduğunu biliyordu ve bu konuda yalnız değildi ama yılı da bilen sadece birkaç kişi vardı.

“Ne diyeceğim biliyor musunuz, nisan ayını dahi bilen herkesi bu soruyu bilmiş sayacağım.”

Fox hevesle, “Pekálá!” diye bağırdı ve Lodge ile Calvin arkada çak yaptılar. Hizmetçiler sahneye çıktı ve X alanlar komik bir şekilde sızlandılar ama somurtmadan etiketlerini taktılar.

“Birçok potansiyel cevabı olan bir soru geliyor. Illéa’nın en büyük müttefikleri kimlerdir dersiniz?”

Bazıları doğru bir tahmin yürüterek Fransa, İtalya ve Yeni Asya derken Henri birçok ünlemle sonlandırılmış Swendway yazısını kaldırdı.

Julian ise yüzüne doğru birçok ok çizmiş ve büyük harflerle *BEN* yazmıştı.

Elimi ona doğrulttum. “Dur, dur, dur! Bu ne anlama geliyor ki?” diye sorup tebessümümü bastırmaya çalıştım.

Omuz silkerken ağzı kulaklarına varıyordu. “Sadece gerçekten harika bir dost olacağımı düşünüyorum.”

Başımı sağa sola salladım. “Gülünç.” Ancak sesim istediğim şekilde kınarmış gibi çıkmamıştı.

Sahnenin kenarındaki hizmetçilerden biri elini kaldırdı. “Yani, yine de X mi alacak yoksa...”

“Ah, X alacak!” diyerek ona teminat verdim ve oğlanlar kıs kıs güldüler, Julian bile.

Çoğu, doğru bir şekilde babamın asilerin kökünü ku-

rutmada ortağı olan August Illéa'nın adını yazdı ve hepsi Dördüncü Dünya Savaşı'nda olanları biliyordu. Sona vardığımızda çoğunun bu kadar bilgili olması hoşuma gitmişti.

"Bakalım. Kimde daha çok altın işaret var?" Hizmetçiler işaretleri saymama yardım ettiler ki puanları dağıttıkları için gayet faydalı oldu. "Hale'da altı tane var. Yani Raoul ile Ean. Bravo beyler!"

Alkış yaptım ve diğerleri de sırada ne olduğunu fark etmeden önce bana katıldılar.

"Peki, şimdi en çok kimde X işareti var?"

Hizmetçiler hızla arka köşeyi, üstü simsiyah olmuş zavallı Henri'nin durduğu yeri işaret ettiler.

"Ah, hayır Henri!" diye bağırırken kahkaha atıp oyunun ne kadar az önemsedığimi ortaya koymaya çalıştım.

Gerçekten birini bu şekilde ayıklamayı umduysam da Henri'nin bilgisizliğinin ülkede sadece bir sene kalmasından ya da tercümeden geçtiği için soruları doğru anlayamamasından kaynaklandığını biliyordum.

"Başka kim var? Burken ile Ivan... Çok kötü değil." İki si de epey kötü bir iş çıkarmışlardı ama yine de Henri'ye kıyasla fazladan üç doğruları vardı. En azından Ivan için heyecanlanmamın bir sebebi olduğu onaylanmıştı.

"Bu sabah beni kırmadığınız için hepinize teşekkür ederim ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca aday sayısını azaltırken bu bilgileri aklımda tutacağım. Bu kadar zeki olduğunuz için tebrik ederim!" Ben onları alkışladım ve onlar da birbirlerinin sırtına vururlarken kameralar kapandı.

"Gitmeden önce beyler, son bir sorum var ve çok yakın geçmişle ilgili, yani hepiniz doğru bilseniz iyi olur."

Aralarında gergin bir şekilde mırıldandılar, karşılık vermeye hazırdılar.

“Cevabı biliyorsanız, bağırarak söyleyebilirsiniz. Hazır mısınız? İzin olmadan bana dokunmanız ne zaman kabul edilebilir bir davranış olur?”

Gözlerimi üstlerine diktim, yüzüm taş kesilmişti, her birine kakhaha atсын diye meydan okuyordum. Birbirlerine şöyle bir baktılar ama cevap verecek kadar cesur olan sadece Hale’di.

“Asla,” diye seslendi.

“Doğru. Bunu hatırlarsanız çok iyi olur. Jack Ranger, sadece suratına kardeşimin attığı yumruk ve kovulmanın utancı arasında kendini kolayca kurtarabildi. Rızam olmadan aranızdan biri bir daha bana dokunmaya kalkarsa, sopalanacak ya da daha beteriyle karşılaşacaksınız. Bu konuda net miyiz?”

Oda kıpırtısızdı.

“Bunu *evet* olarak kabul ediyorum.”

Kelimelerimin yok olmayacağını umarak yürüyüp gittim. Oyun bitmişti ve bundan şüphe bile edemezlerdi.

Öğle yemeğinden sonra babam ofise biraz geç geldi ki bu nadir rastlanan bir durumdu. Yani, Leydi Brice kapıya vurduğunda yalnızdım.

“Prenses Hazretleri,” diyerek beni selamladı. “Babanız henüz gelmedi mi?”

“Hayır. Onu neyin oyaladığını bilemiyorum.”

“Hımm.” Düşünerek kollarındaki kâğıtları düzeltti. “Gerçekten onunla konuşmam gerekiyor.”

Leydi Brice, bazen çok genç görünüyordu. Tabii ki ben-

den çok daha büyüktü ama babamın yaşında da değildi. Onu hiç çözememiştim. Ondan hoşlanmadığımdan falan değildi ama hep neden babamın çalıştığı tek kadın olduğunu merak ederdim.

“Yardım edebileceğim bir konu var mı?” diye önerdim.

Yere bakıp düşündü. “Bu bilginin paylaşılmasını istediğinden emin değilim, bu nedenle sanmıyorum. Üzgünüm.”

Samimi olduğunu bildiğimden gülümsedim. “Sorun yok. Leydi Brice, size bir soru sorabilir miyim? Çok akıllı ve nazıksınız. Neden hiç evlenmediniz?”

Bir süre güldü. “Evliyim. Bu işle! Benim için çok önemli ve bir eş aramaktansa bunu yapmayı tercih ederim.”

Gözlerimi devirdim. “Buna amin derim.”

“Anlayacağınızı biliyordum. Ve görüşme fırsatını elde ettiğim tek insanlar da diğer danışmanlar ve herhangi biriyle bir ilişkiye girmek istediğimi sanmıyorum. Yani, sadece çalışmaya devam ediyorum.”

Başımla onayladım. “Buna saygı duyarım. Sanırım insanlar kadınların kocası ve çocuğu olmadan mutlu olmadıklarını düşünüyorlar ama siz gayet memnun görünüyorsunuz.”

Omuz silkti. “Bunu düşünüyorum. Bir gün evlat edinebilirim. Anneliğin insanı onurlandırdığını düşünüyorum. Ve herkes bu konuda iyi değil.”

Sesindeki yakıcı ton, bana kendi annesinden bahsettiğini düşündürdü ama detayları sormak istemedim.

“Biliyorum. Muhteşem bir annem olduğu için şanslıyım.”

Bir parça eriyerek iç çekti. “Annen doğuştan yetenekli. Gençken bana ikinci annemmiş gibi davranırdı ve ondan birçok şey öğrendim.”

Gözlerimi kıstım. “Sarayda o kadar geçmişiniz olduğunı düşünmemiştim.” Onu koridorlarda görmediğim bir gün oldu mu diye hatırlamaya çalıştım, gerçi on üçüme girip babamla ciddi anlamda çalışmaya başlamadan önce danışmanlara hiç dikkat etmezdim. Belki de sadece gözümünden kaçmıştı.

“Evet, hanımefendi. Burada neredeyse sizin kadar eskiyim,” diye cevap verirken bir kahkaha attı. “Ebeveynleriniz fazlasıyla cömert.”

On sekiz sene, sarayda bir pozisyonu elde tutmak için fazlasıyla uzun bir süreydi, özellikle de bir danışman için. Babam, önerilere ve ülkenin durumuna bakarak her beş ile sekiz sene arasında çoğu insanı değiştiriyordu. Leydi Brice’ı görevinde bu kadar uzun tutan neydi?

Saçını omzunun üstüne atıp gülümserken onu inceledim. Babam çekici olduğu için mi burada kalmasına müsaade etmişti? Hayır. Babamın bu kadar sığ ya da bencil olabileceğini düşündüğüm için bile suçluluk hissettim.

“Eh, size yardım edemediğim için üzgünüm ama babama geldiğinizi söyleyeceğim.”

“Teşekkürler Prenses Hazretleri. O kadar acil değil, yani acelesi yok. İyi günler dilerim.”

“Ben de size.”

Eğilerek selam verip gitti ve ben, besbelli hayatım boyunca fark etmeden tanıdığım bu kadını merak ederek kapıya uzunca bir süre baktım. Kâğıtlarıma geri dönerken omuz silkerek bu düşünceyi uzaklaştırdım. Seçim’le iş arasında kafamda Leydi Brice’a ayıracak yer kalmamıştı.

21. Bölüm

O akşamki yemek hostu çünkü oğlanların Jack'in hatasından bir şeyler öğrendiklerini anlayabiliyordum. İçeri girdiğimde hepsi biraz daha dik oturuyordu, yanlarından geçerken başlarını salladılar ve ben bir kez daha kontrolü ele geçirdiğimi hissettim.

Babam da biraz daha sakin görünüyordu, gerçi tüm endişelerinden kurtulamadığını görebiliyordum. Ahren masaya eğilip bana muzip bir şekilde göz kırptı ve sanki neredeyse bu berbat olay hayatı bir nebze daha iyileştirmişti.

Babam, oğlanlarla akşam yemeğinde sohbet etmeye çalışmamı önermişti ama tüm bu insanlara seslenmek kabalık gibi geliyordu. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum, en azından doğalmış gibi gelecek bir yoldan. Biliyordum, ne yaşamış olursam olayım, tekrar meydana çıkmam beklenenekti. Konuşmak yerine seçeneklerime baktım...

Geride kalanlardan en çok göz korkutanının Ean olduğunu fark ettim. Şiddete meyilli görüldüğünden değildi ama sürekli mağrur ve sakin davranıyordu, sanki depresyon

olsa bile onu istemediği takdirde yerinden oynatamazdı.

Yani, belki de bir sonraki randevuma onunla çıksaydım, bir nevi korkularımdan birini yenmiş olacaktım. Göründüğü kadar vurdumduymaz olmasının imkânı yoktu. Sadece açık alanda bir şeyler yapmalı ve fotoğrafçıların geldiğinden emin olmalıydık.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Ean o anda bana baktı ve ben de kafamı çevirip kardeşimle lafa dalmış gibi yaptım.

Kaden'in masanın altında tutarak bir gazete okuduğunu gördüm.

"Makale ne hakkında?" diye sordum.

Sanki bugünkü işini akşam yemeği bitmeden tamamlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini gazeteden kaçırmadan cevap verdi. "Midston'daki bir bölgede yardımlaşma yapıyor. Bir kızın sanat okuluna gidebilmesi için para topluyorlar. Yetenekli ama kendi başına eğitim alma imkânı yok. Diyor ki... Dur. İşte burada. 'Sülalem Üçlerden oluşuyor. Kastlar ortadan kalktığı halde ailem sanat çalışmamın bana yakışmadığını söylüyor. Zor bir durum. Onlara kraliçenin dünyaya Beş olarak geldiğini ve müthiş olduğunu hatırlattım. Okul için ödeme yapmayacaklar, bu nedenle ben de rüyalarımın peşinden gitmek için yardım istiyorum.'

"Resimlerini gösteren şu fotoğrafa bak. Kötü değil."

Sanatı takdir ederek büyümüştüm ve çalışmalarını aradığım estetik değere sahip değilse de yetenekli olduğunu görebiliyordum.

"İyi. Bu çok aptalca. Kastlardan kurtulmanın amacı, insanların istedikleri işte çalışmayı seçmelerini sağla-

maktı ve bundan faydalanmıyorlar bile. Sanki bir işe yaramasını istemiyorlar.”

“Bir şeylere izin verecek bir sistem kurmak, insanların bundan faydalanacağı anlamına gelemmez.”

Buz gibi bir sesle, “Tabii ki öyle,” diye yorumda bulunup içeceğimi yudumladım.

“Burada anahtar, bunu anlamalarını sağlamak. An-nemin bize o eski tarih kitaplarını ve Birleşik Devletler’in o belgesini” -adını bulmak için duraksadı- “Bağımsızlık Bildirgesi’ni gösterdiğini hatırlıyor musun? Ve onda insanların mutluluğun peşinden koşmalarına müsaade edildiği yazıyordu. Ama o dokümanı hazırlayan hiçbir kişi, eliyle mutluluğu sunamazdı.”

Gülümsedim. “Fazlasıyla zekisin.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul ederdim ama geçen hafta karanlıkta Kile’i öperken yakalandın.”

Ona içimden dilimi çıkarmak geldi, “Ah, ha ha ha,” dedim. “Zaten benim görüşlerim hiç önemsenmiyor.”

“Kile’la evlenecek misin?”

Neredeyse boğulacaktım. “Hayır!”

Kaden çılgınlar gibi kahkaha atıp, odadakilerin çoğunun bizden tarafa bakmasını sağladı.

Dudaklarımı kurulayarak, “Geri alıyorum,” dedim. “Sen hünerli bir embesilsin!”

Ayağa kalktım, yürürken Kaden’in kulağını çektim. “Hey!”

“Yanımda olduğun için teşekkürler Kaden. Harika bir kardeşsin.”

Kulağını ovuşturdu, hâlâ sırtıyordu. “Deniyorum işte.”

Kile’la evlenmek, diye düşünürken tekrar kahkahalara

boğulmamak için elimden geleni yaptım. Sır saklamaya devam edebildiği takdirde Kile'ı tekrar öpme ihtimalim çok, çok yüksekti... Ama onunla evli olduğumu hayal bile edemiyordum.

Bu oğlanlardan herhangi biriyle evli olduğumu hayal edebileceğimden emin değildim.

Evli olduğumu hayal edebileceğimden de emin değildim.

Yavaşlayıp yanlarından geçtiğim sırada bazılarının yüzlerine baktım. Hale'in yanında uykuya dalmak nasıl olurdu? Ya da Baden'ın parmağıma bir yüzük takması?

Gözümün önüne getirmeye çalıştım ve getiremedim. Ahren'in Seçilmişlerden bazılarının kızlardan hoşlanmamanın mümkün olup olmadığını sorduğundan bahsettiğini hatırladım ama bunu düşünmek bile kahkaha atmama neden oldu. Bir gençle samimi bir bağ kurmama engel olan şeyin bu olmadığını biliyordum... Ancak ortada bir şey olduğunu da artık seziyordum. Sadece bağımsız olma arzusu değildi; etrafımda bir duvar örülüydü ve nedeninden tam olarak emin olamıyordum.

Fakat duvar olsun ya da olmasın, bir söz vermiştim.

Ean'm yanına vardığımda duraksadım.

"Bay Cabel?"

Ayağa kalkıp başıyla selam verdi. "Evet, Prenses Hazretleri."

"Ata biniyor musun?"

"Binerim."

"Yarın at binmeye gittiğimde bana eşlik etmek ister misin?"

Gözlerine şeytani bir parıltı geldi. "İsterim."

"Fevkalade. Görüşürüz."

Bir elbise giyip ata yandan binmeyi tercih ettim. En sevdiğim sürüş şekli değildi ama bir parça feminenliğin bu akşamüstü buluşmasına katkıda bulunacağını düşünmüştüm.

Ahırdan çıktığımda Ean beni bekliyor, atına semer vuruyordu.

Yaklaşırken, "Ean!" diye seslendim.

Başını kaldırıp el salladı. Çok yakışıklıydı, halkın yanımında görmeyi bekleyeceği türden biriydi. Her hareketi kontrollüydü ve ben de ona uyum sağlamaya ve gerilmemeye niyetliydim.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

"Neredeyse. Kendime bir semer kapmalıyım." Yanından geçip ahırın bölmelerine gittim.

"Bunu mu giyeceksin?"

Başımı hızla çevirdim. "Bu elbiseyi giyerken on dakika çöğü erkeğin pantolon giyerken tüm gün yaptığından daha çok şey yapabilirim."

Kahkahayı bastı. "Hiç şüphem yok."

Butterscotch arkadaşydı, diğerlerin çoğuna kıyasla biraz daha büyük bir bölmedeydi. Bir prensesin atı, bir parça alanla güzel bir manzarayı hak ederdi.

Onu hazırlayıp Ean'a geri döndüm. "Senin için sorun olmazsa, önce bahçede birkaç foto çekileceğiz."

"Ah. Hayır, sorun olmaz."

Atlarımızı dizginlerinden tutup bahçede dolaştırdık. Kameralı bir adam da oradaydı, beklerken gökyüzünden ya da ağaçlardan birkaç kare çıkardı. Bizi gördüğünde yanımıza geldi.

“Prenses Hazretleri,” diyerek elimi sıktı.

“Adım Peter. Birlikte birkaç fotoğrafınızı çekmenin hoş olacağını düşündüm.”

“Teşekkür ederim.” Butterscotch’i sevdim. “Nerede durmamızı istersin?”

Peter etrafa baktı. “Atları bir ağacın altına koyarsanız, sanırım bu fıskiye’nin önünde birkaç fotoğraf iyi olur.”

Kaçmayacağını bildiğimden Butterscotch’i saldı. Sıcak bir tonla, “Haydi,” dedim.

Atını bir dala bağlar bağlamaz elini tuttum. Peter hiç vakit kaybetmedi. Ean’la birlikte gülümsedik, utangaç bir edayla gözlerimizi kaçırdık ve bu ufak yürüyüş fotoğraflarla belgelendi. Fıskiye’nin önünde durduk, çalılara sırtımızı vererek oturduk ve hatta birkaç fotoğrafı da atların önünde çekirdik.

Peter yetip de artacağını söylediğinde neredeyse sevinçten kollarımı havaya savuracaktım. Epey hızlıca yürüyüp çantalarını kaptı ve kamerasını iki kere kontrol etti. Etrafa baktığımda söz verildiği üzere tamamıyla yalnız olmadığımızı gördüm. Muhafızlar saray duvarlarının önüne dizilmişlerdi ve birkaç görevli etrafta dolanıyordu, çimenler ve patikalarla ilgileniyordu.

“Buraya gel Butterscotch!” Ona doğru yürüdüğümde kuyruğunu salladı.

Ean atına ustaca bindi ve ben de inanmamı sağladığı kadar liyakatli olduğuna sevindim.

Atlar bahçenin bir ucuna doğru tırıs giderken Ean, “Beni bağışla ama bana biraz planlanmış gibi geldi,” dedi.

“Biliyorum. Ama onlara böyle planlı anları çektiğimden doğal anlar mahrem kalabiliyor.”

“İlginç. Peki, Kile’la olan o sahne planlı mıydı yoksa mahrem mi?”

Sırıttım. Vay, hızlıydı.

“En son konuştuğumuzda, bana söylemek istediğin bir şeyler varmış gibi gelmişti,” diyerek ona hatırlattım.

“Var. Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Ama senin de bana karşı tamamıyla dürüst olmanı gerektiriyor. Bunu yapabilir misin?”

Yüzüne baktığımda ona istediğini verebileceğimden emin olamadım. Bugün.

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Birçok şeye. Sadece iki haftadır tanıdığım insanlara ruhumu ifşa etmem.”

Birkaç dakika boyunca atlar tırıs giderken sessiz kaldık.

“En sevdiğin yiyecek?” diye sordu, yüzünde tatmin olduğunu gösteren bir gülümseme vardı.

“Mimosa kokteyli de sayılır mı?”

Güldü. “Tabii ki. Başka... Gittiğin yerlerden en çok sevdiğin?”

“İtalya. Kısmen yiyecekler kısmen de eşlik edenler nedeniyle. Buraya gelirlerse, kraliyet ailesiyle tanışman gerek. Çok eğlenceliler.”

“Bu hoşuma giderdi. Pekâlâ, en sevdiğin renk?”

“Kırmızı.”

“Güç rengi. Hoş.”

Beni bir anlığına sorguya çekmeyi bıraktı ve sarayın etrafındaki yolumuza devam ettik. Huzur verici sayılırdı. Ön kapılardan geçtik ve bahçıvanlar biz geçerken işlerini bırakıp selam verdiler. Duyulamayacağımız bir yere var-

dığımızda Ean atını benimkine yaklaştırdı.

“Yanılıyor olabilirim ama seninle ilgili bazı konularda tahminler yürüteceğim.”

Meydan okuyarak, “Haydi bakalım,” dedim.

Tereddüt etti. “Bekle. Şurada duralım.”

Sarayın duvarına çekilmiş tek bir bank vardı ve oraya gittik.

Butterscotch’ın tepesinden aşağı atladım ve Ean’la birlikte dar banka oturdum.

“Prenses Hazretleri.”

“Eadlyn.”

“Eadlyn.” Süper-özgüven zırhındaki ilk çatlağı göstererek yutkundu. “İçimden bir ses Seçim’in gerçekten istediğin bir şey olmadığını söylüyor.”

Hiçbir şey demedim. “Öyleyse, belki de düşündüğün gibi bir şey değildi ve şu anda pek de hoşuna gitmeyen bir durumdasın. Çoğu kadın, emrine amade olacak onlarca erkeğe sahip olmak için ölürdü ama sen, mesafeli duruyorsun.”

Kıbarca gülümsedim. “Sana söyledim. Henüz tanıştığım insanlara açılmam.”

Başını sağa sola salladı. “Seni senelerce *Rapor*’da gördüm. Bu türden bir iş yapacak biri gibi görünmüyorsun.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek derin bir nefes aldım.

“Sana bir teklifle geldim. Hiç ihtiyacın olmayabilir ama ben yine de bu seçeneği sunmak istiyorum.”

“Gelecekteki kraliçenize ne sunabilirsiniz sor?”

Gülümsedi, yine kendine güveniyor gibiydi. “Bir çıkış yolu.”

Ne demek istediğini sormak riskliydi ama meraklanmadan edemedim. “Nasıl?”

“Sana asla ayak bağı olmam. Sana asla engel olamam. Senden beni sevmeni bile istemem. Beni seçersen, geleneksel kısıtlamalardan arınmış bir evliliğin olabilir. Beni kralın yap ve gönlün nasıl isterse öyle hüküm sür.”

Elbisemi düzelttim. “Asla kral olamazsın.”

Komik bir şekilde başını dikti. “Senin tipin değil miyim?”

Gözlerimi devirdim. “Ne öyle ne böyle. Benimle evlenen adam asla kral olamaz. Kimsenin unvanı benimkinden yüksek olamayacağı için prens olur.”

“Bana uyar.”

Bankın koluna yaslandım. “Sırf meraktan soruyorum, neden böyle bir teklifte bulundun? Çok karizmatiksin, epey yakışıklısın. Mutlulukla dolu bir evliliğin olabileceğini düşünüyorum ki bu da bana neden kendini az önce ortaya koyduğun gibi sevgisiz geçecek bir evliliğe mahkûm edisin diye düşündürüyor.”

Başıyla onayladı. “Adil bir soru. Şahsen, ben aşkın abartıldığına inanıyorum.”

Gülümsemeden edemedim.

“Geniş bir ailem var. Altı çocuk. Kıt kanaat geçinmeyi başardım ama o hayatı sonsuza dek sürdürmek istemiyorum. Makul bir kadınla rahat bir hayat şansı, umut edebileceğim her şeyden daha iyi.”

“Makul mü?” Tek kaşımı kaldırdım. “Sadece bu mu?”

Kıs kıs güldü. “Senden hoşlanıyorum. Ne olursa olsun kendin gibisin. Kesinlikle akıllı, güzel, güçlü bir kadınla evlenmeye kanaat getirmek diyemem. Ve sana bu grupta uygun kimseyi bulamazsan bir çözüm sunabilirim. Dürist olmak gerekirse, bu heriflerin çoğunun şaka gibi olduğunu söyleyebilirim. Ve sen bana asla sahip olmadığım

bir şeyi verebilirsin.”

Düşündüm. Şu ana dek Seçim hiç beklediğim gibi olmamıştı. Halkın bana yiyecekle saldırmasıyla, ilk elememden şikâyetçi olmasıyla ve Kile’la öpücüğümü yargılamasıyla başlamıştı. Bunu henüz idrak edebilmiş olsam da bana göre evlilikle ilgili temelde rahatsız edici bir şey vardı, sırf babamı mutlu etmek uğruna birini kabul eder miydim diye merak ediyordum. Ne zaman gözlerinin içine baksam, ne kadar yorgun gördüğünü daha çok idrak ediyordum.

Babamı seviyordum.

Fakat kendimi de seviyordum.

Ve kendimle çok daha uzun bir süre yaşamak zorunda kalacaktım.

Ean, beni tekrar o ana döndürerek, “Evet ya da hayır demene gerek yok,” dedi. “Sadece bana ihtiyacın olursa, buradayım demek istiyorum.”

Başım la onayladım. “Bunu düşüneneğimi bile söyleyemem.” Ayğa kalktım. “Şimdilik at binmeye devam edelim. Butterscotch’ımı yeteri kadar görme şansım olmuyor.”

Bir süre daha at binmeye devam ettik ama Ean pek konuşmadı. Sohbet etme ihtiyacıyla kendini yiyip bitirmemek huzur vericiydi. Ean, sessizliğimi minnetle karşıladı. Bunun ne kadar devam edebileceğini, sonunda böyle bir hayattan bıkip bıkmayacağını merak ettim.

Şimdilik onu gözlemledim. Yakışıklı, mağrur, açık sözlü. Özguveni benim onayına bağılı değildi ve ben de onun onayını almak için endişeye kapılmayacağımı biliyordum. Muhtemelen evlenmiş gibi *hissetmeden* gerçekten evlenebilirdim...

Çok çekici bir aday olabilirdi gerçekten.

22. Bölüm

Ean'ı biraz sonra gönderdim ve hiç karşı çıkmadı, belki de derhal ihtiyaç duyduğum kadar itaatkâr olacağını kanıtliyordu. Kesinlikle ilginç bir teklifti, gerçi kullanmaya ihtiyaç duyup duymayacağımı görmek için bu süreçte iyice ilerlemem gerekiyordu.

Çok kısa süre içinde akşam yemeği için hazır olmalıydım, bu nedenle Butterscotch'ı bıraktım ve çizmeleri mi fırçaladım. Berbat denecek kadar kirli değildi. Atıma, "İyi geceler," diye fısıldayıp ona bir parça şeker verdikten sonra saraya geri döndüm.

Saraya girerken birisi, "Eadlyn!" diye bağırdı.

Kile'dı. Henri, Erik, Fox ve Burke'le konuşuyordu. Onu beklemeleri için diğerlerine işaret verip koridorda koşarak yanıma geldi.

"Hey," dedi, çarpık gülümsemesi yüzüne yerleşti. Biraz gergin görünüyordu.

"Nasılsın?"

"İyi. Gençlerle konuşuyordum; sana bir teklifimiz var."

İç çektim. “Yine mi?”

“Ha?”

“Hiç.” Düşünmemek için başımı sağa sola salladım.
“Şimdi mi gelip onlarla konuşmalıyım?”

“Eh, evet ama ben sana önce bir şey sormak istedim.”

“Tabii.”

Kile, ellerini ceplerine soktu. “Aramız iyi mi?”

Gözlerimi kıstım. “Kile, erkek arkadaşım olmadığının farkındasın, değil mi?”

Güldü. “Evet, farkındayım. Ama bilmiyorum, birilerine tasarımlarımı göstermek ve birlikte gülmek hoşuma gitmişti ve Jack’le olanları duyunca gelip seni kontrol etmek istedim ama konuşmak istemeyeceğinden korktum. Sonra bir köşeye çekilerek de moralini bozabileceğimden korktum. Ne kadar zor biri olduğunu biliyor musun?”

“Unuturdum ama sürekli hatırlatıp duruyorsun!” diyerek ona takıldım.

Kile kıpırdandı. “Hızımı keseceğim. Ama cidden, aramız iyi mi?”

Dudağını ısırırken onu izledim ve hülyalara dalıp gitmemek için kendimle savaşmam gerekti. Yanımda olduğunu söylüyordu, ben de belki tekrar o dudakları hissedebilirim diye umutlandım.

“Evet Kile. Aramız iyi. Bu kadar endişelenme.”

“Pekâlâ. Buraya gel. Sanırım bu fikir hoşuna gidecek.”

Dönmüş bekleyen bir grup tipin yanına gittik. Henri anında elimi öptü.

“Merhaba bugün,” diyerek beni selamladığında kaha kaha attım.

“Merhaba Henri. Burke, Fox. Selam Erik.”

Burke, "Prenses Hazretleri," diyerek söze başladı. "Belki biraz çizgiyi aşmak olacak ama Seçim'in sizi çok zorladığını düşünüyorduk."

Kıs kıs güldüm. "Tahmin bile edemezsin."

Fox gülümsedi. Burke'le yan yana biraz komik duruyorlardı. Burke iriyarıydı, o ise incecik. "Çılgın geliyor. Çalışmanız gerekiyor ve sonra solo randevulara çıkmak ya da herkesi bir partiyle etrafınıza toplamak için vakit bulmanız gerekiyor. Çok yorucu görünüyor."

Kile, "Yani, aklımıza bir fikir geldi," dedi. "Bu hafta dördümüz birlikte bir şeyler yapabilir miyiz?"

Kesinlikle müthişti. "Evet!" diye bağırdım. "Harika olur. Ne yapacağımız hakkında fikri olan?"

"Birlikte yemek yapmayı düşünüyorduk." Burke'un yüzü o kadar mutluydu ki hayır diyemezdim, kesinlikle yapmak istediğim şey bu olsa da.

"Yemek yapmak mı?" dedim, yüzüme sahte bir gülücük kondurdum.

Kile, "Haydi ama," dedi. "Eğlenceli olacak."

Gergin bir şekilde nefes verdim. "Pekâlâ. Yemek. Yarın akşama ne dersiniz?"

Fox hemen, "Mükemmel!" dedi, sanki fikrimi değiştireceğimden endişeleniyordu.

"Tamam. Perşembe, saat altıda. Sizinle fuayede buluşuruz ve birlikte mutfaklara gideriz." Kâbus olacaktı. "Müsaade ederseniz, akşam yemeği için hazırlanmam gerek."

Bu işi güzelleştirmenin bir yolu var mıdır diye merak ederek üst kata çıktım. Şüpheliydim.

Odama girerken, "Neena," diye seslendim.

“Evet hanımefendi?”

“Banyoyu hazırlayabilir misin? Yemekten önce girmeliyim.”

“Tabii ki.”

Çizmelerimle boğuşup elbisemi üstümden çıkardım. Basitçe emir vermek ve almak haricinde son zamanlarda pek konuşmamıştık ve itiraf etmem gerekirse, benim için zordu. Odam kalemdi, dinlendiğim ve çizim yaptığım ve dünyadan saklandığım yerd. Neena bunun bir parçasıydı ve bana dargın olması tüm düzeni bozuyordu.

Banyoya girdim, ben istemeden küvete lavanta parçacıkları attığını görünce mutlu oldum.

“Neena, zihnimi okuyorsun.”

Sinsice, “Deniyorum,” dedi.

Onu tekrar sinirlendirmek istemediğimden dikkatlice ilerledim. “Son günlerde Mark’tan haber aldın mı?”

Gülümsemeden duramıyor gibiydi. “Evet, dün.”

“Ne okuyor demiştin?” İlk suya girdim, şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

“Biyokimya.” Önüne baktı. “İtiraf ediyorum; bana anlattığında anlamadığım bir sürü kelime kullanıyor ama neden bahsettiğiyle ilgili bir fikir ediniyorum.”

“Aptal olduğunu ima etmeye çalışmıyordum Neena. Merak ediyordum. Bunun ortada olduğunu sanmıştım.” Biyokimya. Aklıma bir şeyler getirdi.

İç çekip banyo suyuna biraz daha lavanta attı. “Ağzınızdan çok daha sert çıktı.”

“Burada hayat yolu benimkinden çok daha farklı olan gençler var. Bazılarıyla aynı odada bulunmaya bile dayanamıyorum. İkinizin bu kadar farklı işlerde çalışıp hâlâ

bir ortak paydada buluşmayı başarmanız ilgimi çekmişti.”

Başını sağa sola salladı. “Çabalıyoruz. Kâğıt üzerinde öğrenebileceğin bir şey değil. Bazı insanların kaderinde birlikte olmak vardır.”

Küvete sırtımı yasladım. Hiçbir şeyi açıklamamanın bir yolu yoksa neden uğraşacaktık ki? Yine Ean’ın teklifini, Kile’in endişesini ve Hale’in sorularını düşündüm. Her şeyin karmakarışık olduğuna inanamıyordum. Artık kendi hislerimi bile zar zor anlayabiliyordum. Bağımsızlığıma kavuşmak istediğimi biliyordum ve bir adamın arkamdan gelip işlerimi düzeltmesi ya da benim adıma yapması fikri kabul edilemezdi. Sonra babamın beyazlayan, yavaşça sarı tellerle karışan saçını düşündüm ve hayatını kolaylaştırmak için ne kadar ileri gidebileceğimi merak ettim.

Tuhaftı. Gerçekten seçmem gerekseydi, alt kattaki her genç bir seçenekti. Her biri dünyamı yeni bir yöne sürükleyebilirdi. Bu hoşuma gitmiyordu. Kendi yolumun hâkimi olmak istiyordum. Etrafımı çitlerle çevreleme nedeni bu muydu, içeri adım atan herkesin kontrolümü kaybettireceğine dair endişem miydi diye merak ettim.

Fakat belki de kontrol bir illüzyondur. Tüm Seçilmiş oğlanları gönderseydim, sonunda biri gelip kontrolü umur-samamamı sağlayabilir miydi? Kontrolü bile isteye ona vermeme neden olur muydu?

İmkânsız göründü, birkaç hafta öncesine kadar olabileceğini kesinlikle hayal bile etmeyeceğim bir şeydi.

Gardımı korumak için hâlâ birçok sebebim vardı ve koruyacağımı da biliyordum. Yine de bu gençlerin beni nasıl etkilediklerini görmezden gelmeye daha fazla devam edebileceğimi sanmıyordum.

23. Bölüm

Sarayın fuayesinde gergin bir şekilde bekliyordum. Kıyafetlerimden emin değildim -insanlar yemek yaparken ne giyerdi ki?- veya mutfakta nasıl yalandan bilgili görüneceğimden ya da dört adaya nasıl eşit bir şekilde dikkat gösterebileceğimden...

Ve hem reklam hem de kişisel güvenliğim için bir fotoğrafçının bulunmasının iyi olduğunu bilsem de birinin bu geceyi belgeleyeceğini düşünmek beni hiç de sakinleştirmiyordu.

Gömleğimi değiştirdim ki üstüm başım kirlenirse diye gayet sade bir şey giymiştim ve hâlâ derli toplu olduğundan emin olmak için saçıma dokundum. Saat, oğlanların dört dakika geç kaldıklarını gösteriyordu ve huzursuzlanmaya başlamıştım.

Tam onları getirsin diye bir uşak gönderecektim ki koridorda yankılanan sesleri duydum. Köşeden ilk önce Kile döndü. Burke hemen yanındaydı, besbelli sürünün lideriyle dost olmaya çalışıyordu. Fox, Henri'yle birlikteydi, ikisi de

sessizce gülümsüyordu. Biraz geride ise ellerini arkasında kavuşturmuş Erik yürüyordu. Varlığı gerekliydi ama grup buluşmasında katılımcı konumunda bulunmayan tek kişi olduğundan biraz yerini yadırgadığını sezdim.

Kile ellerini ovuşturdu. “Yemeye hazır mısınız?”

“Yemek, evet. Yemek yapmak? Nasıl olacağını göreceğiz.” Endişemi bir tebessümle gizlemeye çalıştım ama sanırım Kile anlamıştı.

Burke, “Yani, hayatlarınız boyunca birbirinizi tanıdığınız doğru mu?” diye sordu. Öyle ani olmuştu ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Kile, kaburgalarına dirsek atıp rahatça, “Güven bana, sizin durumunuz çok daha iyi,” diyerek karşılık verdi.

“Doğru,” diyerek onayladım. “Kile’ın *Rapor*’da söylediği gibi: Mecbur bırakılmadan ondan erkek arkadaş olabileceğini hiç düşünmedim. Aileden biri gibi.”

Herkes kahkaha atınca bunun ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Josie ne zaman insanlara kardeşim gibi olduğunu söylese sinir oluyordum ama onu da Kile’ı da kuzenlerimden çok daha iyi tanıyordum.

“Mutfak bu tarafta,” diyerek onlara yemek salonunun olduğu yeri gösterdim. “Görevliler geleceğimizi biliyordu, yani gidip yemek yapmaya koyulalım.”

Kile yapmacık hevesime karşılık başını sağa sola salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Yemek salonunun arka kısmına yürüyüp bir bölümden geçtik. Ana mutfaka çıkan merdivenin yanında görevlilerin yemek arabalarını yukarı çıkarmak için kullandığı geniş bir asansör vardı. Burke derhal yanıma gelip geniş basamaklardan yukarı çıkarken kolunu uzattı.

“Bu gece ne pişirmek istersin?” diye sordu.

Suratım şok olduğumu ele veriyor mu diye merak ettim. Gerçekten fikirleri başka birinin sunacağını sanmıştım.

“Ah, bana ne olursa uyar,” diyerek geçiştirdim.

Kile, “Öğün hazırlayalım,” diye önerdi. “Başlangıç, ana mönü ve tatlı.”

Fox, “Kulağa iyi geliyor,” diyerek ona katıldı.

Erik arkadan seslendi. “Henri’yle biz tatlıyı yaparız, size uyarsa.”

Kile, “Tabii,” diyerek cevap verdi.

Sarayın geri kalanı için hazırlanan akşam yemeğinin kokusunu alabiliyordum. Her şeyi tek tek seçemiyordum ama havada leziz bir sarımsak kokusu vardı ve aniden bu randevudan nefret ettim: Yeme işini ertelemek zorundaydım.

Alçak tavanlı bir odada saç sımsıkı toplanmış ya da örtülmüş bir düzine insan etrafta koşuşturuyor, kaynar suyla dolu tencerelere sebze atıyor ya da sos baharatlarını iki kere kontrol ediyordu. Saraydaki herkes için hazır edilmesi gereken bir öğün olsa da görevliler alanın yarısını kullanmamız için bize ayırmışlardı.

Şef şapkalı bir adam yanımıza geldi. “Prenses Hazretleri. Bu kadar alan sizce yeterli olacak mı?”

“Yeterliden de öte, teşekkür ederim.”

Yüzünü birkaç hafta önce bana ilk akşam yemeği için örnekler sunduğu günden hatırladım. O anda o kadar sinirliydim ki seçimlerin çoğunu annem yapmıştı ve ona teşekkür etmek aklıma bile gelmemişti. Etrafa bakıp tek bir öğün için ne kadar çaba harcadığını görünce kendimden utandım.

Henri nazikçe, “*Missä pidät hiivaa?*” diye sordu.

Gözlerim konuşan Erik’e çevrildi. “Affedersiniz bayım; mayayı nerede koymuştunuz?”

Fox ile Burke kıkır kıkır güldü ama Erik’in bana bir keresinde Henri’nin formuna kabaca yazılan şeyi söylediğini hatırladım: Henri bir aşçıydı.

Şef eliyle Henri’yi çağırınca Erik’le birlikte peşine takılıp konuşmaya çalıştılar. Şef, odada biraz deneyimli birilerinin varlığından besbelli heyecan duyuyordu. Diğerleriye... Pek öyle sayılmazlardı.

“Pekâlâ, şey... Gidip dolapta ne olduğuna bakalım.” Fox çekinerek duvara yaslanmış birçok büyük buzdolabından birisine giderek bize önderlik etti. Düzenlenmiş içeriğe baktım -parşömen kaplı, üzeri kalemle yazılmış etler, kullandığımız dört farklı süt ve erkenden hazırlanıp istiflenmiş soslar ya da atıştırma malzemeleri- ve bu kulvarda olmadığımı anladım.

Bir klik sesi duyunca dönüp fotoğrafçının geldiğini gördüm.

Neşeyle, “Burada yokmuşum gibi davranın!” diye fısıldadı.

Kile bir parça tereyağı kaptı. Bana, “Her zaman tereyağına ihtiyacın olur,” diyerek güvence verdi.

Başımın altına onayladım. “Bildğim iyi oldu.”

Burke tezgâhın üstünde yığınla bir şey buldu. Şefe döndü. “Bu nedir?”

“Yufka. Onunla onlarca şey yapabilirsin. O tereyağının bir kısmını eritin de ben size birkaç tarif bulayım.”

Kile değişen ifadesiyle bana baktı. “Gördün mü?”

Burke, “Kimin kimle çalışacağına nasıl karar verece-

ğiz?" diye sordu, tabii ki benimle birlikte çalışmayı umuyordu.

Fox, "Taş, kâğıt, makas?" diye önerdi.

Kile, "Adaletli," diye onayladı. Önce Fox'la karşı karşıya geldiler ve kimse söylememiş olsa da kaybedenlerin birlikte çalışmak zorunda kalacaklarını biliyorlardı.

Kile hem Fox'ı hem Burke'ü yendi. Fox doğal karşıladı ama Burke'ün duygularını gizleme yeteneği yoktu. İkisi birlikte yapmak üzere bir başlangıç yemeği seçtiler -kuşkonmaza sarılmış pastırmalı yufka- biz de Kile'la birlikte bir tavuğa gözlerimizi dikip onunla ne yapacağımızı düşünürken kalakaldık.

"Peki, ilk adım ne?" diye sordum.

"Fennley'deyken çok pişirdim ama en azından bir tarife ihtiyacım var. İddiasına girerim ki şu kitapların bir faydası olur." Onlarca yemek kitabı barındıran rafın başına gittik. Çoğunun birçok kısmına işaret konulmuştu ve yanlarına fikirlerle dolu bir yığın not kartı yapıştırılmıştı.

Kile sayfaları karıştırırken baharat kavanozlarıyla oynadım. Mutfak, bana bir bilim adamının laboratuvarının, sadece yiyecekler varken nasıl olabileceğini düşündürdü. Kavanozlardan bazılarını açıp kokladım veya elimle dokundum.

Bir kavanozu Kile'a uzatıp, "Koklasana şunu," diye ısrar ettim.

"Bu da ne?"

"Safran. Leziz kokmuyor mu?"

Bana gülümseyip direkt elinde tuttuğu kitaba geri döndü. "Aha!" dedi, sayfayı bulmak için kitabı karıştırdı. "Safranlı tavuk. Bunu denemek ister misiniz?"

"Tabii." Geceye yaptığım büyük bir katkıymış gibi kavanozu avcumda tuttum.

"Pekâlâ. Safranlı tavuk... O halde, haydi fırını ısıtalım."

Yanında durup tuşlara ve kadranlara baktım. Muhtemelen normal insanların evlerindeki fırınlar böyle görünmüyordu ama bu devasa, endüstriyel tasarım yanlış bir şeye dokunsak uzay mekiği ateşleyecek gibi duruyordu. Yeteri kadar beklediğimiz takdirde bize talimat verecekmiş gibi fırına baktım.

"Biraz daha tereyağı getireyim mi?" diye sordum.

"Çenenin kapa Eadlyn."

Şef yanımdan geçip mırıldandı, "Sola, üç elliye getirin."

Kile uzanıp sanki ne yapılacağını en başından beri biliyormuş gibi kadranı çevirdi.

Fox'la Burke'e doğru baktım. Burke, resmen lider olarak hareket ediyor ve yüksek sesle emirler veriyordu. Fox hiç umursamıyormuş gibi görünüyor, kahkahalar atıp iğrençleşmeden şakalar yapıyordu. Birçok kez bize baktılar, Burke bir de ara sıra göz kırptı. Onların yanında Erik'le Henri sessizce çalışıyorlardı, Erik en az işi yaparak sadece Henri istediğinde yardımcı oluyordu.

Henri'nin kolları katlanmıştı ve pantolonuna biraz un bulaştırmıştı, bunu umursamamasına bayıldığım söylenebilmirdi. Erik de biraz paspaldı ve üstünü başını temizlemekle hiç uğraşmıyordu.

Yemek kitabına gömülen Kile'a baktım. "Hemen dönerim."

"Tabii." Yürüyüp giderken usulca şefin dikkatini çekmeye çalıştığımı duydum.

Fox'ın yanında durarak, "İyi görünüyor çocuklar," dedim.

“Teşekkürler. Aslında beni biraz rahatlatıyor. Evdeyken hiç yemek yapmazdım, en azından bu şekilde. Ama denemeye can atıyorum.” Fox’ın elleri bir anlığına titreyip tekrar ritmi tutturmaya çalıştı.

Burke, “Bu hayatında yediğin en iyi kuşkonmaz olacak,” diyerek söz verdi.

Masanın en ucuna doğru ilerleyerek, “Sabırsızlanıyorum,” diye cevapladım.

Erik başını kaldırıp baktı, beni gülümseyerek selamladı. “Prenses Hazretleri. Akşam yemeğiniz nasıl görünüyor?”

Kesin konuşur gibi, “Çok ama çok kötü,” dedim. Kıs kıs gülüp Henri’ye zavallı yemeğimizin durumunu anlattı.

İkisinin de elleri hamurla kaplanmıştı ve kullanılmak üzere bekleyen tarçın ile şeker dolu kâseleri görebiliyordum. “Ama bu umut vaat ediyor. Sen de yemek yapıyor musun Erik?”

“Ah, profesyonel anlamda değil. Ama kendi başıma yaşıyorum, yani kendim için yemek yapıyorum ve tüm geleneksel Swendway yemeklerini seviyorum. Bu da en sevdiklerimden biri.”

Erik, Henri’ye döndü ve yemekten bahsettiklerini anlattım çünkü Henri’nin yüzü heyecanla aydınlanmıştı.

“Ah, evet! Henri de şimdi hastalandığında içtiği şu çorbadan bahsediyordu. İçinde patates ve balık var ve ah, düşünürken bile annemi özledim.”

Erik’in tek başına annesinin yemeklerinde ustalıkla yapmaya çalışmasını ve Henri’nin bir restoranın arka kısmında ailesinin hafızasında yer alan tüm tarifleri halihazırda fethettiğini hayal etmeye çalışarak gülüm-

sedim. Erik'in kendini dışlanmış hissedeceğinden endişe edip duruyordum. Kesinlikle kendisini Seçilmişlerden ayırmak için çabalıyordu. Farklı giyiniyordu, daha yavaş bir hızla yürüyordu ve hatta kendini biraz da küçültüyordu. Fakat onu burada, gönderemeyeceğim kadar kibar olan Henri'yle etkileşime geçerken görünce varlığına şükrettim. Henri'nin kafasındaki normal algısını iki kere yok eden duruma bir parça ev havası katıyordu.

Çalışmalarına müsaade ederek geri çekildim ve kendi bölmeme döndüm. Kile yokluğumda bazı malzemeleri toplamıştı. Yoğurda benzeyen bir şeyin durduğu bir kâsenin yanındaki kesme tahtasında sarımsak kesiyordu.

"İşte buradasın," diyerek beni karşıladı. "Pekâlâ, saf-ranı ez ve kâsede karıştır."

Bir anlığına boş boş baktıktan sonra minik kâseyi ve ezmekte kullanıldığını varsaydığım tokmağı alıp ezmeye başladım. Garip bir şekilde tatmin edici bir egzersizdi. Kile işin çoğunu yapıyor, tavuğu yoğurda bulayıp fırına atıyordu. Diğer takımlar da çeşitli hazırlık aşamalarındaydılar ve sonunda ilk önce tatlı oldu, ardından başlangıç geldi ve ana mönümüz sonuncu oldu.

Kile'la tavukla uyumlu bir şey yapmamız gerektiğini sonradan fark edince yanma kuşkonmaz koymaya karar verdik, ikimiz de nasıl da kötü bir plan yaptığımıza güldük.

Hepimiz uzun bir masanın bir ucuna toplandık. Burke'le Kile'ın arasına sıkıştım, Henri karşımdaydı ve Fox da masanın başındaydı. Erik biraz geride duruyordu ama yine de yanımda olmanın keyfini çıkardığı ortadaydı.

Dürüst olmak gerekirse, ben de keyfini çıkarıyordum.

Yemek yapmak beni germiştii çünkü bana tamamıyla yabancı bir konuydu. Herhangi bir şeyin nasıl kesileceğini ya da soteleneceğini bilmiyordum ve başarısız olmaktan ya da budala gibi görünmekten nefret ediyordum. Fakat çoğumuzun kısıtlı deneyimi olmuştı ve stres kaynağı olmak yerine bir şakaya dönüşmüş, bunu şu ana kadar yediğim en rahat öğünlerden birine çevirmişti. Resmi bir düzenleme yoktu, önceden belirlenmiş sandalyeler yoktu; ağzına kadar dolu evimizde neredeyse tüm porselenler kullanımda olduğundan çok eski görünen düz tabakları kullanıyorduk, muhtemelen burada bulunmalarının sebebi de tamamen duygusaldı.

Kile ısrarla, "Tamam, başlangıç olması gerektiği için sanırım önce kuşkonmazı denemeliyiz," dedi.

"Haydi bakalım." Burke kuşkonmazını çatala geçirip bir ısırık aldı ve hepimiz onu takip ettik. Sonucun tutarsız olduğu görülüyordu. Henri onaylarcasına başını salladı ama benimkinin tadı berbattı. Hiç saklayamadığı asık suratına bakılırsa Fox'inki de kötüydü.

Çiğnemeye çalışırken Fox, "Bu... Hayatımda tadına baktığım en berbat şey," dedi.

Burke savunmaya geçerek, "Benimki iyi!" dedi. "Muhtemelen bu kadar kaliteli yiyeceklere alışkın değilsindir."

Fox başını eğdi ve aksi takdirde öğrenmeyeceğim bir bilgiye ulaştım: Fox fakirdi.

Henri'ye ellerimi kullanarak, "Seninkinden bir ısırık alabilir miyim?" diye fısıldadım ve Erik'in yardımı olmadan anlamasına sevindim.

Fox, "Senin için sorun mu oluyor?" diye usulca cevap verdi ve ben de yemeğe dalıp onu duymamışım gibi yap-

tım. Henri'nin kuşkonmazı gerçekten çok daha iyiydi. "Sen pişirdiğin için böyle olmadığı ne malum?"

Burke, "Eh, belki daha iyi bir partnerim olsaydı," diyerek onu tersledi.

Kile, "Hey, hey, hey!" diye ısrarla araya girdi. "Sizinkinin bizimkinden daha kötü olmasına imkân yok."

Gerilimi dağıtmak için güldüm. Burke'ün öfkesini tıpkı havada asılı duran gerçek, fiziksel bir şeymiş gibi hissedebiliyordum ve oturduğumuzda hissettiğim dinginliğe geri dönmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

İç çekerek, "Pekâlâ," dedim. "Sanırım yapmamız gereken ilk şey, tamamıyla piştiğinden emin olmak için her tavuk parçasını ortadan ikiye bölmek. Cidden kimseyi öldürmek istemiyorum."

Kile alınarak, "Benim hakkımda şüphelerin mi var?" diye sordu.

"Elbette!"

Çekinerek bir ısırık aldım... Ve gayet iyiydi. Az pişmiş değildi; aslına bakılırsa karışımın tamamıyla bulanmadığı bazı kenarlar biraz kuruydu. Ancak yenilebilirdi! İşin zerre kadarını yaptığım düşünülürse belki biraz fazla gururlanmıştım.

Çok kötü olmayan kuşkonmaz parçalarını paylaşarak yedik, gerçi daha sonra midemin bulanacağından gerçekten endişeleniyordum.

Sonunda yeterince yemiştım. "Tatlıya hazırım!"

Henri anlayarak güldü ve bir rafta soğuyan hamur işlerinin başına gitti. Sarmalar sert görünse de dikkatli hareketlerle, sadece parmaklarının kenarlarını kullanarak hepsini bir tabağa aldı ve önümüze koydu.

Yiyeceğe bir isim vererek, “Bu *korvapuusti*,” dedi. Sonra elimi tutup benimle çok önemli bir konuşma yaptı; bunu gözlerindeki yoğun bakıştan anlayabiliyordum. Onu tek başıma anlayabilmeyi fena halde istiyordum.

Sözü bittiğinde Erik gülümseyip bana döndü.

“*Korvapuusti*, Henri’nin yapmayı da yemek kadar sevdiği favorilerinden biri. Beğenemezseniz, bu gece onu evine göndermeniz gerektiğini söylüyor çünkü buna onun kadar âşık olmadığınız takdirde ilişkinizin biteceğinden emin.”

Fox şok olan yüzüme karşı kahkahayı bastı ama Henri söylediklerini kastettiğine beni inandırarak başını salladı.

Derin bir nefes alıp incelikle sarılmış hamur işlerinden birini aldım. “Haydi bakalım.”

Anında tarçın tadını aldım. İçinde bana greyfurtu hatırlatan bir şey daha vardı... Ama greyfurt olmadığını biliyordum. Tadından yenmiyordu ama muhteşem bir tarif olmanın ötesinde muhteşem bir şef tarafından yapıldığını da anlayabiliyordum. Henri, ruhunu buna katmıştı. Ve ben kısmen benim için yapıldığının iddiasına girebilirdim... Ama daha çok kendisi için yaptığını düşünüyordum, inanılmaz denemeyecek bir şey yapmaya gönlü razı olmazdı.

Aklım başımdan gitmişti. “Mükemmel olmuş Henri.”

Diğerleri de parçaları kapıp ağızlarına tıktılar, homurdanarak onayladılar.

“Annem şu anda burada olsaydı ölürdü. Tatlıya çok düşkündür!” dedim.

Kile ardına kadar açılan gözleriyle başını salladı. Tatlı konusunda annemin nasıl olduğunu biliyordu. “Harika olmuş Henri. Sen de iyi bir iş çıkarmışsın Erik.”

Erik başını sağa sola salladı. "Yardımlım dokundu denilemez."

"Hile mi yaptınız?" Burke, ağzı yarı yarıya hamur işiyle doluyken sormuştu.

Hepimiz şaşkınlıkla ona baktık.

"Yani, bu fikir benden çıktı ve sonra hepimizi tongaya düşürmek için Henri üstüne atladı."

Yüzü kızarmaya başlamıştı ve yine odaya o huzursuzluk hissi doluyordu.

Fox elini omzuna koydu. "Sakinleş adamım. Sadece tarçınlı çörek."

Burke silkinerek elini uzaklaştırdı ve tatlısının geri kalanını odanın bir köşesine fırlattı. "Sürekli beni dibe çekmeseydin çok daha iyisini yapabilirdim!"

Fox surat astı. "Hey, orada durup ne kadar ateşli olduğundan bahseden sen değil miydin..."

Burke, Fox'a onu birkaç adım geriye savuran bir yumruk attı. Olduğum yerde donakalıp nefes aldım. Fox tekrar yanına gitti ve tekrar yumruk atmak için gerilen Burke'ün kolu beni yere serdi.

"HEEEY!" Kile üstümden atlayıp Burke'ü çekiştirmeye başlarken Henri, Fox'a Fince bağırıyordu. Jack'le yaşananlardan sonra yeni içgüdüm ayağa tekrar kalkıp bir yumruk savurmaktı. Kimse beni incitip paçasını kurtaramayacaktı. Ve bir şey bana engel olmasaydı bunu yapardım da.

Sakin gözlemci Erik, beni kaldırmak için masanın üstünden atlamıştı.

"Gelin," dedi.

Emirlere itaat etmeye hayran olduğum söylenemezdi. Ancak durum öyle acildi ki ona uydum.

24. Bölüm

Erik beni hızla merdivenden yukarı çıkarıp yemek odasına soktu. Saraydaki herkes akşam yemeğinin ortasında-
dı ve oda fazlasıyla gürültülü geldi.

Babacığım, “Eadlyn?” diye seslendi ama Erik beni yürütmeye devam etti, nasılsa burada kalmaya dayanamayacağımı biliyordu. Sadece odanın sonuna geldiğimizde ve sorunu iletmeye yetecek kadar duraksadı.

“Pardon asker bey, Seçilmişlerden bazıları mutfakta kavga ediyorlar. Fiziksel anlamda ve büyüyeceğe benziyor.”

“Teşekkür ederim.” Asker, iki muhafıza işaret verip kavganın olduğu yere koşunca onlar da peşi sıra gittiler.

Kendime sarıldığımı fark ettim, hem ürkmüş hem de sinirlenmiştim. Erik, beni uzaklaştırmak için tek elini nazıkçe sırtıma koydu. Annemle babam bana sesleniyorlardı ama o anda çevremi kuşatan, sorular soran o kadar çok insanla baş edemezdim.

Yavaşlayıp usulca sordu; “Nereye gitmek istiyorsun?”
“Odama.”

“Yolu göster.”

Bana dokunduğu söylenemezdi, ara sıra sırtıma değmesi hariç ki bu nedenle ellerini sürekli geride, ne olur ne olmaz diye birkaç santim ötemde tuttuğunu fark ettim. Odanın kapısını ittirdim ve Neena içerideydi, masayı cilalıyor, odaya limon kokuları dolduruyordu.

“Leydim?”

Tek elimi kaldırdım.

Erik, “Belki de gidip ona çay getirmelisin?” diye önerdi. Neena, başıyla onaylayıp hızla gitti.

Yatağıma gidip birkaç derin nefes aldım. Erik orada öylece durmuştu, sakın ve sessizdi.

“Hiç böyle bir şey görmemiştim,” diye itiraf ettim. Benimle aynı hizada olmak için dizüstü çöktü. “Babam asla elime bile vurmadı ve bize hep barışa yönelik çözümler aramamızı öğretti. Ahren’la daha konuşmayı bile öğrenmeden birbirimizle kavga etmekten vazgeçtik.”

Tüm bunları bir kahkaha eşliğinde hatırladım.

“Oradayken tek düşünebildiğim Jack’ten nasıl kaçtığımды. Burke beni yere serdiğinde bu kez karşılık verecektim ama nasıl yapılacağıyla ilgili hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.”

Erik gülümsedi. “Henri, moralin bozulduğunda gözle-rindeki bakışın bir yumruk kadar kuvvetli olduğunu söylüyor. Gücsüz değilsin.”

Başımı eğerek nasıl da kendime sürekli dünyadaki hiç kimsenin benim kadar kudretli olmadığını söylediğimi düşündüm. Doğru bir yanı yoktu tabii ki. Ancak Jack beni yere mıhlasaydı ya da Burke yumruklarını bana çevirseydi, tacımın o anda bana hiçbir faydası olmazdı.

Cezalandırabilirdim ama önleyemezdim.

“Biliyor musun, kız ya da erkek olsun, bence agresif olmak zayıflık işaretidir. İnsanlar bir şeyleri sözcüklerle bitirebildiğinde hep daha çok etkilenirim.” Sözlerine devam ederken gözleri başka bir mekânı ve zamanı görüyordu. “Belki de bu nedenle dil benim için bu kadar önemli oldu. Babam o hep derdi ki ‘Eikko, kelimeler silahtır. Tek ihtiyacın olan da bu.’”

“Eyko mu?” diye sordum.

Biraz utanıp sıırttı. “E-I-K-K-O. Dediğim gibi Erik en yakın tercümesi.”

“Hoşuma gitti. Gerçekten.”

Dikkatini tekrar bana yöneltip kollarıma baktı. “Yaralandın mı?”

“Ah... Şey, sanmıyorum.” Yere düştüğüm için biraz canım acıyordu ama ciddi bir şey değildi. “Sadece ne kadar hızlı geliştiğine inanamıyorum.”

“İkisini de mazur görmek istemiyorum -kabul edilemez bir şeydi- ama adamların konuştuklarını duyuyorum ve strese giriyorlar. Hepsi seni etkilemek istiyor ama kim olduğunu da hesaba katarak nasıl yapacaklarını bilemiyorlar. Bazısı yakalanmadan diğerlerinin ayaklarını kaydırmaktan bahsediyor. Birkaç tanesi fiziksel anlamda üstün olmak için sürekli çalışıyor. Çok baskı altında olduklarını anlayabiliyorum ve muhtemelen de Burke bu nedenle patladı. Ama bu durumu asla sorun olmaktan çıkarmıyor.”

“Ortasında kaldığın için çok üzgünüm.”

Omuz silkti. “Sorun değil. Ben genellikle Henri ve Kile’in yanında takılıyorum, bazen de Hale’in ve iyi arkadaşlar. Kalkıp senin için seçmeye çalışacak değilim ama

o üçü, başlangıç için oldukça güvenilir.”

Gülümsedim. “Sanırım haklısın.” Henüz herkesle bire bir vakit geçirmemiş olsam da şimdiden Hale’in iyi bir adam olduğunu biliyorum. Ve Henri’nin bu gece hazırladığı yiyecek için, hayatının bu yönü için ne kadar heyecanlı olduğunu görünce sınırların ardındaki kişiye de bir bakış atabildim. Ve Kile... Eh, Kile’a ne anlam yükleyeceğimi bilemiyorum ama tahmin ettiğimden daha iyi bir arkadaş.

“Benim adıma Henri’ye ne kadar leziz bir şey yaptığını söyler misin? Onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum ve bu tutkusuna hayranım.”

“Söylerim. Mutlulukla.”

Elimi uzattım ve o da bana elini verdi, böylece ellerimiz dizime kondu. “Yaptıkların için sana çok teşekkür ederim. Gerçekten bugün kendini aştın ve burada olduğun için şükrediyorum.”

“En azından bunu yapabildim.”

Başımı kaldırıp ona gerçekten baktım. Sanki az önce bir şeyler olmuş gibiydi ama ne olduğunu bilmiyordum.

Erik, beni tanımadan birçok şeyi doğru yapmıştı. Ben durumu daha beter bir hale getirmeden beni geri çekmişti, duygularımın kontrolünü kaybetmeden beni uzaklaştırmıştı ve yanımda kalıp endişelerimi dinleyerek söyledikleriyle her şeyi daha iyi kılmıştı. Arayabileceğim bir sürü insan vardı, ne istersem yapmaya hazırlardı.

Onunlayken istememe bile gerek kalmaması bana çok komik geliyordu.

“Bunu unutmayacağım Eikko. Hiçbir zaman.”

Adını duyduğunda yüzünde ufak bir tebessüm oluştu ve çok hafifçe elimi sıktı.

Hale’le ilk randevumun nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum, her şeyi sıyırıp gerçek anlamda beni gördüğünde nasıl hissettiğimi... Bu kez karşı taraftaki bendim; görevi, endişeyi ve statüyü aşp bir insanın gerçekten kalbini görüyordum.

Ve onun kalbi çok güzeldi.

Neena bir tepsiyle geri dönünce Erik’le ellerimizi ayırdık. “İyi misiniz leydim?”

Ayağa kalkarak söz verircesine, “Evet Neena,” dedim. “Kavga çıktı ama Erik beni uzaklaştırdı. Muhafızların yakında bir raporla döneceklerinden eminim. Bu arada benim de sakinleşmem gerekiyor.”

Neena, “Çayın faydası olacaktır. Papatyalısından buldum ve herhangi bir yere rapor vermeniz gerekene dek size rahat bir şeyler giydireceğiz,” dedi, şimdiden planlayarak gecemi kolaylaştırıyordu.

Kapının önünde duran Erik’e döndüm. Uzun uzun selam verdi.

“İyi geceler Prenses Hazretleri.”

“İyi geceler.”

Hızla çıkıp gitti ve Neena yanıma gelip bana bir fincan çay verdi. Garip olansa ellerimin zaten çok sıcak olmasıydı.

Bir saat kadar sonra annem ve babamla olanları konuşmak üzere ofiste buluştum.

Bir muhafız, “Sör Fox epey kötü görünüyor,” diye belirtti. “Sör Henri onu geri çekmeye çalıştı ama Sör Burke’ü durdurmak resmen imkânsızdı. Hem Sör Henri hem de Sör Kile sırf ayırmaya çalıştıkları için yaralandılar.”

“Ne kadar kötü?” diye sordum.

“Sör Henri’nin göğsü morardı ve gözünün hemen altında bir kesik var. Sör Kile’ın dudağı yarıldı ve bundan başka büyük bir yara yok ama Sör Burke’ü tutmaya çalıştığı için her yeri acıyor.”

Babam ısrarla, “Ona ‘Sör’ demeyi kesebilirsin!” dedi. “Burke derhal buradan gidecek! Aynı şey Fox için de geçerli!”

Annem, “Maxon, bir kez daha düşün. Fox, hiçbir şey yapmadı,” diyerek öne atıldı. “Yakışık almadığını kabul ediyorum ama Eadlyn adına bu kararı verme.”

“Vereceğim!” diye bağırdı. “Bunu halkı neşelendirmek, kızımıza bizim mutluluğumuza erişebilsin diye bir fırsat sunmak için yaptık. Ve başladığından beri iki kere saldırıya uğradı! Çatımın altında böyle canavarların olmasına izin VERMEYECEĞİM!” Bir sehpaye yumruğunu indirip çayını yere dökerek konuşmasını bitirdi.

Kaskatı kesilip sandalyemin kollarına tutundum. “Babacığım dur,” diye yalvardım, sözlerim bir şekilde daha da kötü bir hale sokarım korkusuyla kısılmıştı.

Omzunun üstünden bana baktı, sanki annemle odada olduğumuzu o anda fark etmişti. Gözleri anında yumuşadı ve başını sallayarak arkasını döndü.

Derin bir nefes aldıktan sonra takım elbisesini düzeltip muhafızla konuştu. “Devam etmeden önce her bir Seçilmişin geçmişinin iyice kontrol edilmesini bekliyorum. Gizlice yapın ve her yola başvurun. İlkokulda kavgaya karışmış biri bile çıkarsa, buradan gitmesini istiyorum.”

Yine sakinleşerek annemin yanında oturdu. “Ne olursa olsun Burke’ün gitmesi konusunda ısrar ediyorum. Bu konu tartışmaya açık değil.”

Annem, "Peki ya Fox?" diye sordu. "Söylenenlere göre tahrik edici bir şey yapmamış."

Babam kafasını sağa sola salladı. "Bilmiyorum. Bu olaya karışan birilerinin burada kalmasına göz yummak, bana kötü bir hükümmüş gibi geliyor."

Annem başını babamın omzuna yasladı. "Bir zamanlar ben de Seçim sırasında bir kavgaya karışmıştım ve sen kalmama müsaade etmiştin. Müsaade etmeseydin, her şeyin nasıl olacağını hayal et."

Afallayarak, "Anne, sen kavgaya mı karıştın?" diye sordum.

Babam iç çekip, "Doğru," diyerek onayladı.

Annem gülümsedi. "Aslına bakılırsa, ben hâlâ sık sık o diğer kızı düşünüyorum. Çok tatlı biriydi."

Babam oflayıp pufladı, ses tonu kinle doluydu. "İyi. Fox kalabilir ama sadece, Eadlyn mutluluk yolunda birlikte bir şansları olabileceğini düşünüyorsa."

Gözler üzerime çevrilince anında birçok şeyden dolayı kafam karıştı, bunun yüzümden okunduğundan da emin dim. Muhafıza döndüm. "Güncellemeleri aktardığın için teşekkür ederim. Burke'ün araziden çıkarılmasını sağla ve Fox'a az sonra onunla konuşacağımı söyle. Şimdi gidebilirsin."

Odadan çıkar çıkmaz sandalyemden kalkıp düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım.

"Gerçi o kavgayı sormayacağım, canım pahasına da olsa neden Seçiminizle ilgili bunca şeyi benden sakladığınızı ve şimdi sadece bölük pörçük bilgiler verdiğinizi özlemem. Hem de deneyimlediğiniz bir şeyle karşı karşıya kaldıktan sonra."

Orada suçlu suçlu oturdular.

Babama parmağımı doğrultup, "Annem, seninle gereğinden önce tanıştı," diyerek onu suçladım. "Adaylarının hepsi baban tarafından seçildi... Belki bana iki hafta önce bir kavgayla nasıl baş edebileceğim konusunda yardımcı olabilirdin."

Bitap düşerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Endişeli ifadelerini gördüğümünden, "Sana üç ay için söz verdim ve bunu sağlayacağım," dedim. "Randevulaşacağım ve insanların fotoğraf çekmelerine müsaade edeceğim ki gazetede basılacak ve *Rapor*'da konuşulacak bir şeyimiz olsun. Ama görünüşe göre siz ikiniz bu işi başarsam, mucizevi bir şekilde âşık olacağımı düşünüyorsunuz."

Orada öylece dikilip başımı sağa sola salladım. "Böyle bir şey olmayacak. Benim için."

Annem şefkatle, "Olabilir," diye fısıldadı.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama istediğim şey bu değil. Ve bu gençler iyi ama... Bazısı beni huzursuz ediyor ve bu pozisyonun getirdiği baskıya dayanabileceklerini sanmıyorum. Dikkat dağıtıcı bir manşet uğruna kimseyi kendime ayak bağı yapmayacağım."

Babam ayağa kalktı. "Eadlyn, bizim de istediğimiz bu değil ki."

"O halde lütfen" -ellerimi kendimi korumak için öne uzattım- "zaten burada olmasını istemediğim insanlara âşık olmam için bana baskı yapmayı kesin."

Ellerimi kavuşturdum. "Tüm bu olanlar berbat. Meydanda halk üstüme başıma yiyecek fırlattı; diğerleri beni bir öpücük yüzünden yargıladı. Bir oğlan rızam olmadan

bana dokundu ve diğeri de beni yere serdi. İşleri yoluna koymak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen gazeteler bitmek tükenmek bilmeyen utancımızı göstermek için sahaya çıktılar.”

Birbirlerine endişeli endişeli baktılar.

“Halkın dikkatini dağıtmaya yardım edeceğimi söylediğimde bu kadar küçük düşürücü bir şey olacağını düşünmemiştim.”

“Tatlım, asla seni incitmeye çalışmadık.” Annemin kalbi kırılmış gibiydi, ağlamak üzereydi.

“Biliyorum ve öfkeli değilim. Sadece özgürlüğümü istiyorum. Kavuşmak için de yapmam gereken buysa, yapacağım. Dikkatlerin dağıtılmasını istiyorsanız, bunu sağlayacağım. Ama lütfen tüm o beklentilerinizi üstüme yığmayın. Sizi daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

25. Bölüm

Fox'ın kapısına, açmayacağını umarak tıkladım. İnsanı bitap düşüren bir geceydi ve gidip battaniyemin altında saklanmak istiyordum.

Tabii ki uşağı kapıyı açtı ve geldiğimi ilan etmeden önce geriye çekilince Fox beni gördü.

Bana söylendiği kadar kötü görünüyordu. Tek gözü şişmişti ve etrafını morun çeşitli tonları sarmıştı, kafasının diğer yanına da sağ eline de bandaj sarılmıştı.

Yatağından fırlayıp, "Eadlyn!" dedikten sonra irkilip kaburgalarını tuttu. "Özür dilerim. Prenses Hazretleri demek istemiştim."

Aceleyle uşağa, "Gidebilirsin," dedikten sonra Fox'ın yanına koştum.

"Otur," diye belirttim. "Hastane kanadında olman gerekmiyor mu?"

Tekrar yerine yerleşirken başını sağa sola salladı. "İlaç verildi ve kendi odamda daha iyi dinlenebileceğimi düşündüler."

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum, gerçi acılar içinde olduğunu anlayabiliyordum.

“Morluklar hariç mi?” diye sordu. “Yerin dibine girmiş gibi.”

“Yanına oturabilir miyim?” diye sorup yatağın ucundaki yeri gösterdim.

“Elbette.”

Nereden başlayacağımı bilemeyerek oturdum. Onu şimdi evine göndermek istemiyordum, kısmen merhametten. Babamı görmeye gitmeden önce Burke’le Fox’ın formlarına bir göz atmıştım ve Fox aslında formunda yaşamına dair birçok ipucu vermişti. Her zamanki gibi ortak ilgi alanlarına ya da konuşabileceğimiz şeylere baktığımdan onunla ilgili önemli detayları kaçırmıştım.

Clermont’ta yaşarken kumsalda cankurtaran olarak çalışıyordu ki bu da güneşten yanmış tenini ve aşırı derecede sarı saçlarını açıklıyordu. Aile üyelerine destek olmak için yeterince maaş almadığını hissetmiştim, gerçi o durum kâğıt üzerinde belirsizdi. Annesi evde kalmıyordu ama bundan vefat edip etmediğini çıkaramamıştım. Babasının ölümcül bir hastalığa yakalandığını da görebiliyordum, yani finansal açıdan katkı sağladığından şüpheliydim.

Dahası, azıcık dikkat etseydim artık doğru düzgün beslendiği için formundaki fotoğrafına kıyasla yanaklarının ne kadar dolgun görüldüğünü de fark ederdim.

Kalmasını istiyordum. Ücret almaya devam etmesini istedim. Gittiğinde odasından bir şeyler çalmasını ve eve vardığında satmasını istedim.

Fakat ondan kalmasını istemek, ona umut vermek anlamına gelirdi.

“Dinle,” diyerek konuşmaya başladı, “beni eve göndermen gerekiyorsa bunu anlarım. Gerçekten. Gitmek istemiyorum ama kuralları da biliyorum. Ben sadece... Sen Burke ya da Jack gibi olduğumu düşünürken gitmek istemiyorum. Gittiğimde arkamdan kötü düşünmemeye çalış, olur mu?”

“Düşünmeyeceğim. Düşünmüyorum.”

Fox bana bakıp üzgün bir şekilde güldü. “Sana asla anlatma fırsatını yakalayamadığım bir sürü şey var. Senin gibi bir odaya hükmetmeyi ne kadar çok istediğim gibi. Çok etkileyici. Ya da şaka yaptığında gözlerinin nasıl parladığı. Gerçekten güzel.”

“Öyle mi oluyor? Bekle, ben şaka yapıyor muyum ki?”

Kıs kıs güldü. “Evet. Yani, genellikle üstü kapalı oluyor ama gözlerinle ele veriyorsun. Ve bize takılmaktan ne kadar keyif aldığını görebiliyorum. Geçen günkü testte olduğu gibi.”

Gülümsedim. “Eğlenceliydi. Bu gece de eğlenceliydi, son ana dek.”

“O kuşkonmazı ısırırken yüzünün halini asla unutmayacağım.”

Dudaklarımı sıktım, onunla aynı tepkiyi verdiğimizden gayet emindim. Durumu güzelleştiren, onun ne kadar çabaladığını bilmeme rağmen moralinin bozulmasıydı. Şu anda canını yakan tek şey, onu bir beyefendi olarak hatırlamayacağımdan endişelenmesiydi.

“Fox, sana bazı sorular soracağım ve bana karşı tamamıyla dürüst olmanı istiyorum. Yalan söylersen, her şey biter. Bir saat içinde gitmiş olursun.”

Yutkundu, son birkaç dakikanın saçmalığı yüzünden

silindi. “Söz veriyorum.”

Ona inanarak başımı salladım. “Pekâlâ. Bana babandan bahseder misin?”

Oflayıp pufladı, besbelli konuşmanın o yöne gitmesini beklemiyordum. “Şey, o hasta ki sanırım bunu biliyorsun. Kanser. Hâlâ gayet iyi durumda. Yani, çalışıyor ama şu anda sadece yarı zamanlı. Çok uyuması gerekiyor.”

“O hastalandığında annem evi terk etti, yani... Gerçekten ondan bahsetmek istemiyorum, sorun olmazsa.”

“Sorun yok.”

Devam ederken yere baktı. “Bir erkek ve bir kız kardeşim var ve sürekli geri dönecekmiş gibi konuşup duruyorlar ama ben bunun olmayacağını biliyorum. Geri dönseydi, ben giderdim.”

“Ondan gerçekten bahsetmek zorunda değiliz Fox.”

“Özür dilerim. Bilirsin, buraya gelmenin en zor yanının aradaki mesafe olacağını sanıyordum ama canımı yakacak kadar zor olan şey, seni ailenle birlikte görmek.” Sağlam eliyle kafasını kaşıdı. “Annenle baban hâlâ birbirlerine âşık ve erkek kardeşlerin sana dünyanın cennetiymişsin gibi bakıyorlar ve keşke ben de bunlara sahip olabilseydim. Elimde yakınından geçen bir şey yok.”

Elimi sırtına attım. “Mükemmel değiliz. Güven bana. Ve söylediğin kadarıyla babanla özel bir bağınız var.”

“Var.” Bana şöyle bir baktı. “Böyle konuşmak istemezdim. Ailemden pek bahsetmem.”

“Sorun değil. Başka sorularım da var.”

Tekrar dik oturunca hareketinin ne kadar acı verdiğini görebildim. Elim çikip gözlerimi devirdim. “Galiba bu da zor bir soru olacak.”

Gülümsedi. “Yine de sor.”

“Tamam... Buraya benim için mi geldin, onlardan kaçmak için mi?”

Fox düşündü, gözlerime bakan gözleri ölü gibi kıpırtı-sızdı. “İkisi de. Babamı seviyorum. Benim için ne kadar değerli olduğunu sana anlatamam ve ona bakmayı dert etmiyorum. Ama yorucu da. Çoğu zaman tatildeymişim gibi geliyor. Ayrıca kardeşlerimin de sonunda yaptıklarını takdir etmeye başladıklarını düşünüyorum ki bu da vaziyeti onaylıyor.

“Hem sonra sen varsın.” Başını sağa sola salladı. “Bak, maaştan maaşa yaşadığımı biliyorsun. Ayrıca maddi durumu kötü bir ailem var. Özel olmadığının farkındayım,” dedi, elini göğsüne koydu. Sonra aniden utandı. “Ama bilirsin işte, seni hayatım boyunca izledim, hep zeki ve güzel olduğunu düşündüm. Zerre kadar seninle olma şansım var mı bilmiyorum... Ama en azından adımlı yazdırmak zorundaydım. Bilmiyorum; sadece buraya gelirse, sana denemeye değer olabileceğimi göstermenin bir yolunu bulacağımı düşündüm.

“Ve sonra bir kavgaya karıştım.” Omuz silkti. “Yani, sanırım burada her şey bitiyor.”

Sesindeki hayal kırıklığından nefret ettim. Umursamak *istemiyordum*. Bana yaklaşmasına müsaade edersem, bu işin sonunun kötü biteceğini biliyordum. Nereden bildiğimi açıklayamazdım ama bu gençlerden herhangi birinin samimiyet kurmasına müsaade etseydim, felaket olurdu. O halde, neden -neden- yaklaşımlarına engel olamıyordum?

“Bir sorum daha var.”

“Tabii ki,” diye cevap verdi, yenilmiş gibiydi.

“Tüm gün kumsalda çalışmak nasıl bir his?”

Gülümsemesine engel olmaya çalışmadı. “Müthiş. Okyanusta büyüleyici bir şeyler var. Sanki farklı günlerde farklı ruh halinde gibi. Yani, bazen su çok durgun ve bazen de vahşi. Ve Angeles’ın sürekli sıcak olmasına çok seviniyorum yoksa sanırım katlanamazdım.”

“Ben de buradaki havayı seviyorum ama pek sık kumsala gidemiyorum. Annemle babamın hoşuna gitmiyor ve tek başımıza gidersek de sonunda insanlar Ahren’la üstümüze üşüşüyorlar. Bunaltıyor.”

Beni nazıkçe dürttü. “Bir gün Clermont’a gelersen, beni bul. Özel bir kumsal kiralayabilir ve gönlünce yüzüp güneşlenebilirsin.”

Hayallere dalarak iç çektim. “Kulağa mükemmel geliyor.”

“Ciddiyim. En azından bunu yapabilirim.”

Ellerime ve sonra tekrar Fox’ın umut dolu yüzüne baktım. “Buna ne dersin? Sözgelimi eğer ilk üçe kalırsan, birlikte gidip bir kumsal kiralarız ve belki babanla da tanışabilirim.”

Bunun ne anlama geldiğini anlayınca çok olduğundan yüzü donakaldı. “Eve gitmiyor muyum?”

“Bu gece olanlar senin suçun değildi. Ve geçmişinle ilgili dürüst davranmanı takdir ettim. Yani, biraz daha kalırsan ve işlerin nasıl gideceğini görsek, nasıl olur?”

“Buna bayılırım işte.”

“Tamam o zaman.” Birçok şey hissederek ayağa kalktım. Bu gecedan önce Fox’a karşı hiçbir çekim hissetmi-

yordum ama artık onu sarayda görmeyi dört gözle bekliyordum. “Kaçıp gittiğim için beni affet ama sabah olmandan halletmem gereken çok şey var.”

Yanımda kapıya kadar yürüyerek, “Tahmin edebiliyorum,” dedi. “Teşekkür ederim Prenses Hazretleri, bana bir şans tanıdığın için.”

“Tek istediğin de buydu, değil mi?” Gülümsedim. “Ve bana gerçekten Eadlyn diyebilirsin.”

Sırıtıp elimi tutmak için sağlam elini kullandı. Parmaklarımin üstüne nazikçe bir öpücük kondurdu. “İyi geceler Eadlyn. Ve tekrar teşekkür ederim.”

Odadan hızla çıkmadan önce ona hafifçe kafamı salladım. Bir sorun ortadan kalkmıştı... Ancak yarın bin tane daha olacaktı.

Fotoğrafçı arka plana karışma konusunda öyle başarılıydı ki kavga çıktığında orada olduğunu bile fark etmemiştim. Burke ile Fox gazetesinin ilk sayfasındaydı ve manşette ilkinin yollandığı ama ikincisinin kurtulduğu yazıyordu. Başka fotoğraflar da vardı. Kile’in yanında durduğum, safran ezdiğim ve bir kez de Henri’ye bir şeyler tercüme ederken Erik’in yanında durduğum karelerdi. Fakat hepsi, Fox’ın üstüne atlarken Burke’ün suratında oluşan hayvani öfkeyle gölgelenmişti.

Bu fotoğrafı, diğer küçük fotoğraflarla beraber yırtıp saklamak için ayırdım. Nedeninden pek emin değildim. Sonunda Kile’in kravat felaketinin yanına tıktım.

Herkesin bakışlarının ağırlığını hissederek kahvaltıya gittim. Genellikle benim için sorun olmazdı ama öğretmenler kavgayı fazlasıyla merak ederken ve ebeveynleri-

min gözleri endişeyle bakarken dile getirilmemiş kelimelerin altına gömülmüştüm.

Dün gece çok fazla mı konuştum diye merak ettim, ya da onları suçluyormuşum gibi. Demek istediğim, sürecin ne kadar canımı yaktığı ve beni bitap düşürdüğüydü, amacım bunun için onları suçlamak değildi. Yine de katılım göstermeyi ne kadar az istesem de söz verdiğimi yapacağımı biliyordum. Burke'ün yumrukları, ülkedeki her şeyi gölgede bırakmıştı, en azından bugünlük.

Kaden, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şey."

"Yalancı. Annemle babam tüm sabah berbat bir haldeydi."

Şöyle bir baktım. Babam, sürekli kaşının altını ovuşturup duruyordu ve annem tabağındaki yiyeceklerle oynayarak herkesi kandırmaya çalışıyordu.

İç çektim. "Büyüklerle özel bir şey. Sen anlamazsın."

Gözlerini devirdi. "Benimle bu şekilde konuşma Eadlyn. On dört yaşındayım, dört değil. Tüm gazeteleri okuyorum ve *Rapor*larda dikkat kesiliyorum. Senin bildiğinden daha çok dil biliyorum ve kimse beni zorlamadan senin bildiğin her şeyi öğreniyorum. Benden daha iyiymişsin gibi davranma. Ben, bir prensim."

İç çektim. "Evet ama ben kraliçe olacağım," diyerek lafını düzeltip kahvemi yudumladım. Şu anda buna gerçekten ihtiyacım yoktu.

"Ve adın bir gün bir tarih kitabında olacak ve canı sıkılmış on yaşında biri bir test için adını ezberleyip daha sonra seni tamamen unutacak. Bir işin var, tıpkı dünyadaki herkes gibi. Seni diğerlerinden daha düşük ya da üs-

tün kılıyormuş gibi davranmayı kes.”

Nutkum tutulmuştu. Kaden gerçekten benim hakkımda bunları mı düşünüyordu?

Herkes benim hakkımda bunları mı düşünüyordu?

Bugün güçlü olmaya, annemle babama yoluma gerçekten devam ettiğimi göstermeye ve dün gece yaşananlar gibi şeylerin beni sarsamayacağını oğlanlara kanıtlamaya niyetliydim. Ancak Kaden’in sözleri beni -ve tüm çabalarımı- değersiz göstermişti.

Gitmek için ayağa kalktım, ofisten ne almam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Bugün kesinlikle orada çalışamazdım.

“Hey Eadlyn, bekle.”

Kile’dı, bana yetişmek için koşuyordu. Bu sabah yemek salonuna girdiğimde ona bakmamıştım bile. Dudağı biraz şişmişti ama diğer yandan iyi görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

Başımla onayladım... Sonra da başımı sağa sola salladım. “Gerçekten bilmiyorum.”

Ellerini omuzlarıma attı. “Her şey yolunda.”

O kadar derbeder olmuşum ki her şeyi bir dakikalığına durduracağını bildiğimden dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

“Aah!” diye bağırıp geri kaçtı.

“Özür dilerim! Ben sadece...”

Beni bileğimden yakalayıp en yakındaki odaya soktu, kapıyı çarparak kapattı ve beni duvara yasladı. Beni, onu öptüğümünden daha sert öptü, neler olacağından haberdar-sa dudağını besbelli kafasına takmıyordu.

Nefes nefese, “Bu da nereden çıktı böyle?” dedi.

“Düşünmek istemiyorum. Sadece beni öp.”

Kile tek kelime etmeden beni kendine çekti, elleri sa-
cımında kayboldu. Gömleğini avuçlayıp ona sıkıca tutun-
dum.

Bu işe yaradı. Birlikte sallanırken kısa bir süreliğine
diğer her şey durdu. Dudakları ağzımdan sonra boynuma
geçti. Bu öpücükler eskisinden çok farklıydı. Agresif ve
talepkârdı, tüm dikkatimi topluyordu. Düşünmeden göm-
leğini yukarı çektim.

Yanağıma doğru şeytan gibi güldü. “Pekâlâ, kıyafetler
çıkıyorsa, gerçekten bir odaya girmeliyiz. Ve muhtemelen
ikinci ismimi bilmelisin.”

“Ashton mı? Arthur? A ile başlıyormuş gibi geliyor.”

“Yakınından bile geçmiyor.”

İç çekip kıyafetlerini bıraktım. “İyi.”

Geriye çekildi, kolları hâlâ belimdeydi, bana sırtıyo-
du. “Sen iyi misin? Dün gecenin biraz korkunç olduğunu
biliyorum.”

“Sadece beklemiyordum. Kuşkonmazdı... Birini keli-
menin tam manasıyla bir sebze için yumrukladı.”

Kile kahkahayı bastı. “Gördün mü, işte bu nedenle te-
reyağını elden bırakmayacaksın.”

“Ah, sen ve senin aptal tereyağın.” Başımı sağa sola
sallayarak parmağımı göğsünde gezdirdim. “Gerçekten
dudağın için üzüldüm. Başka bir yerin de acıyor mu?”

“Karnım. Kurtulmak için bana birkaç kere dirsek attı
ama daha beter olmadığına şaşırdım. Henri’nin gözü ca-
nını yakıyormuş gibi duruyor. Bir santim daha aşağıdan
darbe almadığına seviniyorum.”

Ne kadar kötü olabileceğini düşünürken yüzümü ek-

şıttım. “Kile, sen ikisine de tekme yi basar mıydın? Benim pozisyonumda olsaydın?”

“Sanırım senin yerinde olsaydım Henri’yle beni bile düşünmek zorunda kalırdım,” diye cevapladı.

“Ama ikiniz de durdurmaya çalıştınız.”

Tek parmağını kaldırdı. “Doğru. Orada olduğun için bunu biliyorsun. Ama diğerleri gazeteleri gördüler ve fotoğraflar hepimiz olaya dahilmişiz gibi gösteriyor.”

“Yani Fox, Henri ve seni burada tutmam paçayı kurtarmışsınız gibi mi gösterdi?”

“Ayrıca belki diğerlerinin de bunu yapabileceğini.”

“Bugün gittikçe beter bir hal alıyor.” İç çekip parmaklarını saçında gezdirip sırtını duvara yasladım.

“O kadar kötü mü öpüşüyorsunuz?”

Odamda geçirdiğimiz diğer geceyi hatırlayınca kahkaha atmaya başladım. Kile’ın benimle konuşmak istemesi çok acayıptı ama bunu neden şimdi düşündüğümünden pek emin değildim. Tüm bu süre boyunca yeni bir bakış açısı, yeni bir perspektif edinebilirdim.

“Daha önce neden hiç konuşmadık ki? Çok kolay oluyor.”

Omuz silkti. “Burada kontrol senin elinde. Sen ne düşünüyorsun?”

Söylemeye utandığımdan yere baktım. “Sanırım Josie’den dolayı sana içerledim. Sürekli taklit etmesi beni delirtiyor.”

“Sanırım ben de saraydan dolayı sana içerledim. Bu, ebeveynlerimizin hatası, bizim değil ama kraliçe olacağın için senin üstüne yığdım.”

“Bunu anlayabiliyorum.”

“Ve Josie hakkında ne demek istediğini biliyorum.

Ama onun için de zor, senin gölgede büyümek.”

Suçluluk hissettiklerimi sıraladığım büyüyen listeye Josie’yi de eklemeye katlanamazdım. İş başına dönersem dikkatimin dağılacağını bildiğimden kıyafetlerimi düzelttim. “Yakında birlikte bir şeyler yapalım. Randevu gibi değil, sadece birlikte vakit geçirelim.”

Şu çarpık gülücük yüzüne yayıldı. “Bu hoşuma gider.”

Gömleğini pantolonuna sokmaya başlayınca yanaklarımda hissettiğim kızarıklıkla savaştım. Nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştım?

“Ve dinle,” dedi. “Olanların seni yıpratmasına izin verme. Sen, Seçim’den daha mühimsin.”

“Teşekkürler Kile.” Yanağını öpüp çıktım, odama yöneldim.

Çekilişte adı çıktığında ne kadar sinirlendiğimi hatırladım, sanki kandırılmışım. Şimdiyse, o formun nasıl yığının arasına karıştığı umurumda değildi; sadece karıştığına memnundum.

Onun da aynı şekilde hissetmesini umdum.

26. Bölüm

Bu gece tam bir mücadele verecektim. Evet, Ean'la çekilmiş fotoğraflar kâğıt üzerinde muhteşem görünüyordu ve evet, oyun şovunun küçük klipleri büyüleyici olmuştu ama Gavril geride kalan adaylara odaklanmak yerine Jack ile Burke'ün gönderilmeleri üzerinde durması gerektiğini düşünür mü diye merak ediyordum.

Daha kötüsü, gençler hakkında söyleyecek pek bir şeyim olduğundan da emin değildim. Babam güvenlik taramasına başlıyordu, yani muhafızlar hızla hareket etmedikleri sürece bu hafta hiç randevum olmayacaktı... Bunun anlamı da gelecek haftaki *Rapor*'da paylaşacak hiçbir şeyin olmayacağıydı. Bu gecenin bir önemi olmaydı ve ben bunu nasıl başaracağımdan emin değildim.

Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair içimdeki hissten kurtulamıyordum, sanki Seçim sürecini iyileştirecek anahtar bilgiye sahip değildim.

Gözümde tamamen felaket değildi, sırf Kile'ı, Henri'yi, Hale'i ve Fox'ı tanıma fırsatı elde ettiğim için. Ancak hal-

kın bildiği kadarıyla neredeyse her şey yerle bir oluyordu.

O gün gazeteye bir saliselğine bakmış olsam da geçit töreni arabasında nasıl da küçücük olmuş gibi görüldüğümü hatırlıyordum. Daha kötüsü, hâlâ etraftaki insanların parmaklarıyla işaret edip kahkahalar attıklarını görebiliyordum. Sadece bu hafta iki adaya hatalı davranışları için tekmeyi basmıştık ve bu olayın ertesinde tüm romantik jestler gölgelenmişti.

Çok, çok kötü görünüyordu.

Odamda oturup düşüncelerimi düzene sokmaya çalışarak çizim yaptım. Bunu tersine çevirmenin, güzel bir şeye dönüştürmenin bir yolu olmalıydı.

Kalemim sayfayı boydan boya çizdi ve ne zaman düzgün bir çizgi çekilse bir problem de düzeltiliyormuş gibi geldi. Muhtemelen bu hafta geçmiş randevularımdan bahsetmeyi atlamalıyım. Birinin konusunu açarsam hepsinin konusunu açmam gerekirdi ve Jack'in üzerimdeki ellerini hatırlamak istemiyordum.

Fakat belki de olaylar yerine oğlanlar hakkında bildiklerimden bahsedebilirdim. Övülecek yeteri kadar şey vardı ve yeteneklerine hayran kalmış gibi görüldüğümde kimi seçeceğim konusunda aklımın karışması mantıklı gelirdi. Seçim dibe vurduğundan değildi; çok fazla iyi seçenek olduğundandı.

Bir plan yaptığımda elimde güzel bir de tasarım vardı. Üste çok iyi oturan, askılı bir elbiseydi ve diz üstünde bi-tiyordu. Üstüne de incecik, büyük bir balon gibi etek çizdiğimde mütevazı göründü. Kullandığım renkler -elbise için bordo, üstüne çizdiğim etek için altın kahve- leziz bir sonbahar havası kattı.

Giydiğimde saçımı nasıl şekillendireceğimi hayal edebiliyordum. Hangi mücevherlerimle en iyi duracağını bile biliyordum. Benim gözümde görkemi sonsuzdu ama insanların ne düşüneceğinden endişeleniyordum. Şu anda hayatımın diğer tüm yıllarından daha çok önem taşıyorlardı.

Neena, geçerken çizimi gözünün ucuyla görüp, "Ah hanımefendi!" dedi.

"Beğendin mi?"

"Hayatımda gördüğüm en gösterişli şey."

Elbiseye gözlerimi diktim. "Bunu Rapor'da giysem paçamı kurtarabilir miyim dersin?"

Zaten bilmem gerekirmiş gibi yüz ifadesini değiştirdi. "Resmen tepeden tırnağa kumaşla kaplısınız, üstünü taşlarla bezemeyi planlamadığınız sürece neden giyemeyeceğinizi anlamıyorum."

Neredeyse gerçekten dokunabiliyormuşum gibi kâğıda vurdum.

Neena, "Başlamalı mıyım?" diye sordu, sesinde bir tutam heyecan vardı.

"Aslında, beni atölyeye götürebilir misin? Sanırım bunu yapmaya yardım etmek istiyorum. Bu gece için istiyorum."

Neena, "Heyecandan havalara uçarım," dedi. Defteri mi kapıp peşi sıra koridora çıktım, hayatımda hiç bu kadar heyecanlı olmamıştım.

Rapor'a adım attığımda ilk gördüğüm şey Josie'nin gözlerinden resmen fırlayan kıskançlık olunca, kesip dikme maratonuna değmişti. Altın rengi topuklular giymiş ve omuzlarıma dağınık bir şekilde dökülsün diye saçla-

rıma maşa yapmıştım ve muhtemelen hayatımda kendimi en güzel hissettiğim andı. Seçilmişlerin sakınmadan gözlerini üstüme dikmeleri de bu gece özellikle hoş olduğumu onaylıyordu ve hayrete düştüğümünden sırtıtmamaya yım diye sırtımı onlara dönmek zorunda kalmıştım.

İşte o anda bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Bir parça gerilim odada dolanıyormuş gibiydi ve elbise-min yarattığı gururdan ya da oğlanların yaydığı hayranlık duygusundan çok daha güçlüydü. Ağırdu, neredeyse tüylerimi diken diken edecekti.

Etrafa bakıp bir ipucu aradım. Annemle babam bir köşede gizlenmeye çalışıyorlardı. Babamın gerilmiş kaşlarından ve annemin hareketlerinden ortada bir sorun olduğunu anlayabiliyordum. Emin olmadığım şey, onlarla konuşmaya gitmemin gerekliliğiydi. Birkaç günlük sessizlik yeterli olmuş muydu?

“Hey!” Baden sinsice yanıma gelmişti.

“Selam.”

“Seni korkuttum mu?”

Kıbarca dikkatimi topladım. “Hayır, ben iyiyim. Biraz düşüncelere daldım. Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Ee, seni bu hafta akşam yemeğine falan davet edebilir miyim diye merak ediyordum. Belki tekrar müzik yaparız?” Görünmez gitarını çalıp gülerken dudaklarını ısırdı.

“Çok tatlı ama geleneklere göre benim davet etmem gerekiyor.”

Omuz silkti. “Yani? O adamlar seni çağırınca şu yemek yapma işi olmadı mı?”

Hatırlamaya çalışarak gözlerimi kısıtım. “Teknik anlamda belki.”

“Yani, ben sarayda büyümediğim için davet edemem ama Kile edebilir mi?”

Senelerce süren huzursuzluğu düşünüp kahkahayla, “Seni temin ederim ki Kile, hayal edebileceğin daha az avantajlı,” diyerek cevap verdim.

Baden orada öylece durdu, sessizdi ve inanmıyordu. “Elbette.”

Ellerini ceplerine sokup sabit adımlarla yürüyüp gittiğinde resmen şoktaydım. Kaba bir şey mi yapmıştım? Dürüsttüm. Ve aslında onu geri çevirmemiştim.

Beni başından savdığını düşünmemeye çalışarak dikkatimi bu geceki görevime verdim: Göz alıcı ve zarif olmak ve herkesi âşık olmaya başladığıma ikna etmek.

Babam yanımdan geçerken nazikçe kolunu tuttum. “Sorun nedir?”

Başını sağa sola sallayıp elime vurdu. “Hiçbir şey aşkım.”

Bu yalan, beni Baden’ın başından atmasından daha çok sarstı. İnsanlar odada dolanıyor, emirler yağdırıp notları kontrol ediyorlardı. Josie’nin kahkaha attığını duydum ve birisi anında onu susturdu. Gençler birbirleriyle konuşuyorlardı, biraz yüksek sesle olduğundan yakışık aldığı söylenemezdi. Baden, Henri’nin yanında surat asıyor, herkesi görmezden geliyordu ve ben de ellerimi mide-me bastırıp kendimi sakinleştirdim.

Henri’nin yanında, setin hemen dışındaki karanlıkta sallanan bir el gördüm. Erik’ti, kenarda durmuş gizli koltuğuna oturmayı bekliyordu. Dikkatimi çektiği anda bana başparmaklarını kaldırarak işaret verdi ama yüzündeki ifade bunun bir soru olduğunu bildiriyordu. Omuz silk-

tim. Dudaklarını sıktı, sonra da ağzıyla üzgünüm der gibi yaptı. Ona sıktığım dudaklarımla bir tebessüm gönderip başparmaklarımı kaldırdım, pek olmadı ama yapabileceğim tek şey de buydu. Erik bana bakarak başını sağa sola sallayınca garip bir şekilde rahatladım. En azından birisi nasıl hissettiğimi anlıyor gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alıp annemle Ahren'in arasında oturmaya gittim.

Ona fısıltıyla, "Yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedim. "Biliyorum."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Bana söyleyecek misin?"

"Daha sonra."

İç çektim. Kafam endişeyle doluyken nasıl performans sergileyecektim ki?

Gelişmeler aktarıldı ve babam kısaca konuştu, gerçi ben söylediklerinin hiçbirine odaklanamadım. Tek görebildiğim gözlerinin çevresindeki stres çizgileriydi, dert ettiğinin yükünü taşıyan omuzlarıydı.

Programın yarısında Gavril setin ortasına adım attı ve Seçilmişler için birkaç sorusu olduğunu duyurdu ve ben de hepsinin kravatlarını ya da kol düğmelerini düzeltmelerini, yerlerinde daha güvenle oturmaya başlamalarını izledim.

"Peki, bir bakalım... Sör Ivan?" İlk sıranın kenarından Ivan elini kaldırıncı Gavril ona döndü.

"Şu ana kadar Seçim'den keyif aldınız mı?"

Kıs kıs güldü. "Prensesle bire bir vakit geçirmeyi baksaysaydım daha çok keyif alırdım." Ivan bana göz kırptı

ve yüzümün alev aldığını hissettim.

Gavril zarıfçe, "Prensesin herkese yetişmekte zorlanabileceğini hayal edebiliyorum," dedi.

"Tabii ki! Şikâyet etmiyorum, sadece umutlanıyorum," diye ekledi, hâlâ her şey bir şakaymış gibi gülüyordu.

"Eh, belki bu gece Kraliyet Prensesine baskı yapabilir ve size vakit ayırmasını sağlayabilirsiniz. Söyleyin: Geleceğin prensinin sizce en önemli görevi nedir?"

Ivan'ın kahkahası durdu. "Bilmiyorum. Sanırım iyi eşlik etmek önemli. Prenses Eadlyn görev icabı birçok ilişki kurmak zorunda kalıyor ve bence hep yanında olmak istediği insanlardan biri olmak hoş olurdu. Sadece, bilirsin işte, eğlencesine."

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. Asıl *seninle* ilişki kurmak zorunda bırakıldım tatlım.

Gavril, "İlginç," diyerek yorumda bulundu. "Peki ya siz ne diyorsunuz Sör Gunner?"

Gunner, biraz kısa boyluydu ve iriyarı Ivan'ın yanında oturduğundan çıtı pıtı görüldüğü söylenebilirdi. Sırtını dikleştirmeye çalıştı ama faydası olmadı.

"Sanırım geleceğin prensi, her an hazırda bulunmalı. Siz zaten prensesin yoğun programından bahsettiniz, yani hayatındaki herkes kendini yardımcı olabileceği bir pozisyona sokmaya çalışmalı. Tabii ki şu anda nasıl olacağını bilmiyorum ama hayatının ve önceliklerinin nasıl değişeceğini düşünmek önemli."

Gavril onaylar gibi bir ifadeye büründü ve babam da alkışlayınca herkes ona katıldı. Ben de katıldım ama grip geliyordu. Gerekli bir soruydu ve eğlence amaçlı kullanılmasının hoşuma gittiğinden emin değildim.

Gavril, "Sör Kile, tüm hayatınız boyunca sarayda yaşadınız," diyerek sahnede yürüdü. "Prens olsaydınız, sizce hayatınız nasıl değişirdi?"

"Kesinlikle kişisel hijyenime daha çok odaklanmam gerekirdi."

"Pöf!" Ağzımı kapattım, çok utanmıştım ama kahkahalarım engel olamıyordum.

"Ah! Görünüşe göre orada birileri buna katılıyor."

Kile'ın arkasında Henri geç de olsa kahkahalara katıldı. Tabii ki yorumu gecikmeli olarak duymuştu. Gavril onu fark etti ve geri gitti.

"Sör Henri'ydi, değil mi?" Henri başıyla onayladı ama gözlerindeki saf dehşeti görebiliyordum. "Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce geleceğin prensinin en önemli rolü ne olmalı?"

Erik'i duymak için yana kaydığında korkusunu yansıtmamaya çalıştı. Anladığında başıyla onayladı.

"Ah, ah, evet. Preeens, olmalı preeenses için... Şey..."

Ayağa kalktım. Buna dayanamıyordum. "Henri?" diye seslendim. Tüm gözler üzerime çevrildiğinde setin ortasında bana katılması için elimi salladım. Dikkatlice oturduğu yerden indi. "Ve Erik? Sen de."

Henri, arkadaşının setin arkasından gelmesini bekledi. Erik gergin görünüyordu, spot ışıklarının altında olmaya hazır değildi ama Henri ona gülümseyerek bir şey söylediğinde rahatlayıp Gavril'le birlikte öne çıktı.

Henri'nin koluna girdim ve Erik de hemen arkasında durup gölge moduna girdi.

"Gavril, Sör Henri Swendway'de büyümüş. Anadili Fince, yani bir tercümana ihtiyacı oluyor." Erik'i göster-

dim ki o da hızla başını salladı, gözlerden uzağa gitmeye hazırdı. "Henri'nin soruna cevap vermekten mutluluk duyacağına eminim ama Erik arkada saklanmazken çok daha kolay olacağını düşünüyorum."

Henri gülümserken Erik tüm bunları ona aktardı ve uzanıp nazikçe kolumu sıktığında garip bir şekilde gurur duydum.

Toparlanmak için duraksayan Henri, cevap verdi. Kelimelerini düşündüğünü görebiliyordum ve şaşkın olsa da konuşurken temkinliydi. Sonunda sözünü bitirince tüm gözler Erik'e çevrildi.

"Geleceğin prensi her kim olacaksa, bir değil birçok rolü olacağını hatırlaması gerektiğini söylüyor. Eş, danışman, arkadaş ve daha fazlası. Prenses Hazretleri kadar çok çalışıp çabalaması ve hizmet edebilmek için egosunu bir kenara kaldırması gerekecek." Erik ellerini arkasına atınca Henri'nin son sözlerini hatırlamaya çalıştığını anlayabildim. "Ve asla taşıyamayacağı bir yük taşıdığını anlaması ve bazen sadece bir palyaço olmaya hazır olması gerekiyor."

Kıkır kıkır güldüm, Erik lafını bitirdiğinde Henri'nin kocaman gülücüğünü görünce mutlu oldum. Tüm oda alkışlara boğuldu ve kulağına fısıldamak için parmak uçlarımda yükseldim.

"İyi, iyi."

Parıltılar saçıyordu. "İyi, iyi?"

Başımınla onayladım.

Gavril tek nefeste, "Prenses Hazretleri, bu Seçim sürecinde sıradışı bir zorluk yaratıyor," dedi. "Nasıl baş ediyorsunuz?"

“Şu anda iki şeyle: Sabır ve Erik.”

Oda da birçok kişiden kahkahalar yükseldi.

“Fakat bu nasıl olur? Bir noktada değişmek zorunda.”

Hayatımda ilk defa koşup sandalyemi kapmak ve odanın bir ucundan Gavril Fadaye’e fırlatmak istedim.

“Evet, muhtemelen öyle ama dil bariyerinden kesinlikle daha beter şeyler var.”

“Bize birkaç örnek verebilir misiniz?”

Henri’yle Erik’e oturmaları için işaret verdim ve Erik’in hızla hareket etmesine karşılık kahkahayı basmamak için çok çabaladım. Henri, giderken bana şefkatle dolu bir tebessüm gönderdi ve bu bana ilham kaynağı oldu.

“Eh, konu Henri’yle başladığından, müsaadenizle örnek olarak onu kullanacağım. İletişime geçmek için çok çalışmamız gerekiyor ama o, inanılmaz derecede kibar bir insan. Diğer yandan Jack ile Burke İngilizce’yi mükemmel derecede konuşuyorlardı ama epey kötü davranışları vardı.”

“Evet, hepimiz Burke’ün kavgasıyla ilgili hikâyeyi gördük ve müsaade ederseniz, bu olaydan yara almadan çıktığınıza sevindiğimi söyleyeceğim.”

Yaralanmadan? Elbette. Yara almadan? Tartışmaya açıktı. Ancak kimse bundan bahsettiğimi duymak istemezdi.

“Evet ama onlar istisna, kaideyi bozmuyorlar. Övünebileceğim birçok aday var.”

“Ah? O halde sizi durdurmayayım!”

Gülümseyip onlara şöyle bir baktım. “Sör Hale inanılmaz derecede zevkli ve terzilik yapıyor. Tüm Illéa bir gün onun tasarımlarını giyerse, şaşırmam.”

"O elbiseye bayıldım!" diye bağırdı.

Gururuma engel olamayarak, "Ben yaptım!" diye bağırarak cevap verdim.

"Mükemmel."

"Gördün mü," diyerek Gavril'e döndüm. "Zevkli olduğunu söylemiştim." Tekrar etrafa baktım. "Elbette daha önce Sör Baden'ın müzikteki yeteneğinden bahsetmiştim ama bir kez daha belirtmeye değer. Çok yetenekli."

Baden hızla başını salladı ve hâlâ sinirliyse de iyi gizliyordu.

"Sör Henri, keşfettiğim harika bir aşçı. Ve o konuda beni etkilemek çok zor çünkü biliyorsunuz, sarayın şefleri dünyadaki herkesle yarışabilir. Yani, onun yaptığı bir yiyeceğin tadına baktığım için beni kıskanacağınızı söyledüğimde bana güvenin."

Stüdyoyu daha fazla kahkaha kapladı ve monitörde babamın çok, çok keyifli olduğunu gördüm.

"Sör Fox... Şimdi, bazısı bunun ne kadar değerli bir yetenek olduğunu fark etmeyebilir ama onun her durumdan iyi bir şey çıkarma yetisi var. Seçim stresli geçebilir ama o daima işe iyi tarafından bakıyor. Yanında olmak keyif veriyor."

Fox'la birbirimize şöyle bir baktık ve makyajı kafasındaki yarık ile mor gözünü tam olarak kapatamasa da kesinlikle tehditkâr bir hali yoktu. Kalmasına müsaade ettiğime sevindim.

Gavril, "Başka var mı?" diye sorunca ben de gençleri taradım. Evet, bir tane daha vardı.

"Çoğu insan, Sör Kile'ı enine boyuna tanımadığıma inanmakta güçlük çekiyor çünkü tüm hayatlarımız bo-

yunca aynı yerde yaşadık ama bu doğru. Seçim, bana onu çok daha iyi tanıma fırsatı verdi ve artık onun gelecek vaat eden bir mimar olduğunu biliyordum. Bir gün ikinci bir saray yaptırmaya ihtiyacımız olursa, arayacağım ilk kişidir.”

Çocukluk arkadaşlarının nihayet muhtemelen âşıklara dönüşeceği fikrine karşılık odada tatlı tatlı iç çekenler oldu.

“Gerçi hijyen konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu ben de onaylayabilirim,” diye ekleyip odayı tekrar kahkahalara boğdum.

Gavril, “Duyduklarıma bakılırsa, bu genç adamlar gerçekten müthiş!” diye seslendi, bir kez daha alkışlanmalarını sağladı.

“Kesinlikle.”

“Peki, o kadar etkilendiyseniz sormam gerek: Henüz kalbinizde özel bir yere sahip olan var mı?”

Kendimi saçımla oynarken buldum. “Bilmiyorum.”

“Ah ha!”

Kıkır kıkır gülererek yere baktım. Gerçek değildi... Değil mi?

“Bahsettiğiniz kişilerden biri olabilir mi?”

Oyunbaz bir edayla koluna vurdum. “Aman Tanrım, Gavril!”

Sırıtırken odadakilerin çoğu da ona katıldı. Elimle kendimi yelleyp ona döndüm.

“Gerçek şu ki hâlâ bundan gözler önündeyken bahsetmek güç ama gelecekte daha çok konuşabileceğimi umuyorum.”

“Bu harika bir haber Prenses Hazretleri. Müsaade-

nizle, partnerinizi ararken tüm Illéa'yla birlikte size iyi şanslar diliyorum.”

“Teşekkür ederim.” Başımı mütevazı bir şekilde sallayıp babama bir göz attım.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa inanmıyordu, neredeyse iyimserdi. Hiçbir şeyden emin olamazken tek bir umut ışığının gözlerindeki endişenin çoğunu yok etmesini görmek acı tatlı bir histi.

Şimdilik bu kadarı yeterli olacaktı.

27. Bölüm

“Kötü.”

Ahren’in yatağında yatıyordum, o bana annemle babamın söylemek istemediği her şeyi anlatıp dimdik otururken ben tostoparлак olmuştum.

“Söyle gitsin.”

Yutkundu. “Hep daha fakir bölgelerde başlıyor gibi görünüyor. Ayaklanmıyorlar, annemle babam çocukken olduğu gibi değil... Daha çok başkaldırıyor gibiler.”

“Bu tam olarak ne demek ki?”

“Monarşiyi sonlandırmak için birleşiyorlar. Hiç kimse kastlar dağıtıldıktan sonra emeline ulaşamadı ve bizim umursamadığımızı düşünüyorlar.”

Şok olarak, “Umursamadığımızı mı?” diye sordum. “Babam bu işi halletmek için kendini paralıyor. Ben onlar için yabancılarla çıkıyorum!”

“Biliyorum. Ve bu geceki performansın nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok ama müthişti.” Zekice bir ifade takınıp övgüsünü karşıladım ama artık bu gece ya-

şananların kaçta kaç gerçektir, kaçta kaç önceden planlanmıştı diye sorgulamaya başlamıştım. “Öyle olsa bile ne yapmamız bekleniyor ki? Sonsuza dek performans mı sergileyelim?”

Dalga geçerek, “Ha!” dedim. “Sanki senden performans sergilemen istenmiş gibi. O hep benden istendi ve ben bunu yapamıyorum. Şu anda bile beni boğuyor.”

“Hepimiz tahtı bırakabiliriz,” diye önerdi. “Ama o zaman ne olacak? Kim başa geçecek? Ve tahtı bırakmazsak, bizi zorla alaşağı mı edecekler?”

Nefes nefese, “Sence bunu yaparlar mı?” dedim.

Uzaklara daldı. “Bilmiyorum Eady. İnsanlar aç ya da bıkmış ya da mutlak yoksulluğa mahkûm olunca daha beter şeyler yaptılar.”

“Ama biz herkesi besleyemeyiz ki. Herkesin aynı parayı kazanmasını sağlayamayız. Bizden ne istiyorlar?”

Dürüstçe, “Hiçbir şey,” dedi. “Sadece kendileri için daha fazlasını istiyorlar. Onları suçladığımı söyleyemem ama insanların kafası karışık. Hayatlarının ellerimizde olduğunu düşünüyorlar ama öyle değil.”

“Kendi ellerinde.”

“Kesinlikle.”

Uzun bir süre sessizce oturup bunun bizim için ne anlama geleceğini düşündük. Gerçek şu ki insanlar böyle devam etseydi, bu herkesten çok bana dokunacaktı. Böyle şeylerin nasıl olduğunu bilmiyordum ama devletler değişirdi.

Krallıklar yükselir ve düşerdi; ideolojiler yönetimi ele geçirir, diğerlerini bir kenara savrulurdu. Ben de en dibe indirilebilir miydim?

Öyle bir hayatı hayal etmeye çalışırken içim titredi.

“Bana zaten yiyecek fırlattılar,” diye mırıldandım.

“Ne?”

Başımı sağa sola sallayarak, “Çok aptalca davrandım,” diyerek cevap verdim. “Bana taptıklarını düşünerek bü-yüdüm... Ama insanlar beni sevmiyorlar. Annemle babam tahtı bırakınca ülkenin benden kurtulmasını önleyecek bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.”

Korkunç bir şeydi, sanki bu fikirle uçup gidiyordum ve artık yalan olduğunu bildiğimden vücudum ağırlaşmış gibi geliyordu.

Ahren’m yüzü endişeye büründü. Bana karşı çıkmasını bekledim ama çıkamadı. “Seni sevmelerini sağlayabilirsin Eadlyn.”

“Ben senin kadar büyüleyici ya da Kaden kadar zeki veya Osten kadar tapılası derecede neşeli değilim. Benim özel bir şeyim yok.”

Başımı yatak başına vururken inledi. “Eadlyn, şaka yapıyorsun değil mi? Sen ilk kadın vârisisin. Bu ülkenin bildiği hiçbir şeye benzemiyorsun. Sadece bunu nasıl kullanman gerektiğini öğrenmelisin, onlara kim olduğunu hatırlatmak için.”

Ben Eadlyn Schreave’im ve dünyadaki hiç kimse benim kadar kudretli değil.

“Gerçekte kim olduğumu bilselerdi, benden hoşlanacaklarını sanmıyorum.”

“Sızlanıp duracaksan seni bir tekmede kapı dışarı ederim.”

“Seni sopalattırırım.”

“Altı yaşından beri bana bu tehdidi savuruyorsun.”

“Bir gün gerçekleşecek. Uyarımı dikkate al.”

Kıs kıs güldü. “Endişelenme Eady. İnsanların herhangi bir şey yapabilecek kadar organize olma ihtimali düşük. Düşüncelerini dışa vuruyorlar. Bir kere ortaya koyduklarında da her şey normale dönecek, görürsün.”

Başım la onaylayıp iç çektim. Belki de yok yere korkuyordum ama hâlâ geçit töreni sırasındaki öfke dolu haykırışları duyabiliyordum ve hâlâ Kile’la öpücüğümüze edilen nefret dolu sözleri görebiliyordum. Kesinlikle monarşiyi yerle bir etmekle ilgili duyacağımız son şey olmayacaktı.

“Annemle babama bildiğimi söyleme, olur mu?”

“İsrar ediyorsan.”

Ayağa fırlayıp Ahren’i yanağından öptüm. Erkek kardeşi olmayan kızlara üzülyordum. “Yarın görüşürüz.”

Sırıttı. “Git biraz uyu.”

Odasından kendi odama gitme niyetiyle çıktım. Ancak yürürken aç olduğumu fark ettim. Mutfaklara artık bir kere girdiğimden orası hoşuma gidiyordu. Birkaç meyve gördüğümü hatırladım ve dolapta peynir vardı. Kesinlikle kimseyi uğraştıramayacağım kadar geç bir vakitti, ben de arka merdivenden hızla aşağı indim.

Tamamıyla boş olacağını düşünürken yanıliyordum. Hamur açıp sebze doğrayan bir avuç genç erkek ve kadın vardı. Bir anlığına şöyle bir bakıp ne kadar etkili ve azimli olduklarını görünce büyüldüm. Buna bayılmıştım; saate rağmen hepsi tetikte ve mutlu görünüyor, işlerini yaparlarken birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

O kadar ilginçlerdi ki dağınık sarı buklemi bir kafanın odanın arka köşesinde durduğunu fark etmem birkaç dakika sürdü. Henri, gömleğini asmıştı ve içine giydiği

mavi fanila unla kaplıydı. Sessizce hareket ettim ama çalışanlar beni tanıyıp geçtiğim sırada eğilerek ve başlarıyla selam verince Henri'ye varlığımı bildirdiler.

Beni gördüğünde üstündeki kiri silkelemeye çalıştı, tamamıyla başarısız oldu. Saçını geriye ittirip her zamanki gibi gülümseyerek bana döndü.

“Erik yok mu?”

“Uyur o.”

“Sen neden uyumuyorsun?”

Kelimeleri yan yana dizmeye çalışarak gözlerini kıstı. “Şey. Üzgünüm. Ben yemek yapıyor?”

Başımın onayladım. “Ben de yapabilir miyim?”

Masadaki elma ve hamur yığını işaret etti. “Sen istiyor? Sen yemek yapıyor?”

“Evet.”

Gözleri parladı ve başını salladı. Sonra bana şöyle bir baktı, duraksadıktan sonra gömleğini kapıp belime doladı, kollarını arkamda bağladı. Önlük. Önlük giymemi istemişti.

Kendi kendime gülümsedim. Sonuçta üstümdeki sadece bir gecelikti ama bunu tartışacak kadar çok kelimemiz yoktu.

Bir elma alıp bir seferde kabuğunu upuzun soydu. İşini bitirince tezgâha koyup farklı bir bıçak aldı. “*Pidäveitsi näin,*” dedi, elleriyle bıçağın sapını nasıl tuttuğunu gösterdi. “*Pidäomena huolellisesti.*” Diğer elini pençe yapıp elmayı tutarken parmaklarını geride tuttu. Sonra kesmeye başladı.

Deneyimsiz gözlerimle bile işini yapmak için minimum güç kullandığını ve bu basit hareketle ellerini nasıl koruduğunu görebiliyordum.

Bıçağı uzatarak, “Sen,” dedi.

“Tamam. Böyle mi?” Yaptığı gibi elimi tuttum.

“İyi, iyi.”

Onun hızının yanından bile geçemiyordum ve onun yarısı kadar düzgün kesemiyordum ama sırtıttığında tek başıma bir şölen yarattığımı düşünebilirdiniz.

Hamurla uğraşıp tarçınla şeker ekledi ve duvardaki fritözlerden birini hazırladı.

Evdeyken tatlılardan sorumlu muydu yoksa en sevdiği şey bu muydu diye merak ettim.

Elmaları katıp hamuru doldurmaya yardım ettim ve sıcak yağdan ödüm kopsa da sepetlerden bir tanesini batırdım. Yağ canlanıp her tarafa sıçrayarak dans edince tiz bir çığlık attım. Henri bana çok az güldü, bu da kibar bir davranıştı.

Sonunda tepsiyi önüme koyduğunda açlıktan ölüyordum ve neredeyse bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım. Ancak bekledim ve bana denemem için işaret verdi, ben de böylece bir tane kızartılmış çöreğimsi hamur işi alıp ısırdım.

Cennetti, geçen gün yaptığı sarmalardan bile daha iyiydi. Çiğnerken, “Ah, leziz!” diye bağırdım. Kahkahayı patlatıp bir tane de o aldı. Gayet tatmin olmuş gibiydi ama gözlerinde yaptığı şeye değer biçtiğini görebiliyordum.

Bence mükemmeldi.

“Bunlara ne deniyor?”

“Hımm?”

“Şey, adı?” Yiyeceği gösterdim.

“Ah, *omenalörtsy*.”

“Ohmenalörtsi?”

“İyi!”

“Öyle mi?”

“İyi.”

Kendi kendime gülümsedim. Kaden’a birçok Swend-way yiyeceğinin adını söylemekte cidden ustalaştığımı söylemem gerekecekti.

İki tane yedim, bitirdiğimde biraz midem kalktı ve sonra Henri’nin tabağı aşçılara uzattığını gördüm, hepsi de yeteneğine övgüler yağıdırıyordu. Kullandıkları kelimeleri anlamamasından içten içe nefret ettim.

Nefis. Kusursuz. Mükemmel.

İçimden bir ses, anlasaydı kelimeleri fazla cömertçe kullandıklarını söylerdi dedi. Emin olmak zordu gerçi. Ben, onun böyle biri olduğunu düşünüyordum. Gerçekten bilmiyordum.

Ve, diyerek kendime hatırlattım, *bilmek de istemiyorsun.*

Bunu hatırlamak bazen gittikçe güçleşiyordu.

Henri herkese sunduktan sonra neredeyse tek bir kırıntı kalmayan tabak geri gelince ona utangaç bir tebesüm gönderdim.

“Uyumam gerek.”

“Uyuyor sen?”

“Evet.”

“İyi, iyi.”

“Şey. Bu gece? *Rapor*’da?” diye sordum, basitçe konuşmaya çalışıyordum.

Başını salladı. “*Rapor*, evet.”

Elimi göğsüne koydum. “Çok tatlıydın.”

“Tatlı? Şey, şeker mi?”

Kahkahayı bastım. “Evet. Şeker gibi.”

Hâlâ kalbinin üstüne bastırduğımdan elini elimin üs-

tüne koymak için kaldırdı. Bana bakıp yutkunduğu sırada tebessümü yok oldu. Beni öylece tutarken omuz silkti, anın devam etmesini istiyor gibiydi. Elimi upuzun bir süre tuttu ve kafasından geçirdiği kelimeler olduğunu, anlayabileceğim bir tane bulmak için çok ama çok çabaladığını görebiliyordum...

Ancak hiçbir şey yoktu.

Henri'nin hissettiklerini anladığımı bilmesini istedim. Her gülümsemesinde ve her jestinde beni gerçekten önemseddiğini görebiliyordum. Ve çok çabalamama rağmen ben de onu önemsiyordum. Daha sonra ne kadar pişman olacağımdan endişelensem de bu hissi ortaya koymanın tek bir yolu vardı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi yanağına koydum. Gerçekten değerli, bir daha asla göremeyebileceği nadir bulunan bir şeyi keşfetmek istermiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Usulca başımı salladım ve dudaklarını eğerek dudaklarıma kondurdu.

Henri korkuyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bana dokunmaya, bana sarılmaya korkuyordu, hareket etmeye korkuyordu. Bir prenses olduğum için miydi yoksa daha önce hiç yapmadığı için miydi bilemiyordum ama bu öpücük öyle narindi ki.

Daha da fazla sevmeme neden oldu.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp ona kelimelere başvurmadan sorun olmadığını, bana sarılmasını istediğimi anlatmaya çalıştım. Ve nihayet bir dakikalık bir tereddütten sonra tepki verdi. Henri, beni narin bir şeymişim gibi tutuyordu, sanki biraz fazla sıkısa parçalanacaktım. Ve öpücükleri de aynı şekildeydi, sadece şimdi korku ta-

rafından desteklenmiyor, bana saygıymış gibi gelen o his tarafından motive ediliyordu. Neredeyse dayanılamayacak kadar güzel bir şefkatti.

Geri çekildim, öpücükten dolayı biraz başım dönmüştü, gözlerinin acı dolu olduğunu fark ettim ama yüzünde ufacık bir tebessüm vardı.

Bir kez daha, "Gitmem gerek," dedim.

Başıyla onayladı.

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Gözünün önünden ayrılana dek yavaşça hareket ettim, sonrasında ise koştum. Başım anlamadığım düşüncelere boğulmuştu. Gavril, Henri'ye sataştığında neden beni bu kadar rahatsız etmişti? Neden gitmesi gerekirken Fox'ı burada tutmuşum? Neden Kile -Tanrı aşkına Kile!- sürekli aklımdaydı?

Ve neden bu soruları sormak bu kadar ödümü patlatıyordu?

Odama vardığımda dengemi kaybettiğimi hissederek kendimi yatağıma attım. Gavril'e bu konuyu açtığı için kızgın olsam da Henri'yle konuşamamak, Erik üzerinden gidersem rahatsız olacağımdan ona mahrem bir şey söyleyememek beni sahiden huzursuz ediyordu. Bu düşünce damarıma bassa da birilerine kişisel bir şey söyleyecek olsam, bu muhtemelen Henri olurdu. Onun yanındayken kendimi güvende hissediyordum ve zeki olduğunu biliyordum, tutkusuna hayrandım. Henri, iyiydi.

Fakat ben Fince konuşmuyordum. Ve bu kötüydü.

Sinirlenerek sırtüstü döndüm, omurgama bir şey batınca haykırdım. Uzandığımda bir düğüm olduğunu his-

settim. Hâlâ Henri'nin gömleği üzerimdeydi.

Çözdüm ve ne kadar absürt olursa olsun, burnuma tuttum. Tabii ki. Tabii ki tarçın, bal ve vanilya gibi kokuyordu. Tabii ki tatlı gibi kokuyordu.

Aptal baharatlarıyla aptal Swendwayli aşçı.

Bu beni ahmaklaştırıyordu!

Bu nedenle aşk berbat bir fikirdi işte: Seni güçsüzleştiriyordu.

Ve dünyada hiç kimse benim kadar kudretli değildi.

28. Bölüm

Kahvaltıda birçok şey beni şaşırttı. Öncelikle Henri, dün gece olan her şeyi Erik'e aktarıyordu. Erik'in gözleri sürekli bir bana bir Henri'ye kayıyordu ve sanki onu sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi. Seçim'de öpücük kapan ikinci kişi olduğundan Henri'nin bugün tabii ki çok neşeli olacağını düşünüyordum. Bunun yerine, çıldırmış gibiydi.

Henri'nin karşısında Kile'in şaşkın bakışları, konuşmanın zerre kadarını bile anlamasına yetecek kelime bilgisi olmadığından Erik'le ikisi arasında gidip geliyordu. Araya girmeye çalışmadan yavaşça kaşığını ağzına götürdü.

Ayrıca, Baden'ın da dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ettim. Bana hafifçe el sallayıp başıyla kapıyı gösterdi. Ağzımla "daha sonra" der gibi yapıp protokolü bir daha yok saydığı için ona kızmamak için elimden geldiğince çabaladım.

Fakat o ana kadar en beteri annemle babamın çaktırmadan bana bakmalarıydı, besbelli ayaklanmayla ilgili neler bildiğimi merak ediyorlardı.

Boğazımı temizledim. “Ee, dün gece iyi bir iş çıkardım mı?”

Babamın yüzüne nihayet bir gülücük kondu. “Etkilendim Eadlyn. Böyle zorlayıcı bir haftanın ardından kendine inanılmaz derecede hâkimdin. Henri ortaya geldiğinde ona karşı çok cömerttin, izlemesi harikaydı. Ve aralarından bazılarının belki... Sana hitap etmesi beni mutlu ediyor. Beni umutlandırıyor.”

“Nereye varacağını göreceğiz,” diyerek konuyu geçiştirdim, “ama sana üç ay için söz verdim ve sanırım olanları idrak etmek de en az o kadar vaktimi alacak.”

Binlerce anı kafasına üşüşmüş gibi, “Tam olarak ne demek istediğini biliyorum,” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Tatlı, düşünceli tebessümünü görünce tüm bu olanların onun için ne kadar anlamlı olduğunu anladım. “Hayal kırıklığına mı uğrarsın? Sonuna varırsam ve nişan olmazsa?”

“Hayır canım. *Ben* hayal kırıklığına uğramam.” Sözlerini hafifçe vurgulamıştı ama beni aniden endişe girdasına sürükledi.

Sona vardığımda hâlâ bekâr olursam, bunun benim için anlamı ne olurdu? Artık sadece post-kast karışıklığı ile uğraşmıyor ve baş gösteren bir ayaklanmayı bastırmaya çalışmıyorsak, bunu çözmek için üç ay yeterli değildi. Aslına bakılırsa iki hafta zaten alelacele bitmişti.

Yeterli olmayacaktı.

Ve sonra neden her tür huzursuzluğu benden gizlemek istediklerini anladım: Tamamıyla faydasız olduğunu düşünseydim, vazgeçer miydim? Vazgeçseydim, o halde gerçekten elimde hiçbir şey olmayacaktı.

“Endişelenme babacığım,” dedim. “Her şey yoluna girecek.”

Elini, elimin üstüne koyup sıktı. “Haklı olduğuna eminim canım.” Sonra derin bir nefes alıp kahvesine geri döndü. “Sana demek istediğim bir şey vardı; kontroller tamamlandı. Seçim’den önce birkaç telefon görüşmesi yap-saydık, Burke’ün öfke problemleri olduğunu ve Jack’in okulundaki bir kızın bir keresinde uygunsuz davrandığı için onu şikâyet ettiğini öğrenmiş olurduk. Ayrıca, Ean’ın da vaktinin çoğunu yalnız geçirdiği ortaya çıktı. Onu eve göndermeye degecek bir şey olduğunu düşünmüyorum ama gözlemlemeliyiz.”

“Ean aslında epey cömert davranıyor.”

“Ah?”

“Evet. Ama biraz yalnızlıktan yana olduğunu fark ettim. Nedenini bilmiyorum gerçi; konuşma konusunda iyi.”

Babam kahvesini yudumlayıp gözlerini Ean’a dikti. “Bu garip.”

“Endişe etmem gereken başka biri var mı?” diye sordum, Ean üstünde durmak istemiyordum. Bir başına kalması sorun yaratan biri olduğu gelmezdi.

“Kötü notlar alan biri var ama olay yaratacak bir şey yok.”

“Pekâlâ. En kötüsü geçti.” Cesaret aşılamaya çalıştım.

“Kesinlikle öyle olduğunu umuyorum. Bu işe bakacak özel bir takımım olacak. Gerektiği kadar çabalamadım ve bunun için özür dilerim,” diye itiraf etti.

“Ama işin iyi yanına bakarsak, gelecek cuma hakkın-da konuşacak randevularım olabilir.”

Kendi kendine güldü. “Doğru. Belki de henüz konuş-

madığın birine bir şans tanımahısın. Bana güven, gerçekten hepsiyle tanışmak mümkün.”

Gençlerden oluşan kitleyi inceledim. “Bu hafta ofise gelemeyebilirim.”

Başını sağa sola salladı. “Sorun değil. Onları yakından tanı. Bir yanın manasız olduğunu düşünse de ben hâlâ birilerini bulmandan yanayım.”

“Hatırlatmam gerekirse, bunu önerdiğinde amacın farklıydı.”

“Yine de.”

“Çok kalabalıklar. Hoşuna gitmeyen biri oldu mu?”

Gözlerini kıstı. “Ashına bakarsan...” Babam hepsinin yüzüne şöyle bir bakıp bir tanesini bulmaya çalıştı. “Şuradaki. Yeşil gömlekli.”

“Siyah saçlı mı?”

“Evet.”

“O, Julian. Nesi kötü?”

“Sudan bir sebepmiş gibi gelebilir ama dün gece sen diğerlerini överken gülümsemedi ve hiçbirini alkışlamadı. İyi bir davranış değil. Geçici olarak onların gölgesinde kalmaya dayanamıyorsa, hayatı boyunca senin gölgede kalmaya nasıl katlanacak?”

Bir lider olarak bana gerçekten ne kadar güvendiğini düşünerek geçirdiğim onca zihinsel vakit, bu ifadeyle ziyan oldu. Tabii ki beni bir lider olarak görüyordu.

“Ve bu da sudan bir sebepmiş gibi görünebilir ama çekici çocuklar yapacağınızı sanmıyorum.”

“Babacığım!” diye bağırıp biraz ortalığı karıştırdım. Babam iki büklüm olup kahkahalar atarken başımı ellerimin arasına gömdüm.

“Sadece söylüyorum!”

“Pekâlâ. Ben gidiyorum. Görüşlerin için teşekkürler.”

Resmen koridora daldım, gerçi hareketlerimin leydi-lere yakışandan birazcık daha hızlı olduğundan emin-dim. Tek başıma kaldığımda düpedüz koşmaya başla-dım. Odamda geride kalan başvuruları taradım, birini diğerinden daha heyecan verici kılacak herhangi bir şey aradım. Julian’ın fotoğrafında durdum. Babam haklıy-dı. Burnuyla gözlerini ya da ağzıyla yanaklarını nasıl kombine edersem edeyim, her varyasyon kafamın içinde berbat göründü.

Bir önemi olduğundan değildi.

Onu evine daha kısa sürede gönderirdim ama muh-temelen birkaç randevu daha kötü gidince ve ona eşlik edecek birileri olunca gönderecektim. Solo elemelerin hep-si epey berbattı. Şimdilik bir plan yapmam gerekiyordu. On randevu. Bir daha *Rapor*’a çıkmak zorunda kalmadan önce amacım buydu. Ve en azından üç tanesini gazetelere çıkarmalıydım. Onları nasıl ihtişamlı gösterebilirdim?

Annem, Bayan Lucy ile birlikte Kadınlar Odası’ndaydı, bir belediye başkanı ile görüşüyordu. Bu pozisyonlara sa-hip olan çok fazla leydi yoktu, bu nedenle isimlerini ezbe-re biliyordum. Bugün evimizi şereflendiren Calgary’den Milla Warren’dı. Bunu resmi bir ziyarete dönüştürmeyi planlamamıştım ama artık bir seçeneğim yoktu.

Eğilerek annemle misafirini selamladım.

Bayan Warren, “Prenses Hazretleri!” diye şakıyıp yer-lere kadar eğilerek selam vermek için ayağa kalktı. “Sizi görmek ne hoş, hem de böyle heyecan verici bir zamanda!”

"Biz de sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz efendim. Lütfen oturun."

Annem, "Nasılsın Eadlyn?" diye sordu.

Usulca, "İyi. Sonra senin için birkaç sorum olacak," dedim.

Bayan Warren göz kırparak, "Hiç şüphesiz biraz oğlanlardan bahsedeceksiniz ha?" diye sordu. Annemle Bayan Lucy ona bir kahkahayla karşılık verdi ama ben gerçeği bilmesi gerektiğini düşünürken gülümsedim.

"Seçim'in pek hayal ettiğiniz gibi olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Lütfen, otuz beş erkeğin benim için savaşmasına her gün razı olurum!"

Söz verir gibi, "Dürüst olmak gerekirse, daha çok işle ilgili," dedim. "Heyecanlı görünmesini sağlıyoruz ama aslında zorlayıcı."

Annem, "Ben de buna destek çıkabilirim," dedi. "Bu durumda hangi tarafında kalırsan kal, zor. Uzun saatler boyunca hiçbir şey olmazken bir anda olaylar patlak veriyor." Başını sağa sola salladı. "Şu anda bile geriye dönüp bakınca kendimi yorgun hissediyorum."

Annem başını ellerinin üstüne koydu ve gözlerini bana çevirdi. İfadesinde bir şeyler vardı; anaç bir bakıştı, kabullenmiş gibiydi ki anlaşıldığımı hissettim ve huzur duydum.

Fakat orada da aynı endişe vardı, babamın bu sabah üstündeki stresin izi gibiydi. Bu anı geçirtilip Bayan Warren'a odaklandı. "Ee, Milla, en son duyduğumda Calgary'de işler yolunda gidiyordu."

"Ah evet, eh, biz sessiz sakın bir kalabalığız."

Sosyalleşme amacıyla saraya uğradığı söylenebilirdi ve ben de o gitmeye karar verene dek orada mükemmel duruşumu koruyarak oturdum. Bu da sırf bir hizmetçiye çaktırmadan not bırakıp annemin acilen çağrılmasını sağladığımda oldu.

Bayan Warren kapıdan çıktığı anda annem elbisesini düzeltti. “Ne olduğuna gidip bakayım.”

“Rahatla, sadece bendim.” Tırnaklarımı inceledim. Biraz düzeltilmesi gerekiyordu.

Annemle Bayan Lucy gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

“Seninle konuşmak istiyordum ve o susmuyordu, ben de randevu aldım. Denilebilir.” Ukala ukala güldüm.

Annem başını salladı. “Eadlyn, bazen biraz manipülatör olabiliyorsun.” İç çekti. “Ve bazen bu özel bir yetenek. Aah, daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.”

O ve Bayan Lucy ile birlikte haince güldüm, bu konuda yalnız olmadığımı sevinmiştim.

Annem suçluluk duyarak, “Onun adına üzülüyorum,” dedi. “Pek fazla dışarı çıkmıyor ve tek başına yapılması zor bir işi var. Ama seninle öyle konuşmasını takdir etmedim.”

İfadem değişti. “Daha beteriyle de karşılaştım.”

“Doğru.” Yutkundu. “Neye ihtiyacın vardı?”

Bayan Lucy’ye baktım. Sormadan ricamı anlayıp, “Elbette,” diyerek karşılık verdi. “Bana ihtiyacın olursa, tüm gün buralardayım.” Anneme eğilerek selam verdi, beni başımdan öptü ve gitti. Şefkat dolu bir jestti.

“Bana karşı öyle iyi ki,” dedi. “Çocuklar da öyle. Bazen birçok annem olduğunu hissediyorum.”

Anneme gülümsedim ve o da başını salladı. “Sevdiğim

insanları yakınımnda tuttum ve senin geleceğini öğrendikleri anda sana kol kanat gerdiler.”

Üzülerek, “Gerçekten çocukları olmasını dilerdim,” dedim.

“Ben de.” Annem yutkundu. “Sanırım artık uzun bir süre çabalayıp bir sonuca varamadığını herkes biliyor. Ona yardımcı olabilmek için neredeyse her şeyi yapabilirdim.”

“Denedin mi?” Schreavelerin yapamayacağı çok az şey olduğunu hissediyordum.

Annem birkaç kez gözlerini kırptı, ağlamamaya çalıştı. “Sana söylememem gerekiyor; özel bir şey. Ama evet yapabileceğim her şeyi yaptım. Bebeğini onun yerine taşımak için taşıyıcı anne olmayı teklif etmeye kadar götürdüm işi.” Dudaklarını sıktı. “Kraliçe olduğuma pişman olduğum tek andı. Görünüşe göre vücudum her zaman bana ait değil ve yapmama müsaade edilmeyen bazı şeyler var.”

“Kim demiş?” diye sordum.

“Herkes Eadlyn. Geleneksel bir şey olduğu söylenemez ve danışmanlarımız halkın keyfinin kaçacağını düşündüler. Bazısı taşıdığım her bebeğin tahtın vârisi olacağını bile savundu. Gülünçtü, ben de bu işin peşini bıraktım.”

Bir anlığına sessiz kalıp annemin yıllarca önce kırılan kalbini hatırlamasını izledim ve aslında bir anlamda ona ait bile sayılmazdı.

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Ne?”

“Sanki daima kendinden bir parça koparıp veriyorsun. Sana ne kalıyor? Bazen seni izlerken bitap düşünüyorum.”

Gülümsedi. “Senin için kimin en önemli olduğunu bildiğinde bir şeylerden vazgeçmek, hatta kendinden bile

vazgeçmek gerçekten bir fedakârlıkmış gibi gelmiyor. Bir saniye bile düşünmeden hayatımı öñlerine sereceğim bir avuç insan var. Bir de Illéa halkı, tebamız var ki başka bir açıdan bakarsak hayatımı onların da önüne serdim.”

Gözlerini yere çevirip zaten kusursuz olan elbisesini düzelitti. “Muhtemelen senin de uğruna fedakârlık yapacağın insanlar var ve sen bunu bilmiyorsun. Ama bileceksin bir gün.”

Bir anlığına gerçekten kan bağıımız var mı diye merak ettim. Düşündüğü tüm insanlar -babam, Ahren, Bayan Lucy, May Teyze- benim için de önemliydi. Ancak genellikle benim onların yardımına ihtiyacım oluyordu, öbür türlü de değil.

“Her neyse,” dedi, “ihtiyaç duyduğun şey neydi?”

“Ah, babam geride kalan oğlanların zırdeli olmadığına kanaat getirdi, ben de bu hafta randevulara yoğunlaşıyorum,” diye cevap verip öñe uzandım. “Kolay olan ama kamerada harika görünen fikirler bulmaya çalışıyorum.”

“Ah.” Düşünerek gözlerini tavana çevirdi. “Bu konuda ne kadar yardımcı olabilirim bilemiyorum. Seçimim sırasında babanla çıktığımız randevuların neredeyse hepsi bahçede yapılan gezilerdi.”

“Cidden mi? Siz nasıl bir araya geldiniz ki? Çok sıkıcı!”

Kahkahayı bastı. “Eh, bize konuşmak için birçok fırsat sundu. Ya da tartışmak için ve birlikte harcadığımız zamanın çoğu ya konuşmakla ya tartışmakla geçiyordu.”

Gözlerimi kıstım. “Siz kavga mı ettiniz?”

“Her. Zaman.” Niyeyse bunu söylerken yüzüne bir gülücük kondurdu.

“Dürüst olmak gerekirse, senin Seçimini ne kadar çok

düşünürsem o kadar mantıksız geliyor. Babamla kavga ettiğinizi hayal bile edemiyorum.”

“Biliyorum. Halletmemiz gereken birçok şey vardı ve aslında dürüst biriyle birlikte olmaktan hoşlanıyorduk, kabullenmesi güç olsa da.”

Hayatımda dürüst birini istemediğimden değildi -yani, bir gün evlenmeyi seçersem- ama etrafta takılma şansı olsun istiyorsa, kelimelerini aktarmanın daha iyi bir yolunu bulması gerekecekti.

“Pekâlâ, randevular,” dedi, tekrar sandalyesine oturup düşündü. “Ben okçulukta hiç iyi değildim ama bu konuda yetenekli biri varsa, hoş görünebilir.”

“Sanırım bunu yapabilirim. Ah, bir de ben zaten at binmeye çıktım, yani onu listeden kaldırıyoruz.”

“Doğru. Yemek yapmayı da.” Bunun olmasın izin verdiğime inanamıyormuş gibi kendi kendine gülümsedi.

“Ve sonucu felaket olmuştu.”

“Eh, Kile’la Henri harikaydı! Fox da berbat değildi.”

“Doğru,” diyerek hakkı teslim ettim. Kendimi Henri’yle birlikte mutfakta tek başımıza yemek yaptığımızı, hiç kimsenin bilmediği randevuyu düşünürken buldum.

“Tatlım, bence gösterişli bir şey yapmak yerine daha basit randevulara çıkmayı denemelisin. Çay iç, bahçelerde gez. Yemek hep iyi bir standart olmuştur; çok fazla yemek yemiş sayılmayacaksın. Zaten at binmenden daha hoş görünebilir.”

Fazla kişisel kaçacak bir şeylerden sakınmaya çalışıyordum. Ancak bu tip randevular, yakınlaşma izlenimi yaratıyordu ki bu sanırım halkın istediği bir şeydi. Belki de haklıydı. Güvenli konu başlıkları ve sorularla gitti-

ğimde belki de o kendimi o kadar kötü hissetmezdim.

“Teşekkürler anne. Muhtemelen bunu bir deneyeceğim.”

“Ne demek tatlım. Ben, daima senin yanıdayım.”

“Biliyorum.” Elbisemle oynadım. “Son zamanlarda sorun yarattıysam, özür dilerim.”

Bana uzandı. “Eadlyn, çok fazla stres altında kaldın. Anlayışla karşılıyoruz. Baltalı bir katile dönüşmediğin sürece, seni daha az sevmeme neden olacak hiçbir şey yapamazsın.”

Kahkaha attım. “Baltalı katil mi? Sınırın bu mu?”

“Eh... Belki öyle olsan bile.” Bana göz kırptı. “Haydi. Bu hafta birçok randevuya çıkacaksan, bir plan yapmalısın.”

Başımla onayladım ve tam olarak emin olamadığım sebeplerden dolayı bir anlığına kucağına atladım.

Ağırlığımı verince, “Oof!” diye yakındı.

“Seni seviyorum anne.”

Beni sıkıca kollarının arasına aldı. “Ben de seni seviyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.”

Yanağından öpüp ayağa kalktım, önümdeki haftayı düşünüp herkesi memnun edebileceğimi umdum. Ancak bu düşünceler koridora girip Baden’i orada, beni beklerken bulduğumda zihnimden uçup gitti.

29. Bölüm

Baden ayağa kalktı ve sonra koridorda ilerledi. Öğle güneşi pencerelerden içeri sızıyor, etrafı ısıtıp her şeyi bir tutam sarıya boyuyordu. Koyu renk teni bile bir şekilde daha aydınlık görünüyordu.

Oyunbaz bir edayla konuşmaya çalışıp, “Beni takip mi ediyorsun?” diye sordum.

Gözlerindeki sert bakış, o ruh halinde olmadığını anlatıyordu. “Sana başka nasıl ulaşabileceğimden emin değildim. Seni bulmak çok zor.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Belli ki moralin bozuk. Neden bana yolumuza devam edebilmemiz için nedenini söylemiyorsun?”

Suratındaki ifade değişti, teklifim huzurunu kaçırmıştı. “Gitmek istiyorum.”

Tuğla duvara son sürat toslamışım gibi hissettim. “Pardon?”

“Dün gece olanlar utanç vericiydi. Sana çıkma teklif ettim ve sen beni tersledin.”

Tek elimi kaldırdım. “Aslında ben hiç hayır demedim.

O kadar konuşmama müsaade etmedin.”

“Evet mi diyecektin ki?” Bundan şüpheliymiş gibi konuştu.

Kollarımı kaldırıp tekrar indirdim. “Asla bilemeyeceğim çünkü tavır alıp gittin.”

“Cidden bana tavrımın kötü olduğu konusunda ders vermeye mi kalkışacaksın?”

Ağzım açık kaldı. Buna nasıl cüret ederdi?

Ona yaklaştım, gerçi dimdik dursam bile yanında cüce kalmıştım. “Benimle bu şekilde konuştuğun için seni cezalandırabileceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Yani şimdi de bana zorbalık mı edeceksin? Önce beni reddettin, sonra Rapor’da ufak bir eğlence olsun diye beni kullandın ve şimdi de benimle kahvaltıda görüşeceğini söylediğin halde tüm sabahı izini sürerek geçirdim.”

“Sen yirmi kişiden birisin! Benim yapacak işlerim var! Nasıl bu kadar benmerkezci olabiliyorsun?”

Gözleri ardına kadar açıldı ve göğsüne dokundu. “Ben mi? Benmerkezciyim?”

Kalbimi sakınmaya, beni incitmesine müsaade etmeye çalıştım. “Biliyorsun, favorilerimden biriydin. Seni uzun bir süre burada tutacaktım. Ailem senden hoşlanmıştı ve ben senin yeteneğine hayrandım.”

“Ailenin onay damgasına ihtiyacım yok. Bana karşı sadece bir saatliğine kibardın, sonra ortadan kayboldun ve sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Gitme özgürlüğüm var ve gitmeye hazırım.”

“O halde git!”

Yürüyüp uzaklaşmaya başladım. Buna katlanmak zorunda değildim.

Koridorda bağıırıp bana son darbesini savurdu. “Arka-
daşlarımla hepsi adımla yazdırdığım için deli olduğumu
söylemişti! Çok haklıymışlar!”

Yürümeye devam ettim.

“İnsanları itip kakıyorsun! Bencilsin! Ne düşünüyor-
dum ki?”

Gittiğim yere açılmasa da bir köşeden döndüm. Sonun-
da yolumu bulabilirdim. Kendimi tuttum, sahip olmam
için bana öğretilen cesur ifadeyi korudum. Bunun canımı
ne kadar yaktığını kimse bilemezdi.

Olması gerekenin iki katı süren bir yolculuktan son-
ra nihayet üçüncü kata vardım. Zemine bastığım anda
ağlamaya başladım, daha fazla kendimi tutamazdım.
Baden’in sözleri kafamda tekrarlanırken, gerçekten dar-
be almış gibi midemi tuttum.

Oğlanlardan herhangi biri ortaya çıkmadan önce on-
lardan nasıl kurtulacağıma dair bir liste dolusu fikrim
vardı. Onları o kadar çok kızdırmayı planlamıştım ki
Baden’in az önce söylediklerini söyleyeceklerdi... Ancak
ben onun damarına basacak hiçbir şey yapmamıştım.
Ama yine de söylemişti. Sırf kendim gibi olduğum için
reddedildiğime göre benim sorunum neydi?

Üstelik son sözleri, yapmasını istediğini tastamam
yapmıştı. Yaklaşık bir ay önce isimleri seçerken milyon-
larca seçeneğim varmış gibiydi. Bir konuda bana karşı
çıktıkları için katılmayan kaç erkek vardı?

İnsanlar, onları itip kaktığımı mı düşünüyordu? Ben-
cil olduğumu mu? Halk hangisinden daha çok keyif alı-
yordu: Oğlanlarla aramızda geçen tatlı anların mı yoksa
tam bir başarısızlık örneği olduğum anların mı?

Odama gitmek için kendimi toparladığımda Erik'in kapımın önünde beni beklediğini ve hiç şüphesiz az önce ağlama nöbetimi izlediğini fark ettim.

Temizlemek için ellerimi yüzüme götürdüm ama şişmiş gözleri ya da kırmızı yanakları saklamanın bir yolu yoktu. Erik'in beni böyle görmesi esas mesele kadar kötü sayılırdı ama hiçbir önemi yokmuş gibi *göstermenin* tek yolu da hiçbir önemi yokmuş gibi *davranmaktı*.

Erik'in yanına gittim, gözlerindeki hüznü canımı yakacak kadar ortadaydı ve ben yaklaşırken başını eğerek selam verdi.

Sesinde ufacık bir parça alayla, "Sanırım kötü bir zamanda geldim," dedi.

Gülümsedim. "Belki biraz," diye cevap verip kararına rağmen canımın yandığını belli ettim. "Yine de elimden geldiğince sana yardım etmekten mutluluk duyarım."

Erik dudaklarını sıktı, devam etmekte kararsızdı. "Seninle Henri hakkında konuşmak istiyordum. Beni o göndermedi!" diye ısrarla konuşup tek elini kaldırdı. "Sanırım tek başına konuşabilseydi, sana kendisi gelirdi. Ama utanıyor." Erik yutkundu. "O, şey... Bana öpücükten bahsetti."

Başımınla onayladım. "Anlamıştım."

"Sınırı aştığından korkuyor. Bana bir şeyler anlattı; seni tutup bırakmadığını ve muhtemelen bırakması gerektiğini ama bırakmadığını ve..."

Başımı sağa sola salladım. "Kulağa olduğundan çok daha kötü geliyor. O... Biz..." Orada öylece durdum, ne yapacağımı bilemedim. "Biz iletişime geçmeye çalışıyorduk ve kelimeler işe yaramayacağından, eh, o işe yaradı."

Niyeyse bunu Erik'e itiraf edince huzursuz oldum, zaten her şeyi bildiği halde.

"Yani, ona kızgın değilsin?"

Nefesimi verdim, neredeyse kahkahayı basacaktım çünkü bu fikir gülünçtü. "Hayır. Tanıdığım en nazik insanlardan biri. Ona hiç kızmadım."

Erik başını salladı. "Ona bu kadarını söyleyebilir miyim?"

"Elbette." Tekrar gözlerimi sildim, o arada da akan göz kalemini iyice dağıttım. "İyy."

"İyi misin Prenses Hazretleri?" Sesi şefkatliydi ama şükür ki acımadan yoksundu. Neredeyse ona neler olduğunu anlatacaktım ama bu kesinlikle yakışık almazdı. Henri'den bahsetmeye çalışmak bir şeydi, adayları tartışmak bambaşka bir şey.

"İyiyim. Ya da iyi olacağım. Benim için endişelenme; sadece Henri'nin iyi olduğundan emin ol."

İfadesi bir nebze değişince bu rolün gözlerindeki ağırlığını görebildim. "Elimden geleni yapıyorum."

Onu inceledim. "Henri bunu gerçekten istiyor, değil mi?"

Erik başını sağa sola salladı. "Bu' diye bir şey yok. O seni istiyor."

Baden'in kalbimi parçalayan konuşmasından sonra bunun mümkün olabileceğini hayal etmek güçtü ama Erik sözlerine devam ederken onayladı.

"Durmadan senden bahsediyor. Her gün Erkekler Odası'nda ona politika bilimi kitaplarını tercüme ediyor ya da burada sahip olduğun mutlak monarşiyle Swendway'de çocukken gördüğü meşruti monarşi arasındaki farkı açıklıyorum. Hatta o..." Erik gülmek için

duraksadı. “Hatta o kardeşlerinin nasıl yürüdüğünü ve nasıl durduğunu gözlemliyor. Her açıdan sana layık olmak istiyor.”

Bu itiraf karşısında afallayarak yutkundum. Hissi bastırmaya çalışarak sırtıp cevap verdim, “Ama benimle konuşamıyor bile.”

Ciddi bir şekilde, “Biliyorum,” diyerek karşılık verdi. “İşte ben de bu nedenle merak ediyorum...”

“Neyi merak ediyorsun?”

Devam etmeli mi diye düşünerek elini ağzında gezdirdi. “En kolay çocukken yeni diller öğrenebiliyorsun. Ve daha sonra da öğretiliyor ama aksan muhtemelen hep kötü kalacaktır. Henri aklında tutmakta zorlanıyor. Bu hızla giderse, en basit sohbeti yapabilmeniz bile *yıllar* alacaktır. Ve dilin nüansları -argo ve konuşma dili- daha da uzun yıllar alacaktır. Bunun ne anlama geleceğini anlıyor musun?”

Onunla kim bilir ne kadar uzun bir süre boyunca iletişime geçemeyeceğim anlamına geliyordu. Seçim’in bitmesi gerektiğinde bile birbirimizi hâlâ sadece bir nebze tanımış olacaktık.

“Anlıyorum.” İki küçük kelimeydi ama devasa hissettirdi, sanki tüm koridoru kaplayıp beni ezip geçti.

“Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Sen de ona karşı hisler beslemeye başladıysan, her şeyin nasıl olacağını farkında olmanı istedim.”

Nefesimi vererek, “Teşekkür ederim,” dedim.

Aniden, “Öyle mi?” diye sordu. “Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?”

Zaten o kadar duygusallaşmıştım ki bu soru beni hepten tepetaklak etti. “Sahiden herhangi bir şeye karşı ne

hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Hey.” Düşünüp vazgeçmeden elini uzattı. “Özür dile-
rim. İşine burnumu soktum. Gerçekten beni hiç ilgilen-
dirmez ve sen görünüşe göre zor bir gün geçiriyorsun. İtin
tekiyim.”

Burnumu sildim. “Hayır. İyi bir dost olmaya çalışıyor-
dun. Ona karşı, bana karşı. Sorun değil.”

Ellerini arkasına attı. “Eh, öyleyim, bilirsin işte?”

“Ha?”

Utanmış gibiydi, iç çekti. “Dostunum. İhtiyacın olursa.”

Çok basit bir teklifti ama milyonlarca açıdan da cö-
mertti. “Daha iyi bir dostumun olacağını hayal bile ede-
miyorum.”

Parıltılar saçıyordu ama sessizdi. Sessiz kaldığımızda
en rahat anlardan bazılarını yaşıyor gibiydik.

Sonunda boğazını temizledi. “Eminim ki yapacak iş-
lerin vardır ama sen kendini bu kadar kötü hissederken
seni yalnız bırakmaktan da nefret ediyorum.”

“Hayır. Aslında tercih ettiğim söylenebilir.”

Erik bana kalpten bir tebessüm gönderdi. “Sen öyle
diyorsan.” Başıyla selam verdi. “Umarım günün güzel ge-
çer.”

“Şimdiden güzelleşti,” diyerek ona güvence verip etra-
fından dolanarak odama girdim, yüzümde nazik bir te-
bessüm vardı.

“Hanımefendi?” Neena, ben kapıdan girerken seslendi.
Ne kadar berbat görüldüğümü hayal bile edemiyordum.

“Selam Neena.”

“İyi misiniz?”

“Pek sayılmaz ama iyi olacağım. Bana Seçim formları-

nı getirebilir misin lütfen? Yapacak işlerim var.”

Yüzündeki şaşkınlık aşikâr olsa da söylediğimi yaptı. Ayrıca bir kutu da mendil getirdi.

“Teşekkür ederim.” En kötü kısmı atlattığımı düşünüyordum ama fotoğraflara bakıp kimler burada istemeden bulunuyor diye merak edip, bir ihtimale dayanarak hepsinden nefret ettiğimden yine gözlerim doldu.

“Neena, bana birkaç kâğıt getirebilir misin?”

Bir kez daha dediğimi yaptı, bana bir fincan çayla birlikte bir defter getirdi. Gerçekten fazla iyiydi.

Haftamı planlamaya çalıştım. Apsel’in başvurusunda piyano çaldığı yazıyordu, ben de yarın sabahı düet yapmamız için ayırdım ve akşamın ilk saatlerinde dışarıda Tavish’le yürüyecektim. Pazartesi günü Gunner’la çay içecektim ve Harrison’la fotoğraf çekilebilecek bir yürüyüşe çıkacaktım. Babam muhtemelen buna bayılacaktı.

Planlarımı bitirip kâğıtlarımı yanıma koydum. Neena tek kelime etmeden banyoyu hazırladı. Çayımın son yudumlarını içip aramakla uğraşmasın diye masadaki demliğin yanına koydum.

Banyoda buhar havayı kaplıyordu ve ben de aynanın önüne geçip saçımdaki tokaları çıkardım. Yatıştırıcı suyla Neena’nın sakinleştirici varlığı arasında kaldığımdan kurulanmaya başladığımda Baden’in sert sözlerinin çoğundan arınmıştım.

Neena saçımı fırçalarken usulca, “Bu konuda konuşmak ister misiniz?” diye sordu.

“Pek konuşulacak bir yanı yok. İnsanlar bana yiyecek fırlatıyorlar, insanlar bana laf atıyorlar ve hayatta kalmak istiyorsam daha güçlü olmalıyım.”

Onaylamadığını belirten bir ses çıkardığında endişeli gözlerini aynada izledim.

“Ne?”

Neena bir dakikalığına saçımı fırçalamayı bırakıp aynadaki aksime baktı. “Tüm sorunlarımı asla sizinkilerle değişmezdim. Çok üzgünüm.”

Doğrudum. “Üzülecek bir şey yok. Bunun için doğdum.”

“Hiç adil değil ama, değil mi? Kastları kaldırmamanın, hiç kimsenin bir şeylerin ortasında doğmayacağı anlamına geldiğini sanıyordum. Bu siz hariç herkes için mi geçerli?”

“Görünüşe göre öyle.”

Apsel yetenekli olduğu için durmadan onu övmemin bir önemi yoktu. Ve Tavish’le ikimizin bahçedeki fotoğraflarının resmen güzel olmasının da bir önemi yoktu. Harcadığım tüm çabaya rağmen bunların hiçbirisi pazar-tesi sabahı manşet olacak kalitede değildi.

Randevulaştıklarımla birlikte fotoğraflarımın tepesinde bambaşka bir hikâye vardı.

Esnerken çekilmiş bir fotoğrafımın tepesindeki manşet İŞ! diye bağıırıyordu. “Özel bir kaynak” Seçim süreciyle ilgili hissettiklerimin “daha ziyade iş” olduğunu gazeteyle paylaşmıştı ve bir de “heyecanlı görünmesini sağladığımızı.” Tek düşünebildiğim Milla Warren’ın canını ne kadar fena yakmak istediğimdi.

Onu tamamıyla suçlayamıyordum gerçi. Baden’in Seçim’in nasıl tezgâhlandığını ortaya dökmesinin hiçbir şeye faydası olmamıştı. Beni uzun uzadıya soğuk nevale,

ikiyüzlü ve mesafeli olarak nitelendirmişti. Birlikte geçirdiğimiz tek seferlik büyüleyici andan ve ondan bile isteye koptuğumdan bahsetmiş, böyle bir yalanın ortasında yaşayarak sarayda kalmasının mümkün olmadığını söylemişti. Büyük olasılıkla hikâyesine karşılık fahiş bir fiyat ödediğini ve muhtemelen eğitimini tamamlamak için battığı borç batağından dolayı endişeli olduğunu biliyordum. Ancak hepsini bedavaya da söyleyebileceğinden emindim.

Bu hikâyeleri, hafta sonu randevularımdan biriyle yan yana koyduklarında her şey ucuz görünmüştü. Boşu boşuna sergilenen bir çabaydı ve babamı yıprattığı gözle görülüyordu. Haftalar geçmişti, hâlâ kast sorununa nasıl müdahale edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve başka dıran gruplar monarşinin sonunun gelmesini istiyorlardı.

Olabilecek her açıdan başarısızlığa uğruyordum.

Kahvaltıdan sonra odama gidip o gün için yaptığım planlara baktım. Artık bir değeri yok muydu? Bu randevuları güzelleştirmenin bir yolu var mıydı?

Kapıya vurulduğunu duyduğumda dönüp Kile'nın eşikte durduğunu gördüm. Bir an bile düşünmeden kollarına koştum.

Bana sıkıca sarılarak, "Hey," dedi.

"Ne yapacağımı bilemiyorum. Her şey gittikçe daha da kötüleşiyor."

Geri çekilip gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Adamlardan bazılarının kafası karışık. Kullanılıyorlar mı bilmiyorlar. Eadlyn," dedi, sanırım Neena sözlerini duymasın diye fısıltıyla devam etti, "ilk öpücüğümüzün şov amaçlı olduğunu biliyordum. Her şey şov amaçlı mı? Öyleyse, itiraf etmen gerek."

Gözlerinin içine baktım. Daha önce nasıl onun zeki, komik, yakışıklı ve nazik olmadığını düşünebilmişim ki? Fısıltıyla cevap vermek istemiyordum, bu nedenle Neena'ya gitmesini işaret ettim ve o ardından kapıyı kapar kapamaz tekrar yüzüne baktım.

“Karışık bir durum Kile.”

“Ben, çok zeki bir insanım. Açıkla.”

Sözleri sakindi, emirden çok bir davetti.

“Herkes gelmeden önceki gece sorsaydın, tamamen bir sakadan ibaret olduğunu söylerdim. Ama artık öyle değil, benim için değil.” Bu kelimeler beni şok etti. Bu gençleri önemsememek için savaş vermişim ve hâlâ yakınlaşmaları ödümü koparıyordu. Şu anda bile Kile rahat ettiğim alana girmeye başlamıştı ve kendini sınırdan ittirmeyi başarırrsa bununla nasıl başa çıkacağımın emin değildim.

“Sen, benim için önemlisin,” diye itiraf ettim. “Çoğunuz öylesiniz. Ama evleneceğimi düşünüyor muyum?” Omuz silktim. “Bunu söyleyemem.”

“Hiç mantıklı değil. Ya istiyorsun ya da istemiyorsun.”

“Adil olmadı. Adın duyurulduğunda sen katılmak istiyor muydun? Şimdi de aynısını söyleyebilir misin?”

Nefesini verip gözlerini yumana dek ne kadar gerildiğini fark etmemiştim. “Pekâlâ. Bunu anlayabilirim.”

“Düşündüğümden çok daha zor oldu, bir dünya felaketle birlikte. Ve ben duygularımı yansıtmakta diğer kızlar kadar iyi değilim, yani umursamıyormuşum gibi görünüyor, umursadığım zamanlarda bile. Bazı şeyleri kendime saklamayı seviyorum. Kötü görünüyor, biliyorum ama gerçek olan da bu.”

Doğru olduğunu bilecek kadar uzun bir süredir yanı-

daydı. “Bu konuya parmak basman gerek. Bu hikâyeyle ilgili halka bir şeyler söylemen gerekiyor,” diye ısrar etti, gözleri gözlerime odaklanmıştı.

Şakaklarımı ovdum. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Ya bir şekilde bin beter edersem?”

Karnımı dürttü, çocukluğumuzdan beri yapmadığımız bir şeydi. “Gerçekler nasıl bir şeyi bin beter edebilir ki?”

Eh, bu tüm endişemi onaylıyordu. Şu anda benim için ne anlama geldiğini itiraf etmek, aynı zamanda bu Seçim’in özünü de ortaya koymayı gerektirecekti. İşler böyle giderken, hiç anlayış gösterilmezdi.

Beni döndürüp masamla sandalyelerin olduğu yere çevirdi. “İşte. Bir dakika oturalım.”

Yanına oturup üzerinde çalıştığım elbise fikirlerini toparladım.

“Bunlar çok etkileyici Eadlyn,” diye belirtti.

Ona zayıf bir tebessüm gönderdim. “Teşekkür ederim ama aslında sadece öylesine karalanmış şeyler.”

“Bunu yapma,” dedi. “Olduğundan daha önemsizmiş gibi gösterme.”

Bu kelimeleri hatırladım ve beni yatıştırdı.

Kile, bir avuç dolusu kalem alıp kendi başına çizmeye başladı.

“Ne çiziyorsun?” diye sorup küçük kutulara baktım.

“Üzerinde deney yaptığım bir fikir. Daha fakir bölgeler hakkında bir şeyler okuyordum. En büyük sorunlarından biri şu anda ev.”

“Üretim patlamasından dolayı mı?”

“Evet.” Resmen mükemmel derecede düzgün çizgilerle çizmeye devam etti.

Babam, tarımsal bölgelerin bazılarında endüstriyel büyümeyi desteklemek için elinden geleni yapmıştı. Bir şeyler büyüdüğü yerde işlendiğinde bu herkesin yararına oluyordu. Ancak yayıldıkça insanlar bu bölgelerin yakınına taşınmaya başladılar, bunun anlamı da herkesin yaşamaya uygun evinin olmamasıydı.

“Araç gereç maliyeti konusunda biraz bilgim var ve daha küçük kulübeler yapılabileceğini düşündüm; ailelere özel kabinler gibi, epey ucuz. Son birkaç haftadır kafamda bu fikirle oynuyorum. Tasarımı birilerine verebilseydim, hayata geçirebilirlerdi.”

Ufak yapıya baktım; banyom kadar bile büyük sayılmazdı, tıpatıp aynı bir kutuya yaslanmıştı. İkisinin de birer kapısı ile yana açılan birer penceresi vardı. Tepede yağmur suyunu yakalayan küçük bir tüp ile kapının önünde suyu toplayan küçük bir kova vardı. Tepeyi borular kaplıyordu ve evin önünü gölgeleyen küçük bir tente vardı.

“Çok minik görünüyor ama.”

“Ama evsiz olsaydın, gözüne malikâne gibi gelirdi.”

Bunun muhtemelen doğru olduğunu düşünerek nefesimi verdim. “Orada banyo için yer yoktur.”

“Hayır ama insanların çoğu fabrika tesislerini kullanıyorlar. En azından ben böyle okudum. Bu tamamen barınma amaçlı olacak ki bunun anlamı da işçilerin daha iyi dinleneceği, daha sağlıklı olacağı... Ve kendine ait olduğunu söyleyebileceğin bir yerinin olması özel bir his.”

Kile’i izledim, gözleri çalışmasına eklediği minik, ekstra detaylara odaklanmıştı. Onun için ne kadar değerli olduğunu, gerçekten kendisine ait olacak bir şeyler için

yanıp tutuştuğunu biliyordum. Nazikçe kâğıdı ittirip diğerlerinin arasına kattı.

“Bir balo elbisesi kadar heyecan verici değil ama benim çizmeyi bildiğim tek şey de bu,” diyerek sözlerini bitirirken bir kahkaha attı.

“Ve bunu çok iyi yapıyorsun.”

“Eh işte. Bir anlığına dikkatini dağıtmak istedim ama başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.”

Uzanıp elini tuttum. “Senin buraya gelmen bile yeterli. Zaten kendimi bu kadar salmamalıydım. Bir aksiyon planı yapmam gerek.”

“Konuşmak ister misin?”

Omuz silktim. “Belki. Önce babamla görüşmeliyim.”

Aptalca davrandığımı düşündüğünü görebiliyordum ama o neler olduğunu bilmiyordu. Gerçekten. Gerçi bilen biri olarak da anlamak zordu.

“Geldiğin için teşekkürler Kile. Sana borçluyum.”

“Bana iki kere borçlandın. Hâlâ annemle yapacağın o sohbeti bekliyorum.” Göz kırptı, henüz sözümde durmadığıma pek üzülmemişti.

Sözüm hâlâ aklımdaydı ve Bayan Marlee’ye konuyu açmak için elime birçok fırsat geçmişti. Ancak artık sorun bendim, o değil. Kile olmadan sarayı hayal etmek git-tikçe zorlaşıyordu.

“Tabii ki. Unutmadım.”

Yine karnımı dürtünce kıkır kıkır güldüm. “Biliyorum.”

“Ben gidip babamlarla konuşayım. Ne yapmam gerektiğini çözmem gerek.”

“Tamam.” Kolunu boynuma dolayıp beni odadan çıkardı ve merdivenin başında benden ayrıldı. Oradan direkt

ofise gittim, içeri girip boğazımı temizlediğimde babamın yorgun görüntüsü beni gerdi.

Başını kâğıtlardan kaldırıp yığını sanki göremeyecekmişim gibi çekmecesine tıktı. “Hey tatlım. Bu hafta Seçim işleriyle uğraşacaksın sanıyordum.”

“Eh, plan buydu ama şu anda hiç faydası olacak mı bilmiyorum.”

Yılgındı. “Nasıl oldu bilmiyorum Eadlyn. Üzgünüm.”

“Üzgün olması gereken kişi benim. Baden her şeyi abarttı ama hikâyesinin temeli gerçektir. Ve belediye başkanına gelince, yüksek sesle o lafları eden bendim, doğru. Ama sadece iş kısmından yakmıyordum. Anneme sor; oradaydı. Her şey farklı yöne çekildi.”

“Onunla zaten konuştum tatlım ve sana kızgın değil. Sadece neden Milla’nın bunu yaptığını anlamıyorum. Sanki şu anda herkes bizi hedef alıyor...” Daha fazla konuşmak istiyormuş gibi ağzını açıp durdu ama üstüne çöken halkın mutsuzluğu kafasını öyle bir karıştırmıştı ki nereden başlayacağını bilmiyordu.

“Çabalıyorum baba ama yeterince iyi olduğunu sanmıyorum. Ki bu bana belki başka bir şeyler denemeli miydik diye düşündürüyor.”

Omuz silkti. “Şu anda neredeyse her şeye razıyım.”

“Dikkati başka yöne çekelim. Şu anda kimse bana güvenmiyor. Camille’in ziyarete gelmesini ve insanların Ahren’la nasıl birbirlerine âşık olduklarını görmelerini sağlayalım. Ahren, spot ışıkları altında hep daha iyiydi. Ben de gelip onların üstümde bıraktıkları etkiden bahsederim ve kısa süre sonra Seçim’e devam edip bir aşk hikâyesini diğeriyle harmanlamaya bakarız.”

Gözlerini masasına dikerek ölçüp biçti. “Bu fikirleri nereden buluyorsun bilmiyorum ama ilham verici Eadlyn. Ve sanırım Ahren da kendinden geçecek. Haydi, daha fazla ileri gitmeden onu arayıp gelebilecek mi öğreneyim, olur mu?”

“Kesinlikle.”

“Onun için bir parti düzenlemeni istiyorum. İkiniz birbirinizi daha iyi tanımalısınız.”

Sanki endişe edecek başka bir şeyim yoktu. “Derhal işe koyulacağım.”

Telefon açıp işleri tekrar yoluna sokmak için yeterli olacağını umarak odama geri döndüm.

30. Bölüm

İki gün sonra havaalanında heyecandan yerinde duramayan kardeşimin yanında duruyordum ki elinde rahatsız edici derecede büyük bir buket tutuyordu.

“Neden bana da böyle çiçek almıyorsun?”

“Çünkü seni etkilemeye çalışmıyorum.”

“Sen saraydaki çocuklardan betersin,” diyerek başımı salladım. “O, Fransa’nın kraliçesi olacak. Bizim gibi kızları etkilemek zordur.”

“Biliyorum.” Budalaca mutlu görünüyordu. “Sanırım ben sadece şanslıyım.”

Uçağın önüne bir merdiven indi ve Camille’den önce iki muhafız aşağıya geldi. Son derece dinlenmiş ve heyecanlı görünen yüzüyle dal gibiydi, sarışın ve ufak tefekti. Ne şahsen ne de bir fotoğrafta surat asmaya yaklaştığını bile hiç görmemiştim.

Uyulması gereken bir protokol vardı ama Ahren’la Camille bunu es geçip birbirlerinin kollarına atıldılar. Kızı sıkıca sarıp yüzünün her köşesini öperken çiçeklerinin

yarısını da mahvetti. Şefkatle sarmalarken Camille de kahkaha attı ve ben kendimi orada öylece dikilip merhaba diyebilmek için bitmesini beklerken biraz tuhaf hissettim.

“Çok özledim seni!” diye haykırdı, aksanı her kelimeyi şaşkınlık ifadesi gibi sunuyordu.

“Sana gösterecek çok şeyim var. Geldiğinde hep en iyi odaya sahip ol diye annemle babamdan sana daimi bir süit hazırlamalarını istedim.”

“Ah Ahren! Bana karşı ne kadar cömertsin!”

Ağzı kulaklarına vararak döndü, aniden varlığını hatırladı. “Kız kardeşimi hatırlıyorsundur tabii ki.”

Birbirimize eğilerek selam verdik ve o zarafetle doğruldu. “Prenses Hazretleri, seni tekrar görmek ne hoş. Hediyelerim var sana.”

“Bana mı?”

“Evet. İşte bir sır,” dedi, eğildi. “Hepsini giyebilirsin.”

İlgimi çekti. “Müthiş! Belki de bu gece senin için düzenlediğim partide bir kısmını kullanabilirim.”

Ağzı açık kaldı ve iki elini birden göğsüne bastırdı. “Benim için mi?” Mavi gözlerini Ahren’a çevirdi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Gözlerinde bu bakışla Ahren’ı düşünmek garipti, sanki tapınma töreninin ortasındaydı da Camille’i memnun etmek için her şeyi kurban etmeye hazırlanıyordu.

“Ailen bana karşı çok iyi. Haydi gidelim. Anneni görmek için ölüp bitiyorum.”

Saraya geri dönerken yolda onlara eşlik etmeye çalıştım ama Ahren, Camille için genellikle Fransızca konu-

şuyordu ve ben İspanyolcada uzmanlaşmayı seçtiğimden tamamıyla sessiz kaldım.

Eve vardığımızda babam, Kaden ve Osten, bizi ön merdivende bekliyorlardı. Basamakların kenarlarına yerleştirilmiş, gizlenmeye çalışan birçok fotoğrafçı vardı.

İlk önce Ahren çıkıp yardımcı olmak için elini Camille'e uzattı. Yana kayıp ona doğru uzandığımda ise çoktan Camille'le kaçıp gitmişti ki o da hızla annemin kollarına atılıyordu.

Annem, babam ve Kaden, Fransızca konuşmayı biliyorlardı ve onu sıcak bir şekilde selamladılar. Bir şeylerin tepesine çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi görünen Osten'in yanına gittim.

"Bugünkü planın ne?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Gidip Seçilmiş oğlanları bul ve onlara acayip sorular sor. Sonra da rapor ver."

Kahkaha atıp koşarak uzaklaştı.

Babam usulca, "Nereye gidiyor?" diye sordu.

"Hiçbir yere."

Annem, "Haydi, hepimiz içeri girelim," diye duyurdu. "Gece olmadan biraz uyumalısın. Eadlyn bu parti için çok çalıştı, harika olacak."

Her şeyi düşünmüştüm. Müzik canlıydı -yavaş tempolu dansa uygundu- ve hem Illéa'ya hem Fransa'ya özgü çeşitli yiyecekler ile Henri'nin benim için yaptığı şu leziz elmalı kızartmalardan vardı. Görmesi için can atıyordum.

Annem her zamanki gibi ışıltılar saçıyordu ve babam o kadar da tükenmiş görünmüyordu. Josie evinde gibi

hissediyordu ve ben de taçlarımdan birini çalmadığına memnundum. Kaden ufak bir büyükelçi gibiydi, etrafta dolaşıp insanlarla tokalaşıyordu.

Ben tabii ki mutlu çiftin yanında duruyordum ki bu hem büyüleyici hem de yorucuydu. Ahren, Camille'e sanki her sabah gökyüzüne güneşi o asıyormuş gibi bakıyordu. Onu izlemesi, ağzından çıkan her nefesten büyülenmesi çok güzeldi. Ancak pek anlam veremiyordum çünkü kimse bana asla böyle davranmamıştı ve ben de asla kimseye böyle davranmamıştım.

Kendimi Camille'i kıskanırken buldum. Kardeşimin şüpheyi yer bırakmayan aşkına sahip olduğu için değil -ki bunun dünyadaki en istikrarlı güç çeşitlerinden biri olduğunu biliyordum- hiç çaba göstermeden böyle olduğu içindi.

Onu böyle yetiştirmek için Fransız kraliçesi ne yapmıştı? Camille zarif ve tatlıydı ama kimse onu ezip geçmeye de çalışmazdı. Milletler arası ilişkileri yakından takip ediyor ve halkının onu bağrına bastığını biliyordum. Geçen seneki doğum gününde onun şerefine sokakta bir parti yapmışlardı ve tam üç gün sürmüştü. Üç gün!

Eğitimimin adil ve kapsamlı olduğunu düşünüyordum ki bu da tek bir anlama geliyordu: Eksikliklerimin bana neyi nasıl öğrettiğiyle hiçbir ilgisi yoktu ve sadece benimle ilgiliydi.

Bunu fark edince onunla Ahren'in yanından ayrılmam gerekti. Onun yanında durmak sadece kendimi daha kötü hissettiriyordu. Pek uzağa gidemedim Ean önümde belirdi, kolunu uzatıyordu.

"Uzun süre oldu, görüşemedik."

Gözlerimi devirdim. "Seni her gün görüyorum." Yine de koluna girdim.

"Ama konuşma fırsatımız olmuyor. Nasıl olduğunu merak ediyordum."

"Fevkalade. Göremiyor musun? Sahtekârlıkla suçlanırken delinin teki gibi koşuşturup birileriyle çıkmaya bakıyorum ve erkek kardeşim mükemmel bir kıza âşık ve sonunda onu çalıp götürceğini biliyorum."

"Çalmak mı?"

Başım la onayladım. "Sonunda evlendiklerinde ki bu annesinin sözlü onayını ve kesinlikle herkesin görüp görebileceği en şatafatlı düğüne dönüşecek uzun uzadıya bir plan yapılmasını gerektirecek, onunla birlikte Fransa'da yaşaması icap edecek."

"Hımm," dedi, beni dans pistine çekip elini belime koydu. "Kardeşinle ilgili pek bir şey yapamam ama sonunda buradan giderse, yine de daima güvенеbileceğin birileri olacak."

Müziğe göre salınarak ona takıldım, "Kendinden bahsediyor olabilir misin?"

"Tabii ki," diyerek cevap verdi. "Teklifim hâlâ geçerli."

"Unutmadım."

Odadaki tüm süsleri ve önemli konukları gözden geçir-diğimde kalabalığa ne kadar iyi uyum sağladığını inkâr etmek güçtü. Ean buraya geldiğinden beri çok az insanın sahip olduğu bir havayla hareket ediyordu. Gerçeği bilme-seydim, onun da bir sarayda büyüdüğünü düşünürdüm.

"O makalede doğruluk payı varsa, kendine bu küçük çocuklarla işkence etmemelisin. Ben, bir kocada aradığın her şey olacağım. Sadık, nazık ve gerçek bir yardımcı.

Senden asla aşk talep etmeyeceğim. Sadece yanında yaşamakla mutluluğun ötesine geçeceğim.”

Hâlâ motivasyonunu anlayamıyordum. Bir şekilde bundan daha iyisini yapabiliirdi.

“Sana teklifin için bir kez daha teşekkür ediyorum. Ancak henüz Seçim'den umudu kesmedim.”

Ean başını yana yatırıp kurnazca gülümsedi. “Ah ama ben kestliğini düşünüyorum.”

“Peki, niyeymiş o?” Elimden geldiğince her-şeyi-bilirim tavrıyla yarışmaya çalıştım.

“Çünkü ben hâlâ buradayım. Ve gerçekten aradığın aşk olsaydı, beni burada tutmana anlam veremezdim.”

Dans etmeye bir son verip ellerimi yavaşça çekerken bu cüretkâr lafına ikimiz de gülüyorduk. “Seni şu anda da evine gönderebilirim, biliyorsun.”

“Ama göndermeyeceksin,” diye görüşünü belirtti, şeytani gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Sana gerçekten istediğin tek şeyi verebileceğimi biliyorsun ve sen de bana istediğimi verebilecek tek kişisin.”

“Neymiş o?”

“Rahatlık. Özgürlük karşılığında rahatlık.” Omuz silkti. “Bence epey iyi bir anlaşma.” Başıyla selam verdi. “Yarın görüşürüz Prenses Hazretleri.”

Muhtemelen benden daha çok hesap kitap yapan tek kişi olmasına katlanamıyordum. Tam olarak ne istediğimi ve buna kavuşmak için ne kadar ileri gidebileceğimi biliyordu ki bu sinir bozucuydu.

Büyük Oda'nın yan kapısına yaklaştığımda bir dakikalığına yalnız kalmak için koridora sıvıştım. Yanaklarımı ovuşturdum, gülümsemekten çok yorulmuştum. Bu-

rası daha serindi ama düşünmek de daha kolaydı.

“Prenses Hazretleri?”

Erik, üzerinde şu ana kadar gördüğüm en şık takım elbiseyle koridorda ilerliyordu. Saçı normalde olduğundan daha düzgündü, biraz geriye yatırılmıştı. Daha uzun, daha mağrur görünüyordu. Bu değişim karşısında çenem düştü. Kesinlikle görkemliydi.

“İyi temizlenmişsin,” dedim, ifademi normale bir nebze yaklaştırmaya çalıştım.

“Ah.” Aşağıya baktı. “Yakışık almasını amaçlıyordum.”

“Bundan çok daha fazlasını yapmışsın.” Yüzüne bakmak için duvardan uzaklaştım.

“Öyle mi düşünüyorsun? Hale bana daha ince kravatları gözden geçirmemi söyledi.”

Kıkır kıkır güldüm. “Eh, Hale konu tarz olunca bayağı yetenekli ama sen de çok iyi görünüyorsun.”

Odaya şöyle bir baktım. “Başarılı oldu, sence de öyle değil mi? İyi yemek, fevkalade müzik, geniş bir ziyaretçi yelpazesi... Hayatımda verdiğim en iyi parti olabilir.”

“Ne kadar da diplomatik,” dedi.

Erik’e dönüp gülümsedim. “Bu gece yarışan benmişim gibi hissediyorum.”

Şok olarak, “Kimle?” diye sordu.

“Camille’le, tabii ki.” Odaya tekrar bakıp gözetlerken kapının arkasına saklamaya çalıştım. Erik de yanıma geldi ve Ahren’la pistte dans edişini izledik.

“Gülünç.”

“Ne kadar da nazıksın ama ben gerçekleri biliyorum. O, benim olmaya çalıştığım her şey.” Bunu daha önce düşünmüştüm ama asla birine söylememiştim. Erik’in bu

sırrı ona vermemi nasıl sağladığını bilemiyordum.

“Ama Eadlyn zaten olması gerekenden fazlasıyla neden o olmaya çalışsın ki?”

Başımı tekrar ona çevirdim, sanki hayal bile edilemeyecek bir konsepti. Sürekli uğraşıp duruyordum; asla yeterli değildim.

Erik’in sözleri neredeyse beni ağlatacaktı ve kısa süre önce yatak odamda yaptığım gibi elini tutmak için uzandım.

“Seninle tanışma fırsatı yakaladığım için öyle memnunum ki. Bu iş nasıl biterse bitsin, sanırım bazılarınızla yolum kesiştiği için aydınlandım.”

Gülümsemi. “Ve ben de asla seninle tanışmanın nasıl bir ayrıcalık olduğunu yeterince iyi ifade edemeyeceğim.”

Sanırım tokalaşmak istemiştım ama sonunda orada öylece, sessizlik arasında bir bağlantı kurarak bir süre durduk.

Aniden, “Adını yazdırmış mıydın?” diye sordum. “Seçim için yani?”

Gülümseyip başını salladı. “Hayır.”

“Neden?”

Omuz silkip bir cevap aradı. “Çünkü... Kimim ki ben?”

“Sen Eikko’sun.”

Adını duyduğunda bir nebze şaşırıp öylece durdu. Sonunda tekrar gülümsemi.

“Evet, ben Eikko’yum. Ama sen beni pek tanıımıyorsun.”

“Eikko’yu, onun Eadlyn’i tanıdığı kadar tanıyorum. Ve sana, senin de yeterli olduğunu söyleyebilirim.”

Başparmağını elimin tersinde gezdirdi, minicik bir hareketti. İkimizin de adı o sepetlerden birinde olsaydı

ne olurdu diye düşündüğümüzü hissedebiliyordum. Belki katılımcılardan biri olurdu, belki de hiç seçilmezdi... Bu riskin sonunda bir kıymeti olur muydu bilemiyordum.

“Oraya geri dönmeliyim.” Omzumun üstünden partiyi gösterdim.

“Elbette. Görüşürüz.”

Elimden geldiğince dik durarak duruşuma odaklandım ki Camille’in bana getirdiği şu topuklularla çok daha etkileyici oluyordu. Herkesi başımla zarifçe selamlayarak odaya adım attım. Onlarca kez durabilirdim ama Henri’yi bulana dek yoluma devam ettim.

“Merhaba,” diyerek beni selamladı.

Bu hafta boyunca onlarca kez gidip onu görmek istemişim. Ancak son sürat randevulaşırken, hasar kontrolü ve Camille için planlama yaparken Henri’yle konuşacak hiç fırsatım olmamıştı. Gergin olduğunu görebiliyordum ve Erik’in söylediğim her şeyi aktarmış olduğunu bilsem de sanırım ikimizin de gerçekten baş başa konuşmaya ihtiyacı vardı.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını salladı. “Peki, sen iyi?”

Başımı salladım.

Buna karşılık nefesini şiddetle verdi ve beklemeye alıştığım ısıltılar saçan yüzü geri geldi. Yaşadığım tüm anlaşmazlıkları ve yanlış anlaşılımları düşünmeye çalıştım. Herhangi birinin beş kelimedenden daha azıyla sona ermesi imkânsızdı. Fakat gerçekten bu kadarı Henri’nin, o öpücüğü geri almayı dilemeden, beni kırdığını düşündüğü için pişman olduğunu anlamama yetmişti.

Belki de Erik’in endişelenmesine gerek yoktu. Belki de

Henri'yle gayet iyi iletişim kurabiliyorduk.

Pisti göstererek, "Dans?" diye sordum.

"Lütfen!"

Bu ayakkabılarla neredeyse onun kadar uzundum ve o pek dansçı sayılmazdı ama zarafet açısından eksikliğimizi hevesle kapattık. Beni birçok kez kollarında döndürdü ve hatta iki kere de yere eğdi. İkinci kez doğrulurken kahkaha attığımda omzunun üstünden Erik'i gördüm.

Yanılıyor olabilirdim ama utangaç tebessümü biraz hüzünlü görünüyordu.

31. Bölüm

Camille her gazetenin ve ailemizi film yıldızları ile şarkıcılarla bir tutan birkaç dedikodu dergisinin ilk sayfasında kusursuz görünüyordu. Kadınlar Odası'nın ruhunu sadece orada oturarak iyileştiriyordu ve May Teyze sırf onu görmek için birkaç günlüğüne ziyarete gelmişti.

Neden Josie'yle sorun yaşadığımı biliyordum. Kaba ve çocuksuydu ve ben olmak için o kadar çabalıyordu ki yaklaştığında aşırı derecede gard alıyordum. Ancak Camille'le olan durum daha karışıktı. Mükemmelliği sessiz sakin bir şey de olsa sanki pek farkında değilmiş gibiydi. Yani, ondan gerçekten, gerçekten nefret etmek istesem de bunun tatlı, her şeyden bihaber Fransız kızına kıyasla üstümde bin beter duracağını biliyordum.

"Annen nasıl?" Annem, Camille'e soruyordu ve ses tonuna bakılırsa Kraliçe Daphne'yi sormak zorundaymış gibi hissediyordu. Efor sarf etmelerini gerektiren tek konu gibiydi.

Annem ona bir fincan çay verince Camille mutlulukla

aldı, cevabını iyice düşünürken duraksadı.

“Çok iyi. Size sevgilerini iletmemi istedi.”

“Son zamanlarda fotoğraflarını görüyorum ve hayatımda onu hiç bu kadar memnun görmemiştim.” Annem ellerini kucığına koydu, nazıkçe gültümsedi. Bu yorumu daha içten geldi.

Camille, “Öyle,” diyerek ona katıldı. “Ona ne oldu bilmiyorum ama hiç bu kadar neşeli olmamıştı. Ve onun mutluluğu beni daha da mutlu yapıyor.” Bakışları annesini düşünürken yumuşadı ve yine Fransız sarayında tam olarak neler olduğunu merak etmek zorunda kaldım.

Josie, “Ee,” dedi, dramatik bir edayla bacak bacak üstüne atıp sözü devraldı. “Gelecekte düğün çanlarını duyma ihtimalimiz var mı?”

Camille utanarak gözlerini kaçırırken herkes kahkaha attı.

“Belki,” diyerek konuyu geçiştirdi. “Ahren’in doğru kişi olduğunu biliyorum ama ikimiz de uygun anı yakalamak istiyoruz.”

Bayan Marlee iç çekti. “Yani, sanıyorum ki Seçim’in ortası listenizin başında gelmiyordur.”

“Asla!” Camille elini kucığıma koydu. “Bu anı böylesine candan bir dostumun elinden almazdım!”

Bu düşünceye karşılık Bayan Marlee ile Bayan Lucy ellerini kavuşturdular.

“Bu da bana bir şeyi hatırlatıyor.” Camille sırtını dikleştirdi. “Eadlyn, bana hiçbir şey anlatmadın. Gençler nasıllar?”

Güldüm. “Ederlerinden fazla sorun yaratıyorlar.”

Annem, “Ah kes şunu,” diyerek bana takıldı.

Josie, "Lütfen bana Kile hakkında hiçbir şey söyleme! lyy!" diyerek karşı çıktı. Annesi bacağına bir tane patlattı.

May Teyze de ısrarla, "Benim de bir güncellemeye ihtiyacım var," dedi. "Çok şeyi kaçırdım. Bir kavga çıktığımı gördüm!"

"Çıkmıştı." Hatırlarken gözlerimi devirdim. "Gerçek şu ki hâlâ çoğunu tanıma aşamasındayım," diye belirttim. "Birkaç göze batan kişi var ama her gün işler değişiyor, yani kimin kime üstün geleceğini önceden ölçüp biçmek güç."

"Ölçüp biçmek mi?" Camille'in sesi kulağa hüzünlü geldi. "Ölçüp biçmeye gerek yok. Kalbini doldurup tüm düşüncelerini ele geçiren biri yok mu?"

Bunu söylediğinde aklıma bir isim geldi. Ve birilerinin aklıma gelmesi beni o kadar şaşırttı ki kim olduğunu anlayacak vaktim olmadı.

Kendimi sohbete odaklanmaya zorladım. "Sanırım ben bazıları kadar romantizme meyilli değilim."

Josie kısık sesle, "O kadarı ortada," diye mırıldandı.

Ya Camille onu duymamıştı ya da umursamamıştı. "Müthiş bir koca bulacağına inanıyorum. Görmek için sabırsızlanıyorum!"

Sohbet hızla yön değiştirince ben de sessizce dinledim. Tüm gün boyunca odada kalmam mı gerekiyor yoksa babamla mı çalışmam bekleniyor bilemiyordum. Son zamanlarda her şeyi yanlış yapıyor gibiydim ve uzun hatalar listeme bir yenisini eklemek istemiyordum.

Ve kız kıza sohbet hoşuma gidiyordu ama ufak bir ara vermeliydim. Müsaade isteyip nereye gideceğimden emin olamayarak koridora çıktım. On beş dakika. Ondan sonra

içeri geri girip yaşam dolu ve ilgi çekici olacağıma dair kendime söz verdim.

Katıksız şans eseri Hale'in bahçeye çıkmak üzere olduğunu gördüm, elinde su dolu sürahilerin olduğu bir tepsi vardı. Beni görünce devasa bir gülücük gönderdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir yere aslında. Kadınlar Odası'ndan mola aldım."

"Oğlanlardan bazıları dışarıda beysbol oynuyorlar, gelmek istersen."

Pencereye gittim ve gerçekten de belki sekiz genç dışarıda top fırlatıyordu.

"Bu şeyleri nereden aldılar ki?"

"Osten."

Tabii ki. Osten'ın her şeyi vardı. Oğlanların pantolon paçalarını katlayıp ayakkabılarını çıkararak neşeyle itişmelerini seyrettim.

"Ben hiç beysbol oynamadım," diye itiraf ettim.

"Bize katılmak için daha fazla sebebin oldu."

"Sen oynayabiliyor musun?"

"Atıcıdan çok fırlatıcıyım ama idare ediyorum. Sana da öğretirim." Hale'in yüzü samimiydi, gerçekten dışarıda bana göz kulak olacağına inandım.

"Pekâlâ. Ama muhtemelen rezil olacağım."

"Ne zamandan beri bir konuda rezil oluyorsun?" dedi, bizi kapıdan dışarı çıkardı.

Kile oradaydı, aynı şekilde Apsel, Tavish ve Harrison da. Alex de oradaydı ve Milla gazetelere öttüğünden beri içimden onu Calgary'ye geri döndürmek geçtiğini düşünmekten nefret ettim. Hâlâ bu fikri tartıyordum.

Henri, Linde'in yanında esniyordu, ben de içgüdü-

sel olarak Erik'i aradım. O da orada bir yerlerde taş bir bankta oturuyordu.

Edwin, "Prenses Hazretleri!" diye seslenince dikkatimi çekti. "İzlemeye mi geldiniz?"

"Hayır efendim. Oynamaya geldim."

Gençlerden birçoğu alkışladı ya da tezahürat yaptı, gerçi herhangi birinin beni olumlu bir katkı olarak göreceğinden cidden şüpheleniyordum.

Yüksek sesle, "Tamam, tamam," diyerek kollarımı kaldırdım. "Sadece birkaç dakika içinde geri dönmem gerektiğini ve hayatımda hiç oynamadığımı unutmayın. Hem de hiç. Ama tekrar iş başına dönmeden önce hemen bir denemeye karar verdim."

Tavish, "Halledersin!" diyerek bana güvence verdi. "Şöyle, bana ayakkabılarını ver. Benimkilerin yanına koyacağım."

Topuklularımı çıkarıp ellerine bıraktım.

"Aaah, ne kadar da ağırmış. Ayaklarını nasıl kaldırıyorsun?"

"Güçlü baldırlarla?"

Kahkahayı basıp ayakkabılarımı yana taşıdı.

Kile ısrarla, "Pekâlâ Eadlyn ilk çıkacak," dedi.

Oyunun nasıl işlediğiyle ilgili genel bir fikrim vardı. Üç atış, dört kale. Anlamadığım şey oyun mekaniği idi.

Hale, pırlanta şeklindeki sahanın ortasında duruyor, Apse'la atış çalışıyordu. Tutucu olacak Raoul da arkama geçti.

"İşte böyle yapman gerek," dedi. Yoğun İspanyol aksanı vardı ama direktifleri kibarca ve netti. "Sopayı buradan ve şuradan tutacaksın." Sopayı altından sıkıca tu-

tarak gösterdi. "Bacaklar ayırık ve arka ayağını çimene göm, tamam mı?"

"Tamam."

"Sadece topu izle."

"Topu izle... Pekâlâ."

Raoul bana sopayı uzattı ki beklediğimden daha ağır çıktı. "İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Derme çatma kalede durup Raoul'un bana söylediği her şeyi yapmaya çalıştım. Hale atıyorsa, o halde onunla farklı takımlardaydık diye düşündüm. Yine de duruşumu gördüğünde sırttı.

"Yavaşça gelecek, tamam mı?"

Başımla onayladım.

Topu attı ve ben de sopayı bayağı yukarısına salladım. İkinci seferde de aynısı oldu. Üçüncü seferde ne olduğundan emin değildim ama kendi etrafımda dönmeye başladım.

Hale kahkahayı basınca Raoul da aynısını yaptı ve ben normalde yerin dibine girecek olsam da bu o kadar da kötü gelmedi.

"Eadlyn! Eadlyn!"

Annemin sesini anında tanıyıp Kadınlar Odası'nın açık penceresine döndüm. Herkes oradaydı ve beni bir emirle içeri sokmasını bekledim.

"Göster onlara!" diye bağırdı. "Vur şuna!"

May Teyze kollarını havaya kaldırdı. "Haydi, Eady!"

Diğer kızlar da onlara katılarak bağırıp alkışladılar. Kahkaha atıp tekrar Hale'e döndüm. Bana başını salladı. Ben de ona sallayarak sopayı kavradım.

Nihayet topla buluştu, alçak ve sola doğru götürdü. Çılgılığı basıp elbisemi kaldırmak için sopayı yere attım ve ilk kaleye doğru fırladım.

"Haydi, Eady, haydi!" Kile çılgılık çılgılaydı.

Henri'nin topu kovaladığını görünce ikinci kaleye yöneldim, tüm bu süre boyunca da onu izledim. Başaramayacaktım. İçgüdüsel olarak atıldım, kaleye düştüm.

Onu yendim!

Herkes coştı. Daha benim sıram bile değildi ve kazanmış sayılmazdım ama olağanüstü geldi. Aniden Edwin beni yerden kaldırdı ve kucaklayarak döndürdü.

Dakikalar sonra annem, Josie ve diğer leydiler de dışarıdaydılar, ayakkabılarını çıkarıp denemek istiyorlardı.

Birileri babamla kardeşlerimi oyun konusunda uyarınca Kaden herkese ne kadar iyi bir sporcu olduğunu gösterdi. Annemle babam bir kenarda sarılarak duruyorlardı. Seçilmiş gençler birbirlerinin sırtlarına vuruyorlardı ve Ahren, Camille'le gizlice sıvıştı, yol boyunca da her adımda onu öptü.

Sopanın başına geçtiğinde, "Haydi, Henri!" diye bağırdım. Erik gizlice arkama gelip bana katıldı.

İkimiz de havalara sıçramayacak kadar gururluyduk ama yumruklarımızı kaldırıp tokuşturduk.

"Harika değil mi?" dedim. "Kelimeleri kafasına takmadan oynayabilmesine bayıldım."

Erik, "Ben de öyle," diyerek bana katıldı. "Ve senin de o topa vurduğuna inanamıyorum!"

Kahkahayı bastım. "Biliyorum! Kesinlikle elbisemi kirlettiğime değerdi."

"Katılıyorum. Yapamayacağın bir şey var mı senin?"

diyerek bana takıldı.

“Dolu,” dedim, ciddileşip yaptığım onca hatayı düşündüm.

“Ne gibi?”

“Şey... Fince konuşmak?”

Kahkaha attı. “Tamam. Yani, bir şey var. Bu da affedilebilir.”

“Peki ya senin?”

Erik etrafa baktı. “Bir ülkeyi yönetemem.”

Elimi salladım. “Güven bana, bunu yapmayı ben öğrenebiliyorsam, herkes yapabilir demektir.”

Annem hızla yanıma gelip beni kollarının arasına aldı. “Bu harika bir fikirdi.”

“Oğlanlar yaptı,” diye açıkladım. “Davet edilmek için doğru yerde bulunuyordum.”

Arkasına bakıp babamın sahaya girdiğini gördüm.

“Haydi, babacığım, haydi!”

Kolunu uzağı gösterecek şekilde kaldırıncı annem başını sağa sola salladı. “Öyle bir şey olmayacak,” diye mırıldandı.

Tahmin ettiği gibi babam tamamıyla ıskaladı. Yine de onu alkışlayıp oyun devam ederken kutlama yaptık, kimse de skoru tutmuyordu.

Bir anlığına mutluyduk. Ailem ve arkadaşlarım etrafımı çevrelemişti, kahkaha atıyor, alkışlıyor ve güneşin tadını çıkarıyorduk. Annem yine bana sarılıp başımdan öperek vuruşumla ne kadar gururlandığını söyledi, gerçi bir daha tekrar denemedim. Osten koşarak daireler çiziyor, bir şeyleri rahatsız edip herkese kahkahalar attırıyordu. Josie oğlanlardan birinin gömleğini çalmıştı ve

elbisenin üstünden giyiyor, aptal gibi ve büsbütün neşeli görünüyordu.

Saf neşeden bir balondur.

Etrafta bunu yakalayacak kamera, dünyaya bundan bahsedecek muhabir yoktu. Ve niyeysen, bu her şeyi daha da iyi kıldı.

32. Bölüm

Orada yaşamak, ailemin tepesinde bekleyen, her an patlak vermeye hazır tüm endişelerimi unutmak isterdim. Ancak huzur, akşam yemeğine kadar yok oldu. Oyunu kaçırın Seçilmiş gençlerden bazıları, onlara da söylenmesi gerektiğini düşünerek yakınıyorlardı. Orada olanlar ise, onların dediğine bakılırsa, benimle adil olmayan bir şekilde ekstra vakit geçirme şansı yakalamışlardı ve kendileri için de bir tür grup randevusu istiyorlardı.

Bunu bana söylemek için Winslow'u seçmişlerdi ve o da önümde köpek yavrusu gözleriyle durup grubun ortak sıkıntısını anlatıyordu. Yemek salonunun dışındaydık, beni burada odama giderken yakalamıştı.

"Biz, her şeyin adil olması için sadece bir grup randevusu istiyoruz."

Şakaklarımı ovdum. "Bir randevu sayılmazdı. Planlama yapılmamıştı ve vaktin çoğunda ailem yanımdaydı, küçük kardeşlerim de dahil olmak üzere."

"Bunu anlıyoruz ve gelmeyi kabul ederseniz her türlü planlamayı yapmaya da razıyız."

Gerilerek iç çektim. "Tam olarak kaç kişi olacak?"

"Sadece sekiz. Ean, katılmak istemedi."

Kendi kendime sıırıttım. Tabii ki Ean biraz daha fazla vakit geçirmek için homurdanan bir avuç oğlanla hiçbir şey yapmak istemezdi. Sırf bir anlam ifade etsin diye gidip onu kapıp randevuya çıkarsam mı diye düşünmeme neden oldu. Onun da bunu umduğundan şüphelendim.

"Siz randevuyu organize edin ve ben de vakit ayırmak için elimden gelenin en iyisini yapayım."

Winslow parıltılar saçıyordu. "Teşekkür ederim Prenses Hazretleri."

"Ama," diye hızla ekledim, "lütfen diğerlerine böyle ısrar ederek hakkınızdaki fikrimi yüceltmeyeceğinizi de söyle. İlla belirtmek gerekirse, bu biraz çocukça oldu. Yani, hayatlarınızın randevusu olsa iyi olur."

Yanından geçip merdivenden çıkarken Winslow'un yüzü attı.

Üç ay. Bunu yapabilirdim. Besbelli kötü günler olduğu kadar iyi günler de oluyordu ama ben en kötüsünü atlatığımı seziyordum. Oyundan sonra oğlanlar artık gözümü o kadar da korkutmuyorlardı ve babama ihtiyacı olan vakti vereceğimden emindim.

Yine de kalbimle ne yapacağımdan emin değildim.

Merdivenden üçüncü kata çıkıp Ahren'i odasından ayrılacak üzereyken yakaladım. Takım elbisesinin ceketini ve yeleğini değiştirmişti ve Camille'in yeni süitine gittiğinden emindim.

"Sen hiç gülmeyi kesmiyor musun?" diye sordum, bunca gündür yüzünde aynı ifadenin kalmasına inanamıyordum.

“O buradayken hayır.” Yeleğini düzeltti. “Düzgün görünüyor muyum?”

“Her zamanki gibi. Eminim ki zaten umurunda olmayacaktır. Sen nasıl onun için çıldırıyorsan o da senin için çıldırıyor.

İç çekti. “Ben de öyle düşünüyorum. Öyle umuyorum.”

Sanki şimdiden gitmiş gibiydi. Zihninde Paris'teydi, Camille'i öpücüklere boğuyor ve çocuklarına ne isim koyacağını tartışıyordu. Beni terk etmekte olduğunu hissettim... Hazır değildim.

Uzun bir süredir düşündüğüm bir şeyi söylemeye cüret ederken yutkundum. “Bak Ahren, o harika bir kız. Bu inkâr edilemez. Ama belki de doğru kişi değildir.”

Gülücüğü sonunda soldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Belki diğer seçenekleri de gözden geçirmek istersin diyorum. Illéa'da uygun düşen ve tamamıyla görmezden geldiğin bir dolu kız var. Geri adım atamayacağın bir şeye aceleyle girme. Camille'le ayrılırsanız, hiçbir şey olmazdı. Boşanırsanız, Fransa'yla ittifakımız bozulur.”

Ahren gözlerini üzerime dikti. “Eadlyn, âşık olmak konusunda tereddüt ettiğini biliyorum ama ona karşı neler hissettiğimi de biliyorum. Sırf sen korkuyorsun diye de...”

Bastırarak, “Ben korkmuyorum!” dedim. “Sana yardım etmeye çalışıyorum. Belki de seni herkesten daha çok seviyorum. Senin için neredeyse her şeyi yaparım ve senin de benim için aynısını yapacağını düşünüyordum.”

Yüzündeki mutluluğun her zerresi yok oldu. “Yaparım. Yapacağımı biliyorsun.”

“O halde lütfen bunu düşün. Tek istediğim bu.”

Başıyla onaylayıp parmaklarını ağzına ve yanakları-

na götürdü, endişeli görünüyordu... Neredeyse kaybolup gitmişti.

Ahren, gözlerini gözlerime çevirdi, bana minik bir tebessüm gönderdi ve sarılmak için kollarını açtı. Hayatında hiç sarılmayı bu kadar fena istememiş gibi beni sıkıca sardı.

“Seni seviyorum Eady.”

“Ben de seni seviyorum.”

Saçımı öpüp beni bıraktı, Camille’in odasına gitmeye devam etti.

Neena geceliğimle beni bekliyordu. “Bu gece için planınız var mı? Yoksa sadece uyumak için üstünüzü mü değiştirmek istiyorsunuz?”

“Uyumak için,” diyerek onu onayladım. “Ama şu oğlanların şimdi ne yaptıklarını duyana kadar bekle.” Ona istenilen grup randevusunu anlattım, Ean’ın müsaade alarak katılmadığını da ekledim.

“Kendi açısından akıllıca bir hareket,” diyerek bana katıldı.

“Biliyorum. Bu ona, tek başına özel bir randevu kazandırır mı diye düşünüp duruyorum.”

“Gerçek bir randevu mu yoksa inadına bir randevu mu?”

Kahkaha attım. “Pek bilemiyorum. Aaah, tüm bu oğlanlarla ne yapacağım ben?”

“Zararlı otları yolun. Ha! Gözümüzden kaçan bir tutam çimen buldum.” Göreyim diye bana çevirdikten sonra çöpe attı.

“Çok eğlenceliydi,” dedim. “Asla annemin yüzünü, pencereden sarkıp bana tezahürat yapışını unutmayacağım. Başımın belada olduğundan emindim!”

“Keşke ben de görebilseydim.”

“Gerçekten tüm günü odada saklanarak geçirmene gerek yok. Hep temiz ve sabahları giyinmem de çok uzun sürmüyor. Benimle bir yerlere gelmeli, sarayda bu odadan ve senin odandan daha fazlasını görmelisin.”

Omuz silkti. “Belki.”

Ancak sesinden bu olasılığa karşı heyecanlandığını anlayabiliyordum. Neena’yı seyahatler için eğitsem mi diye merak ettim. Bir daha yolculuğa çıktığımda yanımda olması hoş olabilirdi. Fakat gelecek yıl içinde ayrılmayı sahiden planlıyorsa, buna değmeyebilirdi. Bir hizmetçiyi sonsuza dek elimde tutamayacağımı biliyordum ama onun yerine birileri geçecek diye de ödüm kopuyordu.

Ertesi gün kahvaltıya indiğimde Ahren’in gelmediğini fark ettim. Bana kızgın mı diye endişelendim. Birbirimize asla uzun süre dargın kalmazdık ama böyle bir şeyin yaşanmasından bile nefret ediyordum. Ahren, bazen benden bir parçaymış gibi geliyordu.

Bir süre geçmeden Camille’in de gelmediğini fark etmedim. İki şeyden birinin olduğunu varsaydım: Ahren’in aklı başına gelmişti ve ona diğer seçenekleri de gözden geçirmesi gerektiğini söylemişti ve ikisi de birbirlerinden uzak durma sürecindeydiler... Ya da geceyi birlikte geçirmişlerdi ve belki de hâlâ yataktaydılar.

Babamın bu konuda ne düşüneceğini merak ettim.

Sonra bazı gençlerin de ortada olmadığını fark ettim. Belki Camille’le Ahren birbirlerinin kolları arasında değillerdi. Bir ihtimal ortalıkta bir salgın dolanıyor olabilirdi. Bu daha muhtemel... Ve daha az heyecan vericiydi.

Yemek salonundan çıktığımda Leeland'le Ivan'ın beni beklediğini gördüm. İkisi de yerlere kadar eğilerek selam verdiler.

Ivan, "Prenses Hazretleri," diyerek beni selamladı. "Hayatınızın en harika randevusu için Büyük Oda'da bekleniyorsun."

Sırıttım. "Ah, cidden mi?"

Leeland kıs kıs güldü. "Tüm gece çalıştık. Lütfen şu anda müsait olduğunu söyle."

Duvardaki saate baktım. "Belki bir saat ayırabilirim."

Ivan heyecanlandı. "O kadar vakit yeter de artar bile. Bizimle gel." İkisi de dirseklerini uzatınca onlara tutunup beni Büyük Oda'ya götürmelerine müsaade ettim.

Arka duvara boylu boyunca bir sahne kurulmuştu ve Noel eşyalarımızın arasından çıkmışa benzeyen masa örtüleriyle kaplanmışa benziyordu. Bazen partiler için çıkardığımız spot ışıkları sahnenin ortasına çevrilmişti ve biz yaklaşırken bir sıraya dizilen oğlanlar birbirlerini susturdular.

Sahnenin önündeki tek sandalyeye götürüldüm ve yerime oturduğumda hem meraklı hem de şaşkındım.

Winslow kollarını ardına kadar açtı. "Bir grup eziğin dikkatini çekmek için yarışacağı tarihteki ilk Seçim Sahne Gösterisi'ne hoş geldin."

Kahkahayı bastım. En azından kabulleniyorlardı.

Calvin bir kenardan fırlayıp piyanonun başına oturdu, *ragtime*'i andıran bir müzik çaldı ve Winslow hariç herkes sahneyi terk etti.

Çok ciddi bir şekilde başıyla selam verdi. Ancak sonra doğrulup kocaman bir gülücükle önüne üç armut koltuk

koydu. Sonra onları havada atıp tutmaya başladı. O kadar aptalcaydı ki kahkaha atmam gerekti. Winslow yana dönünce sahne dışından biri dördüncü armut koltuğu fırlattı. Sonra beşinci ve altıncıyı da. Teki kafasına düşüp hepsi yeri boylamadan önce birkaç tur döndürmeyi başardı.

Herkes hayıflandı ama çabasını alkışladı, ben bile.

Lodge bir ok, yay ve balonlarla kaplı bir hedef çıkardı, sonra da hepsini vurup delmeyi başardı. Balonlar patlar-ken içlerinden simler fırladı, yavaşça zemine kondu. Tüm bunlar olurken Calvin çalmaya devam etti, her gösteride melodiyi değiştiriyordu.

Kendini bir diğer grup randevusuna sokmayı başardığı için şaşırdığım Fox sahneye çıkıp çizim yaptı. Berbat bir şekilde. Osten'ın çocukken daha iyi çubuk adamlar yaptığından emindim ama bu şov güçlerini gülünç bir şekilde ortaya koyduğundan ve zayıflıklarını da komediye dönüştürdüğünden sonunda epey sevimli göründü. Çaktırmadan çizdiği portremi araklamayı düşünüyordum ki balon şeklindeki bir kafadan ve saç niyetine çıkan kah-verengi dalgalardan pek daha fazlası değildi. Daha önce sayısız kez karakalem ve yağlıboya resmim yapılmıştı... Ama asla bu kadar tatlı olmamıştı.

Leeland şarkı söyledi, Julian hulahop çevirdi, Ivan inanılmayacak kadar uzun bir süre boyunca bir futbol topunu sektirdi ve Gunnar bir şiir okudu.

"Tatlı Prensesimiz Eadlyn,

Kafiye uydurmak zor adına,

Ve seni kızdırdıysak da inadına,

Yine de seni seviyoruz."

O okurken sürekli kıkırdadım, tıpkı oğlanların çoğu gibi.

Büyük finalde sekizi birden dans ederek sahneyi kapladılar. Eh, dans etmeye çalışarak. Bir sürü sürtünme ve kalça sallama oldu, öyle ki birkaç kere kızardım. Sonunda gerçekten etkilenmiştim. Tüm bu şeyi bir gecede organize etmişlerdi, hem beni eğlendirmeye hem de özür dilemeye çalışıyorlardı.

Sahiden tatlı bir tarafı vardı.

Sonunda selam verdiklerinde onları alkışlarken ayağa kalktım.

“Pekâlâ, işbaşı yapmalıyım... Ama bunun yerine, buraya birkaç içecek getirsem de konuşsak nasıl olur?”

Hepsi birbirlerini bastıracak şekilde onaylayınca ben de çay, su ve birkaç tane de soğuk içecek getirilmesini istedim. Masaları çevirmekle uğraşmayıp yere oturduk. Bazen bu baş belası tipler çok hoş olabiliyorlardı.

Ahren, akşam yemeğine de gelmedi. Seçilmiş gençlerin ve tüm konuklarımızın içeri doluşmasını izledim, sonra annem biraz geç kaldı... Ama Ahren yoktu.

Babam bana doğru eğildi. “Kardeşin nerede?”

Tavuğumu keserken omuz silktim. “Bilmiyorum. Onu bugün görmedim.”

“Onun yapacağı bir şeye benzemiyor.”

Odada şöyle bir göz gezdirip geride kalan on dokuz adaya baktım. Kile bana göz kırptı ve Henri de el salladı. Ne zaman Gunner’a baksam, tek düşünebildiğim saçma sapan şiiiriydi. Fox, gözlerimiz buluştuğunda başını salladı ve Raoul esnerken, bana sopayı nasıl tutacağımı gösterirken ne kadar özenli davrandığını hatırladım.

Ah, hayır.

Olmuştu işte. Çok fazla vakit geçirmediğim oğlanlar olsa da hepsinin bir şekilde içime işlediğini anladım. Bazılarının son derecede korkan kalbimde bir yere sahip olduklarını zaten biliyordum ama nasıl olmuştu da *hepsi* önem kazanmıştı?

Göğsümde bir ağırlık hissettim. Bu gürültülü, garip gençleri özleyecektim. Çünkü mucizevi bir şekilde sonunda yanımda kalacak bir tanesini bulsaydım bile, hepsini burada tutmanın bir yolu yoktu.

Gavril peşinde Rapor için çalışan haber ekibinden biriyle içeri adım attığında sessiz evimi kaybedeceğimden ne kadar endişe ettiğimi düşünüyordum.

Baş masanın önünde selam verip babama baktı. “Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim Majesteleri.”

“Hiç rahatsız olmadım. Sorun nedir?”

Gavril, tüm izleyen gözlere baktı. “Yanınıza gelebilir miyim?”

Babam başıyla onaylayınca Gavril kulağına bir şeyler fısıldadı.

Babam inanamayarak gözlerini kıstı. Muhtemelen anemle duyabilelim diye yeterince yüksek sesle, “Evlendi mi?” diye sordu. Gavril’in gözlerinin içine bakmak için geri çekildi.

“Annesi onaylamış. İş bitmiş, tamamıyla yasal. Gitti.”

Vücudum buz keserken odadan koşarak çıktım.

Merdivene hızla giderken, “Hayır, hayır, hayır,” diye mırıldanıyordum. Önce Ahren’in odasına gittim. Hiçbir şey yoktu. Her şey düzenli görünüyordu, toplanıldığına ya da acilen kaçıldığına dair bir iz yoktu. Ancak daha önemlisi, kardeşimden bir iz yoktu.

Odadan fırlayıp Camille'in süitine gittim. Geçen gün şöyle bir bakıp bir sürü kıyafet seçimiyle dolup taşan bavullarını görmüştüm, muhtemelen benim dolaplarımı tika basa doldurabilirdi. Bavullar hâlâ buradaydı; en küçüğü hariç hepsi. Ve Camille yoktu.

Olan biteni idrak edemeyecek kadar şoka girdiğimden duvara yapıştım. Ahren gitmişti. Kaçmış ve beni burada bir başıma bırakmıştı.

Şaşkınlıkla orada dikildim, ne yapacağımdan emin değildim. Onu geri alabilir miydim? Gavril yasal olmasıyla ilgili bir şeyler söylemişti. Bunun anlamı neydi? Geri adım atmanın bir yolu var mıydı?

Dünyamın ışığı kısılmış gibiydi, bir nebze yörüngesinden çıkmıştı ve yanlıştı. Ahren olmadan nasıl herhangi bir şey yapabilirdim ki?

Kendimi odamda bulduğumda yürüdüğümün bile farkında değildim. Neena bana bir zarf uzattı.

"Ahren'in uşağı yarım saat önce bunu sizin için getirdi."

Kâğıdı ellerinin arasından söküp aldım.

Eadlyn,

Bu mektup sana ulaştığında bir ihtimal haberi almadıysan, sana ne yaptığımı anlatmama müsaade et. Camille'le Fransa'ya gittim ve ebeveynlerinin onayını alarak onunla derhal evlenmeye niyetliyim. Sensiz kaçıp gittiğim için ve seni, annemi ve babamı hayatımın en mutlu günü olacağını bildiğim günden mahrum ettiğim için özür dilerim ama hiçbir seçeneğim olmadığını hissettim.

Dün seninle konuştuktan sonra son birkaç sene bana tamamiyle mantıklı geldi. Hep Camille'i sevmeyişinin aynı

durumda kaldığınızdan kaynaklandığını sanıyordum. Siz, bir tahtın vârisi olan genç, güzel kadınlarsınız. Ve senle o bu pozisyonu çok farklı şekillerde idare ediyorsunuz. O her şeye açıkken sen insanları belirli bir mesafede tutuyorsun. O tevazuuyla gücüyle baş ederken sen gücünü bir kılıç gibi kuşanıyorsun. Bu kadar dobra konuşmaktan nefret ediyorum ama eminim ki sen zaten böyle olduğunu biliyorsun. Yine de bunları söylemek beni hiç neşelendiriyor.

Fakat pozisyonlarınız, onu böyle sevmemenin sebebi değil. Camille'i sevmiyorsun çünkü o, bizi ayırabilecek tek kişi.

Sözlerin bana çok dokundu Eadlyn. Çünkü sana inanmak istedim. Seni dinleyip önerilerini gözden geçirmek istedim. Yapsaydım, bir gün senin uğruna her şeyden vazgeçmemi sağlayacağını biliyordum. Belki tacını bile kafama koyardım. Ve Tanrı biliyor ya bunu yapardım. Senin için her şeyi yapardım.

Yani, sen hayatımı istemedin, ben onu Camille'e verdim.

Dilerim ki aşkı bulursun Eadlyn. İnsanı yiyip bitiren hiçbir şeyi umursamayan, her şeye başkaldıran türünü. Bulabilirsen, belki o zaman anlayabilirsin. Umarım bir gün anlarsın.

Camille'le mutluluğum tek bir şeyle gölgelendi: Beni affetmemeyi seçersen, sana uzak kalacağım. Üzüntüsü büyük olacak ama ruh eşimden ayrılmanın yaratacağına kıyasla çok daha katlanılabilir olacak.

Bunu yazarken bile seni özledim. Birbirimizden bu kadar uzakta olmamızı hayal bile edemiyorum. Lütfen beni affetmenin bir yolunu bul ve seni sevdiğimi bil. Belki de istediğin kadar derinden değil ama yine de...

Daima yanında olma isteğimin bir kanıtı olarak sana

son bir bilgi parçası sunmak istiyorum, sana önümüzdeki aylarda yardımı dokunabilecek bir şey.

Tahmin edebileceğinden daha fazla bölgede monarşi protesto ediliyor. Hepsinde değil ama birçoğunda. Ve sana bunu söylemek bana acı verse de insanların monarşiyle olan sorunu tek bir kişiden kaynaklanıyor: Senden.

Nedenini bilmiyorum -belki sebebi gençliğindir, belki sebebi cinsiyetindir, belki de bizim inanamayacağımız sebepleri vardır- ama endişeleniyorlar. Babam olması gerektiğinden daha hızlı yaşıyor. Hüküm sürdüğü sırada başardığı şeylerin yarattığı stres, ondan önce gelenlere kıyasla daha çok ve nüfusun çoğu yakında senin başa geçeceğini düşünüyor ve buna hazırlıklı değiller.

Bu kelimeleri sana söylemekten nefret ediyorum ama zaten tahmin ettin sayılır. Bu düşüncelerle boğuşmanı istemiyor, bunları aşabileceğini umuyorum. Ve sana bunu söylememin tek sebebi, fikirlerini değiştirebileceğini düşünmem. Herkesi kendinden uzakta tutmaya bir son ver Eadlyn. Cesur olurken feminen de olabilirsin. Önderlik ederken çiçekleri de sevebilirsin. En önemlisi, hem kraliçe hem de bir gelin olabilirsin.

Kendine bir eş bulmayı düşünürsen, seni benim tanıdığım gibi tanımayanlar da bu yönünü nihayet görebilirler diye düşünüyorum. Yanılıyor olabilirim ama belki de benimle bu son konuşman olabilir diye düşünerek sana verebileceğim tek öğüdü vermek zorundayım.

Umarım beni affedebilirsin.

Kardeşin, ikizin, diğer parçan,

Ahren

33. Bölüm

Mektuba uzun bir süre baktım. Beni terk etmişti. Beni, onun uğruna terk etmişti. Olayın kesinliğini anladığımda içimi vahşi bir öfke dalgası kapladı. En yakınımıdaki kırılabilir şeyi kapıp tüm gücümle odanın karşı tarafına fırlattım.

Cam duvarda paramparça olurken, Neena'nın kesik bir nefes aldığını duyunca kendime geldim. Burada olduğunu tamamıyla unutmuştum.

Hızla nefes alırken başımı sağa sola salladım. "Özür dilerim."

"Ben toparlarım."

"Seni korkutmak istememiştim. O... Gitti. Ahren, gitti."

"Ne?"

"Camille'le kaçtı." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdiğimde aklımı yitirmişim gibi geldi. "Kraliçenin neden böyle bir şeyi onayladığını hayal bile edemiyorum ama sorgulanamaz bir şekilde onayladı. Gavril alt kattayken yasal olduğunu söyledi."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

Yutkundum. "Camille tahtın vârisi ve Ahren da onun evlenen prens olunca, ilk vazifesi artık Fransa'ya karşı. Illéa, sadece doğduğu ülke."

"Ebeveynleriniz biliyorlar mı?"

Başımı salladım. "Ama onlara da mektup gönderdiğinden emin değilim. Yanlarına gitmeliyim."

Neena yanıma gelip elbisemi ve saçımı düzeltti. Yüzümde bir mendil gezdirip kusurları yok etti.

"İşte böyle. Benim gelecekteki kraliçem böyle görünmeli."

Kollarımı boynuna doladım. "Bana karşı fazla iyisin Neena."

"Susun. Ebeveynlerinizin yanına gidin. Size ihtiyaçları var."

Geri çekilip düşmeye çok ama çok yaklaşan gözyaşlarımı sildim. Koridorda ilerleyip genellikle ortak kullandıkları babamın odasının kapısını çaldım.

Kimse cevap vermeyince içeri hızlıca bir bakış atma riskine girdim.

"Baba?" Devasa alana adım attım. Uzun süredir -belki çocukluğumdan beri- bu odaya adım atmamıştım ve hep böyle miydi hatırlayamıyordum. Oda, ondan çok annem düzenlemiş gibi görünüyordu. Duvarlarda sıcak renkler, kitaplar her yerde. Burası sığınağıysa, neden hiç ona benzemiyordu?

Annemle babam yanımda olmadan kendimi davetsiz bir misafirmiş gibi hissedince gitmek için döndüm.

Ancak arkamdaki görüntü beni olduğum yerde tuttu. Birçok büyük, çerçeveli fotoğraf duvarı kaplamıştı. An-

nemle babamın benim yaşımdayken çekilmiş bir fotoğrafı vardı; babam kuşaklı prens kıyafetiyle krem rengi bir elbise giyen annemin yanındaydı. Onları evlendikleri günde gördüm, yüzleri pastayla kaplıydı. Sonra annem vardı, saçları terle kafasına yapışmıştı, kollarında iki bebek tutarken babam alnından öpüyordu, yanağından bir damla yaş akıyordu. Planlanmadan çekilmiş birçok kare, bir öpücük ya da bir tebessüm gibi, büyütülmüş ve siyah beyaza çevrilmişti, böylece sıradan değil klasik görünüyordu.

Anında iki şey netleşti. Bir, babamın odasının tamamıyla ona aitmiş gibi hissettirmemesinin sebebi, öyle olmamasıydı. Odasını tamamıyla anneme adamıştı. Ya da ikisine ve birbirlerini ne kadar derinden sevdiklerine.

Bunu her gün görüyordum ama her gece uykuya dalmadan önce baktıkları kareleri görmek farklıydı. Onlar birbirleri için yaratılmışlardı, onlarca engelden sonra bile bu böyleydi ve sürekli hatırlamak hoşlarına gidiyordu.

İki, neden Ahren'in şansını kaçırmamak için benden -hepimizden- vazgeçtiğini anlayabiliyordum. Annemle babamın sahip olduğu aşkın zerresine bile sahipse, haklı bir sebebi vardı.

O anda Ahren'in mektubunda neler yazdığını onlara söylemem gerektiğini anladım. Neden gitmek zorunda olduğunu onlar -muhtemelen bu gezegendeki herkesten daha iyi- anlayacaklardı. Kesinlikle benden daha iyi anlayacaklardı.

Yemek salonunda ya da babamın ofisinde veya annemin odasında değillerdi. Aslında bakılırsa koridorlar anormal bir şekilde boştu. Görünürlerde tek bir muhafız yoktu.

“Merhaba?” diye loş ışıkla aydınlanan havaya doğru seslendim. “MERHABA?”

Sonunda bir çift muhafız koşarak koridordan döndüler.

Biri, “Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi. “Krala gidip onu bulduğumuzu söyle.”

İkinci muhafız yarışircasına koşarken ilki yüzüme bakıp derin bir nefes aldı. “Bizimle hastane kanadına gelmeniz gerekiyor Prenses Hazretleri. Anneniz kalp krizi geçirdi.”

Ne kadar sessiz söylemiş olsa da çılgılık atıyormuş gibi geldi. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı düşünemiyordum ama yanına gitmem gerektiğini biliyordum. Topuklu ayakkabılarla bile muhafızdan daha hızlıydım, elimden geldiği kadar hızla koştum.

Kafamdan geçen tek düşünceler, birçok şey hakkında ne kadar yanıldığım, kendi istediğim olsun diye ona ne kadar ters davrandığımı. Ve onu sevdiğimi bildiğinden de emindim ama ona bir kere daha söylemem gerekiyordu.

Hastane kanadının önünde May Teyze, dualara dalmış gibi görünen Bayan Marlee’nin yanında oturuyordu. Şükür ki Osten burada değildi ama Kaden buradaydı, cesur görünmek için çok çabalıyordu. Leydi Brice da buradaydı, alanda volta atıyordu ama anın gerçek korkusu babamdan yansıyordu.

General Leger’a yapışmış, hayatı için ona tutunuyordu, parmakları üniformasının sırtını deliyordu. Hiç çekinmeden ağlıyordu ve ben hayatımda hiç bu kadar acı dolu bir ses duymamıştım. Bir daha asla duymamayı diledim.

“Onu kaybedemem. Bilmiyorum... Yapamam...”

General Leger onu omuzlarından tuttu. “Şimdi bunu

düşünme. İyi olacağına inanmamız gerekiyor. Ve senin de çocuklarını düşünmen gerekiyor.”

Babam başıyla onayladı ama bunu yapabileceğine pek inanmadığını görebiliyordum.

“Babacığım?” diye seslendim, sesim çatladı.

Bana dönüp kollarını açtı. Kollarına atılıp onu sımsıkı sardım. Ağlamak için kendime izin verdim, o anda gururum beni ilgilendirmiyordu.

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum tatlım. Sanırım Ahren’in gidince yaşattığı şok fazla geldi. Ailesinde kalp problemleri görülmüştü ve son zamanlarda çok gergindi.” Sesi değişti ve ben o anda gerçekten benimle konuşmadığını anladım. “Daha çok dinlenmesini sağlamalıydım. Ondan daha azını istemeliydim. Benim için her şeyi yaptı.”

General Leger kolunu kaptı. Nazikçe, “Ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun,” dedi. “Bir anlığına onu yavaşlatmana izin vereceğini mi düşündün?”

Birbirlerine hüznü bir tebessüm gönderdiler.

Babam başını salladı. “Pekâlâ, şimdi bekliyoruz.”

General Leger elini çekti. “Eve gidip Lucy’ye söylemem ve temiz kıyafetler almam gerek. Henüz aramadıysan, annesini ararım.”

Babam kendi kendine iç çekti. “Bunu düşünmedim bile.”

“Ben hallederim. Ve bir saat içinde dönerim. Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım.”

Babam beni bırakıp bir kez daha General Leger’a sarıldı. “Teşekkür ederim.”

Kapının önünde durmak için ilerledim. Yakınlarda olduğumu hissedebilir mi diye merak ettim. Çok öfkeliy-

dim. Herkesce, kendimi. İnsanlar bu kadar çok şey istemeselerdi ya da ben daha fazlasını yapsaydım... Annemi kaybetmeye hazır değildim.

Hayatımı başkaları için yaşayamayacağımı, sevginin zincirden başka bir şey olmadığını düşünüp duruyordum. Ve belki de öyleydi ama benim bu zincirlere ihtiyacım vardı. Ahren'in gidişinin ağırlığını, babamın endişesinin ağırlığını ve en önemlisi de annemin arada sallanan hayatının ağırlığını hissetmek için kendime izin verdim. Bu şeyler beni güçsüzleştirmiyordu; ruhumu dünyaya bağlıyordu. Artık kaçmayacaktım.

Adımları duyunca döndüm, bir yığın insanın geldiğinin farkındaydım. Her bir Seçilmişin köşeden dönüp geldiğini görünce dile getiremeyeceğim kadar onurlandım.

Kile, bana baktı. "Dua etmeye geldik."

Gözlerim doldu ve başımı salladım. Herkes dağılmıştı, bazıları bir köşeye yaslanmıştı ve bazıları da banklara tünemişti. Başlarıyla selam veriyor ya da kafalarını kaldırıyorlardı, hepsi annem içindi. Hayatımda öyle bir karışıklığa neden olmuşlardı ki... Ve ben bunun için minnettardım.

Hale, yumruğunu ağzında tutup gergin bir şekilde sallanıyordu. Ean, beklediğim gibi gayet sabitti, yoğunlaşarak kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Henri bankta öne doğru eğilmişti, bukleleri gözlerine düşüyordu ve ben, bunu gördüğüme seviniyordum, gelmesi gerekmediği halde Erik yanında duruyordu.

Kile annesini bulunca birbirlerine sarıldılar. Kile, resmen annem için ağlamıştı ve garip bir şekilde bu şefkat kendimi daha güçlü hissettirdi.

Gözlerim ondan diğer gençlere kayınca, bir kez daha

nasıl da her birinin kendi usullerince alışmamı sağladıklarını düşündüm... Ve babama baktım. Yüzü ağlamaktan kızarmıştı, takım elbisesi kırışık ve stresi vücudunun her molekülünde görebiliyordum, karısının ölmesi fikriyle dehşete düşmüştü.

Bir süre önce olduğum yerde durmuştu, annemin yüzü birçoklarından biriydi. Yine de tüm engellere ve geçen tüm zamana karşı hâlâ birbirlerini derinden seviyorlardı.

Her şeyden belliydi; paylaştıkları odadan, birbirlerine kızmalarından tutun da bunca senedir evli olmalarına rağmen birbirleriyle flört etmeden duramamalarına kadar.

Bir ay önce birileri bana bu olasılığı düşünceğimi söyleseydi, gözlerimi devirip uzaklaştırdım. Şimdi mi? Eh, o kadar da uzak görünmüyordu. Ebeveynlerimin sahip olduğunu, hatta Ahren'ın Camille'de bulduğunu bile beklemiyordum. Ancak... Belki ben de *bir şey* bulabilirdim. Belki burnum akarken yine de beni öpmek isteyen biri olurdu ya da toplantılarla geçen uzun bir günden sonra omuzlarımı ovan. Belki o kadar da korkunç görünmeyen birini, duvarı aşmasına müsaade etmemin doğal görüneceği birini bulabilirdim. Fakat tüm bunlar, hâlâ çok fazlasını istemek olurdu.

Öyle ya da böyle, artık yavaşlayamazdım. Kendi iyiliğim için -ailemin iyiliği için- Seçim'i tamamlamam gerektiğini biliyordum.

Ve tamamladığımda parmağımda bir yüzük olacaktı.

Teşekkürlerim size:

Sana, genel anlamda *cool* bir insan olduğun ama daha çok üç tane olacağı söylendiği halde dördüncü bir kitabı aldığın için.

Callaway'e, her şey için ama daha çok ben yapmak zorunda kalmayayım diye bulaşıkları yıkayıp matematik hesaplarını yaptığın için.

Guyden ile Zuzu'ya, dünyanın en sevimli çocukları olduğunuz için ama daha çok zor bir gün geçirdiğimde beni kucakladığınız için.

Anneme, babama, Jody'ye, cesaretlendirdiğiniz için ama daha çok benim kadar garip olduğunuz için.

Mimi'ye, Papa'ya, Chris'e, desteklediğiniz için ama daha çok ben uyuyabileyim diye Noel tatilinde çocuklara göz kulak olduğunuz için.

Elana'ya, gerçekten inanılmaz bir menajer olduğun için ama daha çok birileri yüzüme pasta fırlatmak istediğinde benden önce onları hakladığından emin olmamı sağladığın için.

Erica'ya, çok yetenekli bir editör olduğu için ama daha çok haftada on sekiz kez seni aramama müsaade edip şikâyet etmediğın için.

Olivia'ya, Christina'ya, Kara'ya, Stephanie'ye, Erin'e, Alison'a, Jon'a ve HarperTeen'deki milyon kişiye genel anlamda harika insanlar olduğunuz için ama daha çok birbirimizi hiç görmesek falan da hayatımı kolaylaştırdığınız için.

Tanrı'ya, Tanrı olduğu için ama daha çok papyon takan kedi yavrularının olduğu bir dünyayı gerçek kıldığı için.

Ve unuttuğum diğer herkese -ki hiç şüphesiz bir dünya insandır- çünkü ben genellikle unutkanım ama daha çok şu anda öyle yorgunum ki bunu gözlerim kapalı yazıyorum.

Hepinizi seviyorum!

Beni Seç ve
Elit'in ardından,
muhteşem iki
novella içindeki
sürpizlerle
hayranlarını
bekliyor.

SARAYDAN HİKÂYELER Prens ve Muhafız KIERA CASS

ns Maxon, Seçim'in ilk günlerinde neler yaşadı?
Muhafız Aspen'in sarayda bir sırrı mı vardı?
Ve dahası... bu kitapta saklı.

Bu senin seçimin.